

Vlado Glavaš, Josip Pečarić:
ASAF DURAKOVIĆ

**Vlado Glavaš
Josip Pečarić**

ASAF DURAKOVIĆ

Zagreb, 2026.

© Josip Pečarić, 2026.

KAZALO

UVOD	7
ASAF DURAKOVIĆ - VELIKI ČOVJEK, VJERNIK, HRVAT I ZNANSTVENIK	7
ASAF DURAKOVIĆ	9
 ASAF DURAKOVIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA 14	
VLADO GLAVAŠ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	14.
HRVATSKI RADIO SAT,,SLOBODNA HRVATSKA“ CHICAGO	14
GLAVAŠEV GOVOR NA 4. KONGRESU	47
HRVATSKO NARODNO VIJEĆE	54
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	78
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA	78
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	89
NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA! ...	89
 ASAFOVA BRAĆA	93
PROF. DR. SC. SENADIN DURAKOVIĆ	93
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.	95
O MILI BUDAKU, OPET	95
ČLAN SURADNIK HAZU PROF. DR. SC. ZIJAD DURAKOVIĆ	112
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	136

PISMO ČLANOVIMA MEDICINSKOG RAZREDA HAZU . 136

ŽIVOTOPISI AUTORA139

VLADO GLAVAŠ 139

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ **149**

UVOD

DR. ASAF DURAKOVIĆ VELIKI ČOVJEK, VJERNIK, HRVAT I ZNANSTVENIK

Pisati o dr. Durakoviću nije lako jer traži vrijeme, znanje i istinska dokumentacija o povijesti ovog velikog čovjeka svjetskog ugleda i priznanja, pa zato hrvatskom AKADEMIKU Josipu Pečariću ide posebna čestitka da je odlučio utkati svoje dragocjeno vrijeme u istinskom prikazu hrvatskoj, a i svjetskoj javnosti TKO JE BIO DR. ASAF DURAKOVIĆ.

Ja ću u samo nekoliko rečenica pokušati opisati veličinu čovjeka i Hrvatinu prof. dr. Asafa Durakovića - iako bi taj čovjek zaslužio daleko više, barem od mene. Ja sam imao čast upoznati ovog velikog čovjeka i ponosnog Hrvata 1972. i to sasvim slučajno u jednom do tada meni nepoznatom hrvatskom društvu u Torontu, te smo od tada postali prijatelji, iako se nismo često viđali radi življenja u posebnim sredinama. Na OPĆEHRVATSKOM SABORU u Chicagu 1973. sudjelovao je na sastavljanju ZAJEDNIČKE DEKLARACIJE I ZAKLJUČAKA koji su upućeni hrvatskoj javnosti, a posebno svim hrvatskim političkim organizacijama, medijima, udrugama i istaknutim pojedincima. Isto tako na OPĆEHRVATSKOM SABORU 1974. u Torontu na prijedlog dr. Asafa Durakovića prihvaćeno je da se to tijelo zove HRVATSKO NARODNO VIJEĆE.

Pri svakom susretu nas dvojica imali smo otvorene i sadržajne razgovore o raznim temama, poput nacionalnim, vjerskim i organizacijskim. Kada je bila vjerska tema znao je reći da VJERA čini čovjeka čvrsta, sadržajna i odlučna, a ne da u njemu stvara mržnju prema drugim vjerama. Pravi vjernik u čovjeku druge vjere - u prvom redu treba gledat ČOVJEKA A NE NEPRIJATELJA - naravno ako je pravi vjernik, a Asaf je upravo bio takav i ponos svima Hrvatima bez obzira na vjersku pripadnost. Kada je riječ o organizaciji rekao je da je organizacija, AKO JE PRAVA - BILO POLITIČKA, KULTURNA, MEDIJSKA, ŠPORTSKA, GOSPODARSKA, VJERSKA I INA... je ta u kojoj se kroje svi planovi, programi i donose odlučne odluke koje mogu biti ključ društva, u pozitivnom ili negativnom smislu. Na moje pitanje - ŠTO JE NJEGA UČVRSTILO DA BUDE TAKVA HRVATINA on se znao nasmijati i kratko odgovoriti A ŠTO BI DRUGO BIO KADA SU MOJI KORJENI STOLJEĆIMA BILI HRVATI A JA NISAM poput brojnih drugih jadnika PRILIVODA I PRODANA DUŠA DA ME NETKO PROMJENI SA NEUTEMELJENIM LAŽIMA ILI POTKUPI SA SOTONSKIM NOVČIĆEM?? O njegovim znanstvenim uspjesima ne želim ja pisati jer je to dobro obradio akademik Pečarić u ovoj vrijednoj i poučnoj knjizi. Nadam se da ova knjiga o dr. Durakoviću nije zadnja nego je ona izazov i za druge hrvatske intelektualce da nastave gdje je gosp. Pečarić stao...

Vlado Glavaš

ASAF DURAKOVIĆ

Date: 28/02/2021 Author: **Zijad Duraković** 0 Comments

Liječnik, humanist, pukovnik američke vojske, američki ekspert za nuklearne nesreće, sufi derviš, imam džamije u New Yorku.

Čovjek nikad ne odlazi s ovog dunjaluka, već prelazi na Ahiret u vječni život na Allahovom putu. Oni koji u to ne vjeruju, znaju da neki ljudi u ovozemaljskom životu nikad ne umiru. To su oni koji iza sebe ostavljaju velebna djela kojima su zadužili civilizaciju, zbog čega ih neprestano spominjemo. O njima se govori kao onima koji su sjedinili sve vrline koje krase čestita čovjeka: pamet, svestranost, marljivost, ekspeditivnost i upornost, koje čovjeka vode u besmrtnost. Lijep primjer toga jest Asaf Duraković, srednji od trojice braće (uz prof. dr. sc. Senadina i prof. dr. sc. Zijada), od oca Bećira i majke Remze, dede Alage Festić i nene Zlatije rođ. Omanbegović. Rođen je u hercegovačkom kršu u Stocu, u djedovskom nepokorenom kraju. Asaf oca časnika hrvatskih oružanih snaga nije ni upamtio, jer je poginuo na Bleiburgu, što mu je označilo ne samo odrastanje već i dalji životni put.

Rođen je i odgojen u hrvatskoj muslimanskoj obitelji. U mekteb kojeg je vodio Hivzija ef. Alagić, išao je u cijelom vremenu djetinjstva. Tada je Islamska zajednica u Zagrebu bila smještena u dva stana u Tomašićevoj ulici. Učio je Kur'anske ajete od najranije mladosti. Bio je hafiz, jer je znao Kur'an napamet.

Uz sve ljudske vrline, poštenje, etičnost i moralnost, Asaf je od dana rane mladosti upornošću i marljivošću stvarao svoje mjesto na Allahovom putu, slijedeći stremljenja i savjete velikih vjernika: brižne majke i nene. Cijela se obitelj 1943. preselila u Zagreb, ostavljajući svoje pradjedovsko ognjište koje mu je cijeli život bilo u srcu i duši i koje je u njega usadilo neizbrisiv trag ponizna i poštena čovjeka kakvi su bili njegovi preci i ostali mještani toga hercegovačkog grada. Predanost vjeri ispoljavao je cijeli život, klanjao je i postio svaki Ramazan.

U Zagrebu je završio osnovnu školu i 2. mušku gimnaziju u Križanićevoj ulici. U vrijeme rane mladosti marno je čitao i obrazovao se (u tom je vremenu bila nepoznanica televizor, a radio-

aparati imale su rijetke obitelji, u koje naša nije spadala). K tome je razvijao još dvije velike sklonosti: sklonost prema životinjama, a napose prema konjaničkom sportu, kao i sklonost ka književnosti, posebno prema poeziji. To je rezultiralo svakodnevnim marljivim treningom na hipodromu koji se nalazio na drugoj obali Save, na Kajzerici. Do hipodroma u to vrijeme vodila je skela koja ponekad nije plovila što je ovisilo o vremenskim prilikama, pa bi tada preplivao Savu noseći na glavi potrepštine za treninge. Marljivost u treninzima imala je za posljedicu sudjelovanje na prvenstvima bivše države, na kojima je dobio u različita vremena prvenstava 3 odličja: zlatno za osvojeno prvo mjesto u galopu, srebrno za osvojeno drugo mjesto u kasu, i jednom brončano također za prvenstvo u kasu. Ljubav prema životinjama rezultirala je studiranjem veterinarske medicine na Veterinarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, na kojem je diplomirao u srpnju 1962.

Stečeno znanje za vrijeme studija bilo mu je čvrst temelj za nadogradnju u 6-mjesečnom radu iz biomedicine u Institutu *Ruđer Bošković*, a zatim i od 1962. do 1968. u Laboratoriju za mineralni metabolizam Instituta za medicinska istraživanja i medicinu rada u Zagrebu. U toj je ustanovi 1965. izradio i obranio magistarski rad, a potom je 1968. obranio disertaciju iz područja metabolizma radioaktivnih elemenata kalcija i stroncija u laktaciji, pod mentorstvom akademkinje Kriste Kostial-Šimonović. Nakon toga postao je jednogodišnji stipendist Britanskog savjeta za medicinske znanosti te nastavio poslijediplomski studij u Oxfordu, u Laboratoriju za biomedicinu, pod vodstvom prof. dr. sc. Ivana Carra. Nakon toga od Nacionalnog savjeta za znanost u Ottawi dobio je dvogodišnju stipendiju kanadske vlade za visoke studije i znanstveni rad, gdje je nastavio istraživati mineralni metabolizam napose inkorporacije radioaktivnih izotopa, kao i mogućnost njihova odstranjivanja iz organizma.

Potom je u McMaster University Medical Faculty u Hamiltonu, Ontario, Kanada, upisao studij humane medicine 1972. i diplomirao 1975. godine. Za upis na taj studij preduvjet bio je završen studij biologije, fizike i kemije u trajanju od tri godine. Taj je studij bilo teško upisati, jer se od 2500 prijavljenih kandidata primalo samo njih 80. Sam je studij trajao osam semestra, uključenih u kontinuirani

studij koji traje dvije godine i osam mjeseci, bez ljetnih i zimskih pauza. Budući da je prethodno diplomirao na Veterinarskom fakultetu u Zagrebu, Medicinski fakultet McMaster u Hamiltonu priznao mu je položene ispite iz biologije, fizike, kemije i biokemije. Asaf Duraković završio je poslijediplomski studij i u Hamiltonu. Obranio je tri doktorata, a dodijeljen mu je i počasni doktorat znanosti na Cosmopolitan University (Kansas, SAD). Specijalistički studij iz radiologije i nuklearne medicine nastavio je i položio rigorozne ispite u Engleskoj, Americi i Kanadi. Nakon toga je prihvatio ponudu Ministarstva SAD-a gdje je promaknut u zvanje voditelja Zavoda za nuklearnu medicinu u Sveučilišnoj Federalnoj bolnici Walter Reed u Washingtonu D.C. Nastavio je i dalje znanstveno raditi u Institutu za radiologiju u Bethesda, izabran je za profesora radiologije i nuklearne medicine, pri čemu je posebnu pozornost usmjerio ka učinku nuklearne energije na organizam. Godine 1991. diplomirao je na vojno-medicinskoj akademiji u Fort Loewenworth, Missouri, SAD, te je u vojno-medicinskoj službi promaknut najprije u zvanje bojnika, a potom u čin pukovnika Vojno-medicinskog korpusa SAD, te najzad znanstvenog savjetnika Svjetske zdravstvene organizacije. Kao ekspert udruženih sveučilišta Oak Ridge (Tennessee) i dobar poznavatelj ruskog jezika, godine 1987. odlazi u tadašnji SSSR vodeći medicinsku ekipu SAD-a u istraživanjima nuklearnih eksplozija. U Sibiru i Kazahstanu bio je svjedok pokusnih atomskih eksplozija i opasnosti sumraka čovječanstva. Potom je dvije godine proveo u Institutu Kralj Fejsal u Rijadu u Saudijskoj Arabiji, u svojstvu direktora Zavoda za nuklearnu medicinu. Nakon toga bio je profesor nuklearne medicine na Medicinskom fakultetu Georgetown u Washingtonu, D.C. (District of Columbia).

Prije odlaska na stipendiju u Veliku Britaniju, a potom u Kanadu i SAD, dugo je vremena proveo u tekiji u Prizrenu, kao i u tekiji u Turskoj u Konyiji, gdje je postao sufi dervišem rifaijskog reda 1969., a potom je postao šaik. U Kanadi je sudjelovao u osnivanju svih mesdžida i džamija, a u SAD-u bio je imam sufi džamije u New Yorku. Osnovao je dervišku tekiju u Medini kao i u Waterportu u državi New York. U Kanadi i SAD-u pod njegovim utjecajem više stotina Amerikanaca primilo je islam. Pri tome se vodio maksimumom

Mevlane Dželaludina Rumija (13.st.): „Budi učen koliko hoćeš, ali znaj da tebi pripada samo onoliko koliko te bude razumio tvoj sugovornik“.

Asaf je govorio šest jezika: engleski, arapski, njemački, ruski, francuski i talijanski, a učio je i hebrejski jezik. U zvanje profesora promaknut je na četiri sveučilišta u SAD-u, a kao pozvani profesor predavao je na sveučilištima u Sjevernoj i Južnoj Americi, Australiji, Europi, Aziji, Izraelu, Južnoj Africi, SSSR-u, Japanu, Bliskom i Dalekom istoku, kao i na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Osnivač je i direktor Uranium Medical Center, kao i World Life Institute u Washingtonu D.C. te u New Yorku. Iz područja medicine objavio je više od 250 znanstvenih radova u priznatim svjetskim časopisima. Objavio je i mnoge znanstvene radove iz područja islamskih ezoteričnih znanosti sufijskog sadržaja. Autor je 11 priručnika među kojima su: *Medical concerns of the current nuclear reality*, 1995., *Medical effects of internal contamination with uranium*, 1999., *On depleted uranium: Gulf War and Balkan syndrome*, 2001., *Undiagnosed illnesses and radioactive warfare*, 2003.

Uz sva navedena znanja i sposobnosti Asaf Duraković od rane je mladosti pokazivao sklonost poeziji provodeći mnoge dane u nazočnosti istaknutih pjesnika i novelista. Nikad dušom odvojen od djedovske domovine, stihovima je svjedočio o vječnosti ljepote. Bio je suradnik *Hrvatskog književnog lista* prije i za vrijeme Hrvatskog proljeća. U mnogim je časopisima Hrvata izvan domovine i u domovini objavljivao svoje pjesme. Pjesme su mu objavljene u Antologiji hrvatskog mlađeg pjesništva, urednika Vinka Nikolića, te u *Hrvatskoj reviji* u Barceloni, kao i u mnogim drugim časopisima. Napisao je više knjiga i više eseja o hrvatskoj slobodi, koju je predskazao prije kraja 20. stoljeća. Neki su od naslova tih knjiga: *Od Bleiburga do muslimanske nacije*, Vedrina, Toronto, 1972. i *Mjesto muslimana u Hrvatskoj narodnoj zajednici*, Vedrina, Toronto 1974. Eseji su mu objavljeni u brojnim časopisima Hrvata izvan domovine. Cijeli je život bio borac djelom i riječju za hrvatsku slobodu. Poznate su njegove akcije i govori o hrvatskoj slobodi diljem svijeta od SAD-a do Australije, za vrijeme jednopartijske vlasti u Hrvatskoj. U samom početku Domovinskog rata sve je napore usmjerio pomoći u obrani Domovine. Bavio se humanitarnim radom, tijekom kojega je

zbrinuto više stotina djece iz ratom zahvaćenih područja diljem svijeta, a napose iz Bosne i Hercegovine. Dominirao je erudicijom i kompetencijom u svim područjima kojima se bavio. Za vrijeme Domovinskog rata postao je član Hrvatske stranke prava, sudjelovao je u stvaranju Hrvatskih obrambenih snaga te je jedan od osnivača Hrvatsko-muslimanske demokratske stranke.

Kako je o Asafu lijepo napisao prof. dr sc. Petar Džaja: „nije potrebno posebno isticati da je Asaf Duraković rijetka pojava i u stručnom i u znanstvenom pogledu, koja u prosječna čovjeka potiče pitanje: *Ljudi, je li to moguće*. Da, moguće je, ali rijetki su oni poput Asafa, koji su ujedinili memoriju i želju za novim, za radom i neprestanim učenjem, zbog čega se stječe dojam da se u njegovom životopisu radi o većem broju osoba. Asaf je sebi izgradio više mjesta pod suncem, odnosno mogao je birati čije će ga zrake sunca grijati, i to isključivo radom i znanjem“.

Preselio se na Ahiret 16. prosinca 2020. Ispraćen je uz najviše počasti američke vojske. Dženaza se klanjala u džamiji u gradu Waterport države New York. Uz neponovljiv znanstveni i stručni rad, Asaf Duraković rijedak je primjer čovjeka koji je uvijek uzvisivao na prvom mjestu svoju vjeru islam, svoju rodnu grudu, svoju domovinu i svoj narod, što je pokazivao svojim svakodnevnim djelovanjem. Bio je jedna od najsvestranijih osoba ne samo našeg podneblja već cijele svjetske zajednice.

Molimo Velikog Allaha za mir njegovoj dobroj duši i za mjesto u džennetu.

<https://bnzh.hr/2021/02/28/asaf-durakovic/>

ASAF DURAKOVIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

**VLADO GLAVAŠ, DRAGOVOLJAC.COM,
2022.**

HRVATSKI RADIO SAT „SLOBODNA HRVATSKA“ CHICAGO

Opis Hrvatskog radio sata SLOBODNA HRVATSKA ne će biti uobičajen i sa nabacanim statističkim podacima o urednicima, suradnicima, godinama djelovanja, izdacima i problemima s kojima se Uredništvo sučeljavalo tijekom svoga djelovanja jer bi to bilo površno i puno toga nedorečenog.

Upravo iz navedenih razloga odlučio sam se na drugi način opisati cijeli tijek navedenog radija, uzrok pokretanja, način djelovanja i utjecaj na društveni život u hrvatskim zajednicama, kao i opis stanja u Domovini i u drugim hrvatskim zajednicama diljem svijeta. Kako ovaj radio nije bio samo glasnik preko krugovalnih valova nego jedna društveno politička INSTITUCIJA koja je djelovala na brojnim poljima, pa je i opis širi, te se tako dotiče tema u

kojima je i sudjelovao, bilo kao Institucija ili samo pojedini njegovi članovi, a u ime radija SLOBODNA HRVATSKA. Sličnih tema i opisa bilo je puno u svijetu pa to prepuštam odgovornim osobama iz tih hrvatskih zajednica da čim prije napišu svoju povijest - radi hrvatske povijesti. Slijedi navedeni OPIS.

Brojno hrvatsko iseljeništvo diljem svijeta, posebno u 18. i 19. stoljeću, pa čak i početkom 20. stoljeća teško je dolazilo do pravih vijesti iz Domovine. Pisma upućivana svojoj ostavljenoj obitelji i rodbini bila su puna tuge, ispunjena bolnim osjećajima iz novih sredina i sa brojnim pitanjima o stanju u obitelji, rodbini i prijateljima, a mnogi od njih nisu ni znali pisati pa su za njih to činili drugi Hrvati ili čak stranci koji su prije s njima naučili hrvatski nego oni jezik nove Domovine. Bol u tuđinskoj pustinji mnogi nisu mogli podnijeti a ni razumjeti, pa su u svojoj tuzi i boli tražili utjehu u piću i čak u neurednom životu, posebno ako su bili osamljeni. U onim sredinama gdje se nalazilo više Hrvata, oni nadobudniji, odlučivali su se na uvezivanje Hrvata i pokretanje društvenog života, od raznih športskih, kulturnih i inih aktivnosti, pa su na taj način lakše podnosili život u tuđini i brže dolazili do vijesti iz Domovine. Posebno olakšanje se događalo u onim sredinama gdje su iz Domovine pristizali svećenici koji su poboljšali društveni i duhovni život. To je za njih bila prava Božja okrepa.

Pored te i takve organiziranosti ipak je bio veliki nedostatak brzine vijesti iz već donekle organiziranih hrvatskih sredina, a posebno iz Domovine, pa se sa osnivanjem RADIJA rodila ideja da bi bilo idealno pokretanje hrvatskih radio satova. Prvo takvo ostvarenje učinili su Hrvati u gradu Milwaukee, u američkoj saveznoj državi Wisconsin, i to prije nego u Zagrebu. Ta vijest brzo se proširila po svim hrvatskim zajednicama diljem svijeta, te od tada - polako ali sigurno - hrvatski radio satovi otvarali su se skoro u svim većim hrvatskim zajednicama. Negdje je bilo po jedan, a negdje i više radio satova, ovisno o financijskoj mogućnosti i broju slušatelja jer za takve aktivnosti novci se nisu dobivali od države ili lokalnih zajednica nego su se financirali isključivo prema dobroj volji

slušateljstva. Sadržaji tih satova bili su različiti; od želja slušatelja, reklama, raznih društvenih događaja u dotičnim sredinama, o nekim povijesnim i političkim temama do ponekih vijesti iz Domovine.

Kasnih pedesetih, šezdesetih i početkom sedamdesetih godina 20. stoljeća u Chicagu su postojala dva hrvatska radio sata, i to; HRVATSKO AMERIČKI RADIO SAT (ispred Udruge Hrvatskog američkog društva) i GLAS HRVATSKE u vlasništvu Hrvatskog Domobrana. Kako ni jedan od navedenih radio satova nije zadovoljavao cjelokupne potrebe hrvatskog slušateljstva, posebno u burnom političkom previranju kasnih 60-ih i početkom 70-ih, skupina hrvatskih domoljuba odlučila je pokrenuti novi hrvatski radio sat kojemu će glavno težište biti događaji u Domovini, a ne zanemarujući ni društveno-politički život Hrvata u Chicagu i općenito diljem svijeta. Tako je sredinom ožujka 1976. na sastanku u prostorijama Hrvatske katoličke župe „Sveti Jeronim“ u Chicagu odlučeno da se pokrene novi hrvatski radio sat pod imenom „SLOBODNA HRVATSKA“ i da voditelji budu Vlado Glavaš i fra Leon Galić, a sve sa blagoslovom poznatog hrvatskog književnika i uzornog svećenika fra Hrvoslava Bana. Dogovoreno i ostvareno! Prva emisija novog hrvatskog radio sata „SLOBODNA HRVATSKA“ krenula je u večernjim satima 6. travnja 1976. i to je za Hrvate Chicaga i okolice bila „prava bomba“ koju su dugo čekali i konačno dočekali. Bogu hvala taj hrvatski radio i pod istim imenom sve do sredine 2019. godine prenosio je živu hrvatsku riječ u preko 100,000 hrvatskih domova i skoro isto toliko drugih domova koji su razumjeli hrvatski jezik i vjerno pratili te s nestrpljenjem čekali svaku emisiju.

KAKO I ZAŠTO JE POKRENUT RADIO „SLOBODNA HRVATSKA“

Kao što sam naveo, na početku sedamdesetih godina, u hrvatskom izbjeglištvu, započela su mnoga previranja. Sučeljavali su se takozvani ideološki pogledi, ali ne samo pisanjem nego provođenjem riječi u djelo. Naravno, na taj način, nadobudniji stariji a posebno mlađi Hrvati nisu mogli prihvaćati one stare ideje koje nisu donosile pozitivne rezultate već unosile podjele i međuhrvatsku svađalačku

atmosferu. Tako je, i u čikaškoj hrvatskoj naseobini „pao grom iz vedra neba“ na početku 1976. godine, kada se na sjednici Međudruštvenog odbora društava Chicaga i okolice nisu mogla dogovoriti o zajedničkoj proslavi 10. TRAVNJA. Samo dva društva su držala da je Dan Hrvatske Državnosti njihova svojina, pa su tako dogovorili Hrvatski narodni otpor (HNO), Hrvatska republikanska stranka (HRS), Ujedinjeni Američki Hrvati (UAH), Hrvatski oslobodilački pokret – reorganizacija (HOP R), Hrvatski narodni odbor (HNO), Mjesni odbor Hrvatskog narodnog vijeća (MOHNV), Hrvatski nogometni klub Jadran (HNK J) i Hrvatsko kulturno umjetničko društvo (HKUD) Zrinski Frankopan i bili prisiljeni da prirede drugu proslavu 10. TRAVNJA i to istog dana i u hrvatskoj dvorani. Upravo radi tog razdvajanja, kod većine se javila zamisao pokretanja novog radio sata.

Na prvu sjednicu u polovici ožujka 1976. godine, došli su: Ivica Penavić u ime HRS, Ivan Karačić ispred MOHNV Zagreb, Mile Markić u ime HN Otpora, Vlado Glavaš ispred MOHNV Chicago, Božo Pervan u ime Ujedinjene Hrvatske Fronte (UHF), Marijan Mlikotić ispred HN Odbora i fra Leon Galić u ime Hrvatske katoličke župe Sveti Jeronim gdje se i održavala sjednica. Druga društva, koja nisu poslala svoje zastupnike suglasila su se s odlukama održane sjednice. Istu večer udareni su temelji budućem hrvatskom radio satu i određeni su fra Leon Galić i Vlado Glavaš, da traže radio postaju. Za svega nekoliko dana pronađena je radio postaja i dogovoren početak za 6. travnja. Par tjedana je bilo kratko vrijeme, ali za entuzijaste dovoljno, da se kao ljudi o svemu dogovorimo i pripremimo plan rada, odredimo naziv radio sata, te napravimo raspored za početak. Za urednike i govornike radija izabrani su fra Leon Galić i Vlado Glavaš, a prihvaćeno je ime radija „Slobodna Hrvatska“. U prvom prijenosu, kao gost pri otvaranju novog radio programa, nastupio je hrvatski književnik i uzorni svećenik fra Hrvoslav Ban.

Nakon 6 mjeseci, fra Leon Galić dobiva premještaj, pa s time njegovo izravno sudjelovanje prestaje ali je i nadalje sa svojom suradnjom i savjetima bio usko povezan. Od tada, pa nadalje glavni teret nosi Vlado Glavaš, mada su se izmjenjivali mnogi stalni ili povremeni suradnici, koji su svaki na svoj način pridonijeli da radio

Slobodna Hrvatska postane sadržajno bogatiji i tematski prihvatljiv za sve uzraste. Kao stalna suradnica godinama je bila vrijedna gospođica Marijana Jelača, a na određeno vrijeme bili su: Vlado Mišetić, Ilija Pavljašević, Melkior Mašina, Juraj Baričević i Danica Glavaš. Sa svojim povremenim i izravnim javljanjima kao komentatori ili sa određenim temama iz političkog, društvenog, športskog i povijesnog života Hrvata bili su slijedeći Hrvati i Hrvatice: Tomislav Mesić, Nedjeljko Jukić, Stojan Maslač, Zvonimir Ranogajec, Zlatko Grbavac, Ivan Jurković, Ivica Penavić, Mate Milković, Olga Dizdar, Ljubica Šego, Josip Novak, Jere Šumera, Miško Primorac, Miro Mandac, Krešimir Mišetić i ...

U prvih deset godina, kao gosti nastupali su mnogi istaknuti hrvatski djelatnici koji su prolazili kroz Chicago, pa i neki stranci i to: gosp. Lopez, paragvajski veleposlanik u USA, fra Hrvoslav Ban, otac Ivo Plenković, fra Silvije Grubišić, fra Dionizije Lasić, otac Nikola Dugandžić, otac Ante Gabrić, Stanko Vujica, Franjo Nevistić, Kazimir Katalinić, Ivo Korsky, Michael McAdams, Michael Palaich, Božidar Abjanić, Nikola Kirigin, Petar Radieljević, Vlado Novak, Mile Boban, Velimir Sulić, Ivo Jolić, Marin Sopta, Šime Letina, Alojzija Buconjić, Zdravka Logarušić, Mirko Vidović, Mladen Schwartz, Stipe Bilandžić, Franjo Mikulić, Damir Đureković, Miljenko Eljuga, Kristina Kolić, Ivan Cerovac, Hans Peter Rullman, Josip Remenar, fra Ljubo Krasić, djeca hrvatske škole „Kardinal Stepinac“, Zvonko Ranogajec, Zvonko Pavelić (glavni policijski tajni agent za kriminalna djela sa sjedištem u Los Angelesu), Luka Kraljević. Zlatko Markus, Marija Sopta, Nikolaj Tolstoj, fra Karlo Zovko, fra Bazilije Pandžić, Asaf Duraković, Ada Zubčević, Dinko Dedić, Ragib Avdić, Ruža Tomašić, otac Božidar Nađ (sa izravnim javljanjem sa radija Vatikan na hrvatskom jeziku čiji je bio i glavni urednik), otac Vjekoslav Lasić, Ivan Jelić, Miro Barešić, Jakša Kušan i brojni drugi. Pismena suradnja dolazila nam je od: Stjepana Đurekovića, Drage Sudara, Mirka Bušića, Josipa Remenara, Joze Kvesića, Mate Čavar, NN Francuska, NN Švicarska, NN Švedska, NN Italija, NN Njemačka, NN Austrija, pet domovinskih suradnika Brune Bušića, V. Australija i... Na žalost učinjen je jedan veliki propust što smo prava imena radi sigurnosti prikrivali od udbaških progona a na to smo jednostavno bili prisiljeni

u ono vrijeme - te plemenite Hrvate bilježili pod NN, a u našu arhivu nismo zapisali prava imena. Sada, nakon 20, 30 ili 40 godina poslije - jednostavno se teško prisjetiti i zato se ispričavamo za ovaj nenamjerni promašaj, a što je velika šteta za hrvatsku povijesnu istinu.

Izlaganja različitih pogleda i stavova puno su pridonijeli, da Hrvati Chicaga postanu jedni od najrazboritijih u cijelom svijetu i koji se nisu natjecali za pozicije nego što djelotvornije pomoći svojoj DOMOVINI HRVATSKOJ. Zato je neprijatelj i upućivao svoje otrovne strijele, upravo na Hrvate Chicaga, kako bi nas razbili i demoralizirali. Da ne nabrajam neprijateljske pokušaje i akcije, jer smo živi svjedoci tih nemilih događaja koji su potresali ne samo Hrvate Chicaga nego i cijeloga svijeta. Te su nam tužne slike još uvijek pred očima. Bilo bi najbolje sve zaboraviti, ali današnji hrvatski položaj govori NE, jer iz toga moramo učiti i proširivati znanje.

Hrvatski radio SLOBODNA HRVATSKA nije bio samo vjesnik događaja nego i INSTITUCIJA koja je djelovala uz informativni dio i na društvenom, političkom, športskom i drugom medijskom polju, pa kao takva bila je priznata kod Hrvata i prepoznata u američkim krugovima. Praktički, bio je tamo gdje su ga vodili primarni hrvatski državotvorni interesi, pa su taj rad prepoznavali i američki mediji. Pisani i govorni prinos tome učinio je Vlado Glavaš tako što je često nastupao na dalekovidnicama koje su pokrivale lokalni i američki prostor, na radiju i u novinama, lokalnim i uglednim dnevnicima, kao Chicago Sun Time i Chicago Tribune. Često je imao i sastanke sa istaknutim političarima, od lokalnih do gradonačelnika grada Chicaga, pa čak i Guvernera države Illinois s kojima je vodio otvorene a ponekada i žučne razgovore, na pitanja davao ispravne odgovore i tražio od njih ljudsko i političko odgovorno ponašanje prema hrvatskoj zajednici Chicaga i hrvatskoj povijesnoj istini. Takav sadržaj i ugled radija SLOBODNA HRVATSKA najviše je smetao hrvatskom neprijatelju, pa su udbaške sluge svaku emisiju snimali i istog dana slali u udbaške centrale u Mostar i Sarajevo i uporno radili na rušenju.

DESETA OBLJETNICA RADIJA „SLOBODNA HRVATSKA“

Prigodom slavlja DESETE OBLJETNICE hrvatskog radio sata „Slobodna Hrvatska“ iz Chicaga, urednik, ravnatelj i govornik istog od prvog dana – gosp. Vlado Glavaš napisao je kratku povijest, koja je pročitana na radiju i objelodanjena u spomen-knjizi, pa ovom prigodom, da ne bi nešto ispustili donosimo najvažnije dijelove istog sadržaja. Bilo je to 6. travnja 1976. godine u 21:30, kada su se zaorili zvuci Frankopanove davorije „Na vojsku“, preko radio postaje WSBC na srednjevalnoj dužini 12.40. S tim zvucima počeo je prvi program radija „Slobodna Hrvatska“ u Chicagu, Na samom otvorenju, u uvodnom pozdravu, urednik novog krugovalnog rasporeda, Vlado Glavaš je rekao slijedeće:

„Dragi Hrvati i Hrvatice, izlazimo pred vas ispred radio program SLOBODNA HRVATSKA u Chicagu. Za mnoge će ovaj pothvat, sa svojim sadržajem, biti iznenađenje, jer naš je program jasan: Ne dodvoravati se nikome, to jest otvoreno govoriti o neprijateljskim smicalicama od strane jugo-terora, o gospodarstvenom i političkom stanju u Hrvatskoj, o hrvatskom izbjegličkom životu i o gibanjima u tuđini, te što je štetno i korisno u hrvatskom radu. Znamo, da će ovakav sadržaj mnoge izazvati već na prvi pogled a zato jer ne želimo biti glasnik zimskih snova, nego hrvatskog htijenja. Želimo ići s narodom, nikako mimo naroda. Želja nam je osjetiti narodno bilo – vaše težnje, da se čuje hrvatska riječ i pod tuđim nebom. Na ovom radiju nećemo slušati previše glazbe i pjesme, jer nam je želja iskoristiti vrijeme u što korisnije svrhe po nas Hrvate i u ovom problematičnom vremenu za hrvatsku budućnost.

Ovo što je najavljeno u početku bilo je održano tijekom daljnjeg rada uz velikodušnu pomoć mnogih slušatelja. Prema predviđenom bilo je i raznih reakcija. Uspavani, koji su „živjeli na lovorikama“ psovali su nam sve do desetog koljena i nazivali nas najpogrdnijim imenima. Većina je prihvatila program u cjelini s velikim odobravanjem. Poznato nam je, da je prijenos slušan i preko brzoglasa, jer krugovalna postaja, u to vrijeme, nije bila dovoljno jaka i domet je bio ograničen. Zato smo nakon nekoliko mjeseci prešli na drugu postaju, WEAW 13.30, malo jaču, ali ni izbliza da zadovolji naše

želje kako bi glas dopro u svaki hrvatski dom. Na ovoj postaji zadržali smo se četiri godine, sve do 22. Lipnja 1980. Od tada smo prešli na drugu radio postaju i dobili bolje vrijeme, subotom 14-15 sati. To je bila postaja WCEV na srednjoj valnoj dužini 1450 koja pokriva Chicago i predgrađe. Na ovoj postaji smo se morali zadržati do daljnjega jer jače nisu davale vrijeme za etničke skupine ili ih je bilo nemoguće dobiti.

S promjenom postaje nije se mijenjala politika radija iako je bilo pritiska s više strana, napose s neprijateljske. Padali su česti prigovori, ucjene i prijetnje, kako bi nas preplašili i prisilili na povlačenje. Bilo je među Hrvatima onih koji su bili udbaške slugе, koji su otvoreno ili prikriveno sudjelovali u tim neprijateljskim akcijama.

Samo čvrsta vjera i neustrašivost uredništva i suradnika, a i mnogih rodoljubnih Hrvata, to jest potpornih suradnika koji su pomagali moralno i materijalno jer ništa nije lako održati u izbjeglištvu što iziskuje velika sredstva i vrijeme. Sama pomisao na to, koliko je vremena provedeno nad novinama, uz knjigu, uz radio, s narodom u razgovoru, u pisanju dopisa suradnicima i to sve besplatno, odaje znak dobre volje, da hrvatskom čovjeku i ženi, ovakav rad urednika i suradnika posluži kao izvor vijesti i pregled vremena u kojem živimo, ne zanemarujući hrvatsku prošlost i sve to za sretniju budućnost. Radi istine potrebno je dodati i to da su urednici i voditelji radio satova sami pokrivali novčane izdatke za telefone, novine, knjige, prijevoz i ako se negdje putovalo iz hrvatskih obveza sami snosili svoje troškove koji nisu bili mali, a da ne govorimo koliko je obitelj gubila radi toliko odvojena vremena i novaca, a o strahu što je proživljavala radi tih aktivnosti da i ne govorim.

Ako navedemo da je za svaki program, i to u prosjeku, potrošeno oko 20 sati, a sigurno je bilo daleko više, onda brojka iznosi 10.920 sati utrošenog vremena, preračunato u dane iznosi 455 dana po 24 sata na dan neprekidnog rada u samo deset godina, a da ne spominjem da je sav taj rad bio isključivo na dobrotornoj bazi i bez bilo kakvih naknada. Kada tu pridodamo brojne druge novčane izdatke - za prijevoz, razna putovanja, smještaje, novine, knjige, troškovi telefona i druge izdatke vezani uz društveno političke djelatnosti - znali su iznositi mjesečno i preko \$1,500.00 odvojenih iz obiteljskog

budžeta. Gdje su bile druge društvene, osobne i obiteljske obaveze? A gdje borba za svakodnevni život?! Sami zamislite i pokušajte se staviti u taj položaj pa ćete lakše razumjeti i ovaj predani, s ljubavlju ustrajni rad i ne izmišljati kojekakve izgovore ili zločeste napade.

Je li se to isplatilo? Ako gledamo površno, jednosmjerno, uskogrudno i nepravedno kritički, onda sigurno ne. Kad lučimo potrebu i učinak od sanjarija i neznanja, tada svakako DA. Poznato je da Hrvati u tuđini malo čitaju, i za ovakve radio dolazi kao potreba, preko koje se širi hrvatska riječ, koju ljudi lakše i radije slušaju nego čitaju. Na temelju toga, mnogi će pokušati pronaći razlog, uzrok i potrebu. Kada se Hrvat u tuđini ne bi pružilo ni to, on bi polako i nezaustavljivo propadao i postao za Hrvatsku izgubljen i zaboravljen. Kako pustiti čovjeka, da se izgubi iz svoje zajednice, dok imamo mogućnosti, bar donekle, sačuvati hrvatsko zajedništvo u tuđini? To bi bio grijeh i ravno izdajstvu.

Čuli smo brojne primjedbe u proteklom razdoblju, kao na primjer, što će nam radio kada se na njega troši, a ne donosi nam neke vidne rezultate. Bilo bi bolje da su se isti zapitali – kakva bi džungla bila da ga nije bilo i koliko bi Hrvata bilo na okupu i koliko bi nas se uopće osjećalo Hrvatima? Na isti način mogli bismo sebi postaviti pitanje – zašto živimo kada moramo puno trošiti, a sutra ćemo svejedno umrijeti. Čemu sve, kada bez toga možemo biti? Uzaludna su to pitanja i svakako na njih se normalan čovjek ne osvrće nego žao mu je i to malo vremena koje troši u slušanju.

U jesen 1983. godine ispitivano je slušateljstvo samo u Chicagu. Tada je utvrđeno da radio „Slobodna Hrvatska“ sluša u preko 70.000 domova i da se iz godine u godinu slušateljstvo povećava. Zar se to ne isplati za toliko mnoštvo iako svi od njih nisu Hrvati?

MUČNIH DESET GODINA

U ovom desetgodišnjem razdoblju puno se toga dobrog i lošeg događalo. Nakon pada HRVATSKOG PROLJEĆA u hrvatskim iseljeničkim krugovima naglo se počelo ozbiljnije razmišljati i raditi na sadržajnijim programima prema Domovini i lobiranju u međunarodnim krugovima. U hrvatskim zajednicama diljem svijeta i na svakom koraku osjetio se osvježavajući povjetarac i ljudi su sve ozbiljnije shvaćali da hrvatsku sudbinu Hrvati moraju preuzeti u

svoje ruke a ne čekati na Washington i druge svjetske sile da nam omoguće bezbrižan dolazak na bijelom konju u SLOBODNU HRVATSKU. Osjetilo se to na brojnim prosvjedima, zabavama, skupovima pa i političkom osvješćivanju, djelovanju i traženju najboljeg načina kako političkim i društvenim, medijskim i kulturnim slijepcima svijeta probuditi savjest odgovornosti, neupućenosti i služenju zabludama, lažima i zloduhu te dokazati im istinu o zločinačkom Titovom režimu i o ispravnom nastojanju borbe Hrvata za SLOBODNU I NEZAVISNU HRVATSKU DRŽAVU gdje će vladati samo BOG I HRVATI. U tom otvorenom i hrabrom buđenju mnogi Hrvati su na različite načine tražili putove kako biti najdjelotvorniji u akcijama prema središtima političkih moći, neupućenim medijima i kako uzdignuti slobodarski duh u Domovini. Dok su jedni prikupljali materijalna sredstva koja su usmjeravali prema određenim ljudima i skupinama u Domovini (ta sredstva obično su išla preko svećenika koji su mogli putovati i preuzeti zadatak vjerno izvršavali), drugi su tiskali letke i skupa sa već objavljenim knjigama slali također na određene osobe, treći su radili na lobiranju prema centrima moći i medijima, a četvrti su ozbiljno radili na objedinjavanju različitih političkih gledišta i gradnje zajedničke strategije prema Domovini. Nije to bilo lako, jer su udbaške strukture bile dobro umrežene i pod zaštitom političkih centara moći, pa su tako kao zaštićene zvijeri nastojali izravno ili neizravno djelovati na rad hrvatskih političkih, kulturnih, športskih, medijskih a nažalost i na crkvene krugove. Ta zločinačka banda imala je teškoće sa izravnim učlanjivanjem u navedene hrvatske strukture jer su se članovi navedenih međusobno dobro poznavali, ali na žalost nisu dobro bili upućeni u udbaške strukture rada, pa su se tako dobro pripremljeni udbaši preko poznanstava učlanjivali u hrvatska društva te bili dosta glasni i zagovornici nelegalnih aktivnosti. Tamo gdje nisu uspjeli izravno sudjelovati koristili su hrvatsku naivnost i slijepce koji su na „lijepe riječi ili iz tz. raznorazne usluge“ znali više štete nanositi hrvatskim aktivnostima nego samo i izravno udbaško članstvo.

Tamo gdje nisu uspijevali ništa saznati ili predvoditi dobro osmišljene hrvatske akcije, odmah su se uključili i u svom stilu dali na njihov zločinački posao. Predvodnike tih akcija prozivali su

slugama Washingtona, Moskve, Beograda, plaćenicima i..., blatili ih na svakom koraku, ucjenjivali raznoraznim načinima i smicalicama, zastrašivali djecu, pokušavali se miješati i rušiti obiteljski život, prijetiti a potom su slijedile i same likvidacije. Za sve ove i ovakve akcije dobro su bile upućene i tajne policijske strukture zemalja u kojima su djelovali udbaši, ali na žalost umjesto da ih tajne policijske strukture prokažu, zatvore ili protjeraju - oni su uz pomoć svojih političkih naredbodavaca – toj udbaškoj bandi skoro sve kroz prste gledali, u brojnim slučajevima surađivali, pa su čak slične smicalice i sami pravili. Zajedno ili odvojeno. Pisala su se ucjenjivačka pisma, zatvarali i sudili hrvatski domoljubi po udbaškom nalogu i same likvidacije praktički po cijelom svijetu. U takvom stresnom stanju nije lako biti ni Hrvat a kamo li djelovati, javno ili tajno, na hrvatsku dobrobit. Hrvatska ljubav, srce i vjera i u ovakvom nesnošljivom stanju Hrvata pomogli su da su se dizali i neustrašivo ulazili u borbu, a često sa upitnim rezultatima, ali uvijek s nadom u konačnu hrvatsku pobjedu.

O svim ovakvim smicalicama i akcijama, hrvatski radio satovi diljem svijeta bili su obično prvi na udaru jer su u brojnim sredinama bili praktički i jedini prijenosnici javne riječi u sve hrvatske domove. Naravno ovdje ne isključujem Hrvatske katoličke misije i župe, hrvatske novine, revije i knjige koji su uspješno obavljali svete zadatke. I to svatko na svome polju. Ali hrvatski radio satovi imali su posebnu svetu i hrvatsku dužnost na vrijeme i bez straha upozoravati hrvatsku javnost, pozivati na opreznost, na snošljivost, uvezivanje, učenje, odgovornost, ustrajnost, nepokolebljivost, potporu plemenitim akcijama na svim društvenim, političkim, kulturnim, športskim, medijskim i vjerskim aktivnostima, a sve na dobrobit Hrvatskog naroda.

U ovih deset godina dogodile su se brojne akcija koje su zatekle Beograd, Washington i druge centre moći svijeta. Godine 1976. Zvonko i Juliana Bušić, Slobodan Vlašić, Petar Matanić i Frane Pešut uzeli su američki zrakoplov TWA i u jednom danu cijeli svijet upoznali sa Titovim zločinačkim sustavom i pravednom hrvatskom borbom za slobodnu Hrvatsku državu. Sa sličnom akcijom, ali godinu dana poslije Marijan Buconjic, Vladimir Dizdar i Jozo Brekalo upali su u jugoslavensku misiju pri Ujedinjenim narodima u

New York-u sa nakanom upoznavanja cijelog svijeta sa zločinačkom Titovom politikom. Akcija je uspješno završena, bez posljedica. U kolovozu 1978. Mile Kodžoman i Božo Kelava zauzeli su Njemački konzulat u Chicagu i uvjetno tražili puštanje desetorice zatočenih Hrvata na čelu sa Stipom Bilandžić u Njemačkoj koje je Beograd tražio za izručenje. Par sati nakon vijesti o upadu hrvatskog dvojca u Njemački konzulat ispred samog konzulata našlo se par tisuća Hrvata te gromoglasnim uzvicima i hrvatskim pjesmama davali su potporu Kodžomanu i Kelavi, a brojne medijske kamere snimale su svaki hrvatski pokret i zanimalo ih je mišljenje hrvatskih prosvjednika. Dok su prosvjedi trajali, a na poziv uglednog televizijskog voditelja i komentatora Bill Kurtisa (hrvatskih korijena) na gledanoj dalekovidnici BBC Vlado Glavaš imao je polusatni i izravni razgovor o uzrocima ove i sličnih akcija po svijetu, o stanju u Hrvatskoj, o hrvatskoj povijesnoj istini, zločinačkom Titovom i veliko-srpskom režimu, o progonu Hrvata, udbaškim zločinima nad Hrvatima po svijetu, kao i ustrajnoj i nepokolebljivoj borbi Hrvatskog naroda za svoju slobodu i neovisnost. Ovaj razgovor je uzburkao užarene udbaške, srpske, policijske i druge neprijateljske redove, pa čak i Washington, da su odmah uslijedili prosvjedi protiv gosp. Kurtisa i same dalekovidnice - tražeći od njih ispriku jer su ugostili jednog „ustašu“. Kurtis i samo uredništvo dalekovidnice stalo je u obranu moga nastupa i taj isti ili dijelove razgovora prenosili su više puta sve dok nije bio uspješno riješen slučaj zauzeća njemačkog konzulata. Bogu hvala i bez žrtava! Dok su Kodžoman i Kelava bili u konzulatu - Njemačka je popustila i obećala osloboditi zatočene Hrvate. Nakon ove akcije i straha da se nastave slične akcije po svijetu kako bi u potpunosti raskrinkali Titov zločinački režim, u udbaškom dosluhu američka tajna policija FBI poslala je po svijetu ucjenjivačka pisma brojnim hrvatskim poslovnim, društveno-političkim i inim ljudima a i nekim sumnjivim osobama u hrvatskim zajednicama na Američkom kontinentu i tražili naznačene novčane iznose da se uplate na račune Mire Barešića u Paragvaju i Jakše Kušana u Londonu. Nakon ove smišljene akcije u hrvatskim zajednicama nastala su razna previranja, optuživanja i svađe, da bi u tom košmaru došlo i do likvidacija dvojice Hrvata, jednog u Los Angelesu i jednog u Vancouveru. U Torontu i Kaliforniji

uhićeno je nekoliko Hrvata pod optužbom za pripremu atentata i podmetanja eksploziva. U listopadu 1978. u Parizu UDB-a ubija Brunu Bušića. Polako ali smišljeno i po policijskom receptu započinju među-hrvatske svađe i optuživanje za ova i slična nedjela. U prosincu 1979. na poziv Titove oligarhije u Beograd stiže Odbor za vanjsku politiku američkog Kongresa gdje uz obostrano razmatrana buđenja i uvezivanje Hrvata po svijetu, posebno u Americi i Kanadi, dogovoreno je zajedničko djelovanja u rastakanju tog hrvatskog zajedništva. U pravom smislu, donesene mjere su bile katastrofalne za Hrvate, a koje su sadržavale telefonske prijetnje obiteljima, ucjene, potpuno rastakanje hrvatskog zajedništva, zatvaranje pod krivotvorenim dokazima i sa kupljenim svjedocima, pa kasnije i sa likvidacijama. Ubrzo se taj plan počeo i sprovoditi.

U prosincu 1980. zatvoreno je deset Hrvata iz Amerike i Kanade da bi šest mjeseci poslije bilo zatvoreno još deset Hrvata sa istog prostora. Na tužnom suđenju i uz vidljive laži, spletki i kupljene svjedoke, točno po političkoj odluci, deset Hrvata je osuđeno na dugogodišnju zatvorsku kaznu od 15 do 35 godina robije a druga deseterica puštena su na tz slobodu. Iza toga u planu je bilo zatvoriti još 37 Hrvata iz cijelog svijeta među kojima je bio i Vlado Glavaš. Srećom i tajnim kanalima, odvjetnik Mile Bobana došao je do tog strogo čuvanog dokumenta kojeg smo objelodanili u hrvatskom mjesečniku OTPOR i na Hrvatskom radiju SLOBODNA HRVATSKA, te upravo radi te javne objave razotkrivena je tajna spletki Beograda i Washingtona i spašeno je od zatvaranja tih 37 Hrvata, navedenih imenom i prezimenom, a radi čega je Vlado Glavaš, u Washingtonu i Beogradu, potajno osuđen na likvidaciju. Mjesec dana nakon objave navedenog tajnog dokumenta na mom automobilu izvršeno je dvadesetak smrtonosnih sabotaža iz kojih sam osobno (automobil je posebna priča) ostao bez tjelesnih oštećenja zahvaljujući saznanju iz čitanja tajnih dokumenata bivših i razočaranih policijskih obavještajaca Amerike, Engleske, Izraela i Rusije iz kojih su vidljive njihove metode u likvidaciji određenih osoba. U tom zločinačkom pohodu samo me je dragi Bog spasio.

Nakon ovih zatvaranja i smišljene udbaške promidžbe u hrvatskim zajednicama diljem svijeta nastalo je takvo stanje i nepovjerenje da praktički brat sa bratom nije razgovarao. Zahvaljujući svijesti možda

stotinjak nepokolebljivih i nepotkupljivih i hrabrih Hrvata diljem svijeta, a i uz potporu hrvatskog svećenstva koje je bilo na hrvatskoj liniji, HRVASTVO je ipak tinjalo i održalo se, ali uz mukotrpnu borbu. Taj kaos UDB-a je još žešće širila i u tom kaosu u Njemačkoj je 1983. ubila Franju Mikulić. Uz rušenje hrvatskog zajedništva glavni cilj ovih tajnih policijsko udbaških planova bilo je i rušenje hrvatskih radio satova, pogotovo onih kojima je bio primarni cilj hrvatska riječ i hrvatska istina, a ne neka zabava i zarada. Tu se svakako prvi na udaru našao Hrvatski radio sat SLOBODNA HRVATSKA i njezin glavni urednik Vlado Glavaš. Teško je to bilo proživljavati i gledati obitelj kako svakodnevno provodi vrijeme u nekom grču ali ne u strahu. Iz tjedna u tjedan sve je manje bilo poziva i novčanih potpora za uzdržavanje radija. Godine 1983., 84., 85. i 86. su bile prava novčana katastrofa za radio jer od pristiglog novca nismo uspjeli pokrivati ni 10% izdataka. Ovu tužnu sliku nismo davali u javnost a niti u širi krug suradnika radija - nego smo primijenili jednu smišljenu psihološko-političku varku koja je naprosto uzbunila udbaške i policijske redove. Ta odluka je bila uistinu hrabra a i koštala je velikog novčanog uloga vlastitih sredstava koja su odvajana od obiteljskog budžeta. Iz emisije u emisiju izmišljali smo imena darovatelja sa dosta velikim priložima i tako neprijatelje bacali u trans a uplašene Hrvate ohrabivali i pomalo ih vraćali u hrvatske državotvorne redove i javne akcije. Uz druge društvene aktivnosti - hrvatskim neprijateljima je bila jedna od najvećih meta upravo moj neustrašivi rad na radiju i zato me je trebalo čim prije eliminirati sa društveno političke scene i javnog prostora. Milom ili silom!!! Ogorčenje je bilo veliko što me nisu uspjeli likvidirati sa sabotажama na automobilu pa su odlučili na fizičku likvidaciju. Navest ću samo četiri krvava slučaja.

Sredinom prosinca 1985. u putničkoj agenciji Perinović u Chicagu čiji je vlasnik bio Perinović, inače rodnom od Požege i vodeći udbaša za Sjevernu Ameriku, u njegovom uredu i pod njegovim predsjedanjem a u nazočnosti trojice meni nepoznatih osoba pravio se dogovor o mojoj likvidaciji. Određena je nagrada od \$50,000.00 onome tko me likvidira. O ovom sastanku osobno me je obavijestio jedan Srbin od Dervente koji je bio na tom sastanku i to deset dana poslije zločinačkog čina te rekao mi je da je njemu nuđena nagrada

ali je on odbio i osobno meni potvrdio da je spreman o svemu tome i svjedočiti na policiji ili sudu ako ikada do njega dođe. Tog Srbina površno sam poznao jer je više puta dolazio u našu zgradu obavljajući vodoinstalaterske poslove, a uz to bio je sklon piću. Taj zločinački plan likvidacije izvršen je 9. siječnja 86. oko 10 sati ujutro, kada su djeca bili u školi i kada skoro svi susjedi rade. Trojica zločinaca (Kosovar, Sandžaklija i Grcić od Drniša) dovezli su se automobilom i duplo parkirali sa upaljenim žmigavcima na ulici ispred same zgrade gdje smo stanovali. Albanac je ostao u automobilu, Sandžaklija je stajao pred našim ulazom i čuvao stražu, a Grcić je na prevaru ušao u naš ulaz i uputio se prema našem stanu – točno po u naprijed nacrtanom planu. Da ne idem u detalje, on je zvonio na naše zvonce i kako ja nisam bio doma a vjerovali su da ću biti, izišla je moja supruga Danica i uz kraći razgovor na netočnom engleskom jeziku i uz pitanja o meni (da sada ne ulazim u detalje tijekom razgovora i pitanja) – Danica je u njemu prepoznala udbaša i osjetila je njegove namjere. Taj je bandit u razgovoru osjetio da ga je Danica prepoznala i u tom trenutku izvadio nož i započeo svoj krvavi pir kako bi se riješio svjedoka. Zahvaljujući poznavanju borilačkih vještina i glasnom vrištanju odjednom su se otvorila vrata stanara koji su živjeli iznad nas i zavicali što se to događa dolje, zločinac je osjetio da će biti otkriven na djelu te je odlučio brzim potezima Danicu likvidirati. Sa tri krvava poteza s nožem razrezao joj je jezik, usnu s lijeve strane, uništio slezenu, prerezao nekoliko crijeva i krvnih žila svega nekoliko milimetara ispod srca te pobjegao ostavivši Danicu na kućnom pragu u krvi sa uvjerenjem da je obavio svoj krvavi zadatak. Za sekundu stigao je susjed koji je po zanimanju liječnik i u trenutku davanja prve pomoći, njegova žena je zvala Hitnu pomoć koja je za samo par minuta stigla te pod žurno Danica je prevezena u bolnicu nedaleko od naše zgrade i postavljena na operacijski stol. Iako je na kućnom pragu izgubila skoro 4 petine krvi ipak je zahvaljujući savjesnim liječnicima i Božjoj pomoći preživjela ovaj krvavi zločin. Par mjeseci poslije zločinac je otkriven, zamislite na hrvatskoj zabavi i u hrvatskoj dvorani, a potom i zatvoren, ali pod pritiskom centrale iz Washingtona on je pušten na slobodu. O svim navedenim slučajevima na vrijeme sam obavijestio policiju sa dokazima, ali na žalost bez rezultata. Nakon puštanja krvnika na

slobodu a preko poznanstava došao sam kod šefa čikaške policije koji mi je u jednom uljudnom i otvorenom razgovoru i nakon pregledanih svih dokumenata i policijskih izvješća zaključio sam da se radi o dobro isplaniranom zločinu, a zatim je tužnim riječima rekao da je osobno iz Washingtona dobio naredbu da svu dokumentaciju proslijedi njima, te da je s tim cijeli slučaj zatvoren i postao tajna.

Mjesec dana nakon zločinačkog čina nad Danicom UDB-a je nastavila i dalje proljevati nevinu hrvatsku krv u Chicagu te je u stanu gdje je živio, gosp. Franjo Mašić, voditelj drugog hrvatskog radio sata GLAS HRVATSKE, naprosto bio nožem sasječen i ostavljen u krvi u kadi u njegovom stanu. Tako su se ti udbaški zločinci rješavali nepodobnih Hrvata, bez obzira gdje su se nalazili. Drugi se slučaj dogodio u studenom 1987. u stanu kada sam od dvojice krvnika bio vezan žicom na podu sa samokresom na glavi. U tom trenutku osjetio sam Božji poziv na smirenost i da će sve proći bez krvi. Uz mojih nekoliko riječi, kao da su od Boga došle, uputio sam ih atentatorima. Čuvši te moje riječi oni su se odjednom - bez riječi i u tišini povukli i ostavili me svezana na podu.

Treći slučaj dogodio se u ožujku 1988. svega pedesetak metara od kuće stanovanja i oko jedan sat poslije pola noći, kada sam se vraćao sa sastanka Međudruštvenog odbora Hrvata Chicaga. U mirnom hodu zamijetio sam da se žešćim koracima meni približavaju neki ljudi. U dubljem razmišljanju o tijeku održanog sastanka, za nekoliko sekundi na mojim leđima našla su se dva samokresa od dvojice nepoznatih osoba i uz riječi: „Sada si naš majku ti ustašku i znaj da ti je ovo zadnji trenutak tvog života“. Bio sam potpuno miran i u toj mirnoći zazvao sam Božju pomoć, te u tren sekunde osjetio sam Božju poruku za smirenost i da ću pobijediti. Naglo sam se kao ris okrenuo i vješt看 borilačkim potezima izbio im samokrese iz ruku i za tren obojica su se našla na pločniku, a ja sam pobjegao i za par minuta se našao u obiteljskom domu. Nas dvoje i Danica i ja smo trenirali borilačke vještine za samoobranu...

Četvrti slučaj odigrao se u srpnju 1988. u prijedpodnevnim satima i to pred ulazom u zgradu gdje smo živjeli gdje me je jedan gorostas u stojećem stavu sa rukama u džepovima i bez ikakva povoda sa moje strane namjerno počeo vrijeđati i pogrдно napadati pa čak i prijetiti

likvidacijom. U istom trenu kroz glavu mi je prostrujala misao i ukazala slika pred očima da se radi o klasičnom ubojici. Razmišljao sam o bijegu a kada sam zaključio da nema sigurnog izlaza i u sekundi sam odlučio krenuti u boj pa što dragi Bog da. Sa golim sam rukama i kao ris skočio na njega ne dopuštajući mu da bilo što izvuče iz džepa, pa je tako nastao krvavi dvoboj, čak i na ulici radi čega je bio zaustavljen cijeli promet. Dvoboj je prestao kada se taj razbojnik našao na cesti sa prelomljenom rukom, oštećenim nogama, rebrima i natečenim licem, a ja sam i u ovom slučaju zahvaljujući znanju borilačkih vještina i zahvaljujući ANĐELU ČUVARU ostao bez tjelesnih oštećenja. Cijeli ovaj krvavi dvoboj promatrala je kroz prozor našeg stana moja žena Danica i mogu si samo zamisliti kako se ona osjećala. Ovaj slučaj je završio i na sudu gdje sam oslobođen za nanesene tjelesne ozljede a krvniku je dosuđeno pokrivanje sudskih troškova, ali bez daljnjih progona.

O svim navedenim slučajevima gradska policija kao i FBI imaju cijelu evidenciju i čak potencijalne svjedoke, ali, kao što sam već naveo i po naputku Washingtona svi ovi slučajevi su ostali bez suđenja. Drugim riječima, i po političkoj odluci zaštićeni su zločinci, a što je sramota i pravo izdajstvo tako zvane zapadne demokracije. Da je to tako potvrđuje dokument kojeg sam preko odvjetnika zatražio iz službene centrale FBI u Washingtonu koji vodi evidenciju o mom i ženinom radu od prvog dana dolaska u USA. Tužno je bilo pogledati to izvješće u kojem je potpuno zacrnjeno preko 50 % cijelog tog tz. dokumenta i u kojem nije bio vidljiv niti jedan od navedenih slučajeva, a i prijetnje koje sam uredno prijavljivao.

PETNAESTA OBLJETNICU RADIJA „SLOBODNA HRVATSKA“

Završetak Desete obljetnice i sa ulaskom u novu, na žalost UDB-a nije prestala sa prolijevanjem hrvatske krvi po svijetu. Da ne navodim sve slučajeve, ipak ću navesti atentat na Predsjednika Hrvatskog državotvornog pokreta na gospodina Nikolu Štedula, izvršen u Škotskoj 1988. gdje je na kućnom pragu prolio svoju krv, ali na sreću i uz teške životne posljedice ipak ostao na životu.

U slijedećih pet godina puno toga se dogodilo u hrvatskom društvu i na radiju SLOBODNA HRVATSKA, više dobra nego lošeg. Bog čini dobra, posebno svima koji u njega vjeruju. Ovdje svakako treba pridodati većinu Hrvata bez obzira gdje žive. Na svakom koraku osjetila se svježina hrvatskog duha i oslobođanje proživljenog stresnog stanja te su iskazivali ljubav i spremnost pri pomaganju u svim vidovima pomoći kako bi Hrvati konačno došli do ponovne SLOBODNE I NEZAVISNE HRVATSKE DRŽAVE.

Daljnji rad Hrvatskog radio sata SLOBODNA HRVATSKA obrađen je u posebnom prikazu a za ovu časnu obljetnicu i sa svojim kratkim osvrtom najbolje je opisao hrvatski književnik i ugledni svećenik fra Hrvoslav Ban. Evo tih njegovih riječi...

„Časna služba Hrvatima u tuđini“

Izdržati punih petnaest godina u izbjegličkom uredništvu, bilo to jednog časopisa ili radio – sata, težak je i naporan posao. Može to razumjeti samo netko, kome je taj teret namijenjen.

U tuđini, bez redovitih izvora obavijesti – napose u prijašnje vrijeme – bez veće hrvatske knjižnice, bez pomoćnih priručnika i bez potrebnih materijalnih sredstava, bez sigurne suradnje jer je to obveza koja se vrlo teško preuzima bez dostatnog slobodnog vremena od svagdašnjeg rada, trebalo je imati ne samo veliku volju, nego još veću ljubav za ovakvo djelo.

Samo i jedino ljubav prema svojem raseljenom narodu može dati snagu čovjeku, koji pristaje na odricanje, na zabacivanje potrebnog odmora, na noćni rad nad papirima i uređivanju rasporeda, na preuzimanju noćnog traženja odgovarajuće glazbe, podučavanje prolaznih suradnika, obrađivanje tekstova, snimanje i presnimavanje govornih i glazbenih vrpca, a sve to iz tjedna u tjedan, u žurbi i napetosti, bez odlaganja i bez predaha.

A što je nagrada onom Hrvat, koji obavlja uredničku dužnost u tuđini' - vrlo često nerazumijevanja ograničene čeljadi, zlobni napadaji onih koji rade spletke i klevete i koji moraju ispuniti svoju duhovnu prazninu jalom i mržnjom. Svaki je urednik u izbjeglištvu, bez iznimke, nosio taj križ i teškom mukom to proživljavao pa su samo rijetki mogli izdržati do kraja.

Time je veća zasluga i čast onima, a takvi su, na sreću u većini, koji su nastojali razumjeti njima nepoznati urednički posao, koji su

spoznali težinu rada jednog hrvatskog izbjegličkog uredništva, pa pripomogli taj rad moralno i materijalno, a ljude, koji se nesebično zalažu, ohrabрили iskrenom pohvalom i plemenitom riječi.

Takvima pripada hvala i u ovom slučaju, kada radio sat „SLOBODNA HRVATSKA“ u Chicagu proslavlja svoju petnaestu obljetnicu rada za „HRVATE“ u ovom Američkom velegradu i njegovoj okolini.

Čestitam glavnom uredniku, gospodinu Vladi Glavaš i svim njegovim vrijednim suradnicima, od onih prvih, do ovih današnjih. I želim izreći svoje veliko zadovoljstvo, da sam, ne često sudjelovao u prijenosima „SLOBODNA HRVATSKA“, nego sam bio i prvi gost, prigodom otvaranja, prvoga prijenosa ovoga zaslužnog radio sata.

Uvjeren sam, da će SLOBODNA HRVATSKA nastaviti i nadalje obavljati svoju časnu službu svojem hrvatskom puku, da ostanu vjerni svojoj braći po rodu i krvi i svojoj stare slave Djedovini, lijepoj i vječnoj zemlji HRVATA.

Čikaški radio sat SLOBODNA HRVATSKA, zadužio je hrvatsko slušateljstvo ovog velegrada i njegove okolice izvanredno mnogo. Svake subote, bez iznimke, bio je taj radio povezan sa slušateljima po svojim izabranim, pomno aktualnim vijestima, s nastupima brojnih istaknutih ljudi, s obiteljskim čestitkama, društvenim obavijestima, osvrtima na povijesne obljetnice, hrvatskom pjesmom i glazbom.

Otud Uredništvu SLOBODNA HRVATSKA i njezinu Glavnom Uredniku, gospodinu Glavašu, odaju priznanje hrvatska društva, obitelji i pojedinci, što se je i prije očitovalo, a napose prigodom ove dične petnaeste obljetnice. Čujemo u crkvi Kristovu riječ: „Što ste učinili mojoj ljudskoj braći – meni ste učinili“. Uredništvo zaslužnog radija „Slobodna Hrvatska“ s vrijednim urednikom na čelu, krijeplili su nas nadom u preporod utamničene Hrvatske, u sigurnost njezine pobjede, nakon mučilišta na koje su je razapeli neprijatelji, bodrili su nas glasovi s ovog radio – sata, jačali su naš duh i naš hrvatski ponos u tuđini. Slijedit ćemo one Kristove riječi i kazati: „Što god ova nesebična, hrvatska ustanova učinila i za jednog Hrvata, učinila je za cijeli Hrvatski narod, za domovinu Hrvatsku“.

PUTANJA RADIJA SLOBODNA HRVATSKA

Od utemeljenja ovaj radio program službeno je bio pod pokroviteljstvom ogranaka HNV iz Chicaga. Drugim riječima, iza radija su bile sve političke organizacije, kulturne ustanove i športska društva koja su priznavala HNV. Tako je to trajalo do konca 1979. godine sve do sukoba u redovima, a napose u vodstvu HNV, u što radio nije htio ulaziti i pomalo se počeo udaljavati dok i službeno nije brisao pokroviteljstvo HNV – početkom 1980. Od tada pa do početka 1982. Radio Slobodna Hrvatska djeluje kao neovisna ustanova, potpomagana od više hrvatskih rodoljubnih društava i pojedinaca. Većina stalnih suradnika i potpornih članova odlučuju da radio djeluje pod pokroviteljstvom Hrvatskog Državotvornog Pokreta Ne za dugo - svega nekoliko godina. U početku novog pokroviteljstva radilo se dobro dok zanos nije opao nakon progona, zatvaranja i osuda deseterice Hrvata iz USA i Kanade, te udbaških spletki, ucjena i ogovaranja što je utjecalo na udaljavanje brojnih Hrvata iz javnog djelovanja. Od 1980. – 87. bilo je najkritičnije i najteže razdoblje, a zasigurno možemo reći najodgovornije i najvažnije. U svim hrvatskim naseobinama svijeta, na hrvatskim predvodnicima osjećao se umor od dugogodišnjeg ustrajnog rada, a kod šireg kruga rodoljubnih Hrvata nazirala se malaksalost, gubi se onaj zanos a s time i vjera u hrvatski uspjeh. Tome je pridonijela taktika Beograda: ZAVADI PA VLADAJ, dodite svi u posjetu „starom kraju“, donesite novac, potrošite, uživajte i govorite iznad dopuštenog, jer je važna strana valuta... Upravo ta taktika je bila dvosjekli mač za jugo-gulag i za Hrvatsku. Devize su išle za Beograd, a Hrvati iz tuđine uživali su i pored straha prenosili su rodbini i prijateljima svoja životna iskustva i potrebu za ostvarenje Slobodne Hrvatske. Ali ne sa žarom da bi potaknuli Hrvate iz Hrvatske na rad, nego zato jer se u tuđini nisu naučili šutjeti ali na žalost nisu ni tugovali radi svoje neaktivnosti.

Iako domovinski Hrvati nisu reagirali na takve stavove Hrvata iz tuđine, ipak su, u podsvijesti, upijali svaku riječ, što je dobro došlo u novom hrvatskom preporodu kojeg su zrake počele obasjavati Hrvatsku u veljači 1989. kada su dr. Tuđman i njegovi suradnici utemeljili HDZ a potom i druge hrvatske političke stranke. U Hrvatskom iseljeništvu slobodarske zrake počele su se vidljivije nazirati 1987. kada je dr. Tuđman započeo svoj javni nastup u

Kanadi i u Americi i pomalo razbijao svoju lošu sliku koju su Hrvati u tuđini imali prema njegovoj prošlosti. Dr. Tuđman je i prije dolazio u Švedsku, Njemačku, Ameriku i... ali bez javnih nastupa i pred hrvatskim pukom. Tuđmanovo predavanje na York sveučilištu u Torontu 1987. sa zanimljivom temom o životu i političkom djelovanju braće Radić te njegov nastup na velikom Slavenskom simpoziju u Chicagu, kao i sa predavanjima na nekoliko sveučilišta u Chicagu i... (jedan od glavnih organizatora Tuđmanova nastupa u Kanadi bio je gosp. Marin Sopta a u Americi Vlado Glavaš). Bile su to zrake nade u hrvatsko bolje sutra. Glavne teme njegovih predavanja i javnih nastupa ticale su se hrvatske zbilje iz hrvatske prošlosti i sa nekim naznakama za sretniju hrvatsku sutrašnjicu. Sa objavom cijelog predavanja sa York sveučilišta i uvodnika glavnog urednika hrvatskog mjesečnika za hrvatska društvena i politička pitanja OTPOR gdje ga je Vlado Glavaš najavio kao budućeg Predsjednika Hrvatske države, te iste sadržaje objavio na hrvatskom radiju SLOBODNA HRVATSKA. U hrvatskim redovima nastala su komešanja, previranja pa i sučeljavanja sa glavnim naglaskom KAKO TO DA JEDAN PARTIZANSKI GENERAL MOŽE BITI PREDSJEDNIK HRVATSKE. Ustaljeni komentari na radiju SLOBODNA HRVATSKA a i na nekim drugim hrvatskim radijima diljem svijeta i u rijetkim hrvatskim glasilima pomalo se počela razbijati ta antipatija prema dr. Tuđmanu, a time i započeo novi vjetar u hrvatskim glavama i razbijati stara razmišljanja. Hrvati u iseljeništvu počeli su ozbiljno prihvaćati onaj poznati i za Hrvatsku presudan javni poziv hrvatskog generala Maksa Luburića iz 1968. u Torontu - da bez hrvatske pomirbe nema ni Hrvatske i da se sinovi ustaša i partizana rame uz rame moraju boriti za SLOBODNU I NEZAVISNU HRVATSKU DRŽAVU. Ovu povijesnu i odlučujuću poruku Hrvatskom narodu najprije je prihvatio Bruno Bušić a potom i sami Dr. Franjo Tuđman, a polako i većina Hrvata u tuđini. Posebno se to osjetilo sa novim dolaskom Dr. Tuđmana u Kanadu i Ameriku 1989. i njegovim javnim nastupima u hrvatskim dvoranama i u ime Predsjednika HDZ. Dvorane su bile punjene do zadnjeg mjesta a atmosfera užarena. Pitanja su frcala sa svih strana. Optužbe radi prošlosti, prozivanja radi nejasnih odgovora a i brojni i jasni glasovi potpore Dr. Tuđmanu sa pozivom za pomirenjem jer dolazi vrijeme

za Hrvatsku BITI ILI NE BITI. Ovakvi glasovi nazočnih bili su ujedno i političko krštenje dr. Tuđmana - ako želi biti vođa Hrvatskog naroda da mora jednostavno mijenjati sebe i svoju prijašnju politiku. Uvjeren sam, da je Dr. Tuđmanu, koliko je god bio svjestan što ga čeka u budućnosti, da su mu ovi javni skupovi sa Hrvatima i te kako dobro došli da se dogradi u jednog čvrstog i odlučnog predvodnika Hrvatskog naroda, a što je svojim daljnjim radom to i dokazao. U Chicagu i uz nazočnosti oko 500 Hrvata istu večer se učlanilo u HDZ oko 250 osoba i prikupljeno blizu \$50,000 za rad HDZ-a. Upravo iz navedenih opisa Hrvata u tuđini a posebno Hrvati u Hrvatskoj - promjene su dočekali kao svjestan politički narod.

Vratimo se samo nekoliko godina unazad i u krizne trenutke Hrvata izvan Hrvatske kada praktički brat sa bratom nije pričao i sa padom zanosa, razočaranja pojedinaca u osobne sposobnosti ili u društvenu neodgovornost i radio upada u svoju najveću krizu. Suočen s mnogim problemima, odluka pada u ožujku 1984. godine, da radio „Slobodna Hrvatska“ postane ponovo neovisna ustanova. S velikim naporom uredništvo i uprava su sa svojim radom svladali krizu i radio ponovo postaje glasnik rodoljubnih Hrvata, kojima je bilo do rada, suradnje i iskrenog potpomaganja. S istim zanosom ulazi u jedanaestu godinu i dočekuje proslavu DESETE OBLJETNICE, 27. rujna 1986. godine, u dvorani Hrvatske katoličke župe „Svetog Jeronima“ koja se odvijala u pravoj prijateljskoj i domoljubnoj atmosferi i uz nazočnost velikog broja Hrvata koji su došli odati priznanje uredništvu, upravi i drugim dragim Hrvatima koji su velikodušno radili da ovaj radio uspije savladati sve oluje koje su se nad njim urušavale tijekom prošlog vremena, ali ga nisu uspjele dotući. Naprotiv, ta oluja izazvala je još veći hrvatski prkos i sadržaj radija bio je još bogatiji i naprosto osvajao srca Hrvata, pa i brojnih slušatelja drugih nacionalnosti i političkog uvjerenja. Koncem 80. radio emisije je slušalo čak oko 200.000 kućanstava u četiri američke savezne države.

Sve padove, buđenje i preporod Hrvata, hrvatski radio sat „Slobodna Hrvatska“ iz Chicaga, pratio je, vodio analize i ohrabrivao Hrvate, kada je bilo najpotrebnije, smirivao uzrujane duhove i pozivao sve Hrvate na snošljivost, razum, čitanje, razmišljanje i rad za domovinu

Hrvatsku. U toj misiji imao je vidne uspjehe, što dokazuje, da su baš Hrvati Chicaga jedan od političkih najjačih naseobina izvan Domovine. Sa spomenutim se ne želi posebno isticati hrvatski radio sat „Slobodna Hrvatska“, jer da nije bilo ozbiljnog rada i suradnje svih hrvatskih političkih organizacija, drugih dvaju hrvatskih radio satova, hrvatskih katoličkih župa, kulturnih ustanova, dobrotvornih i humanitarnih društava, kao i športskih klubova – sigurno ne bi bilo uspjeha kojeg su Hrvati Chicaga postizali tijekom proteklih godina. No, s puno prava i s ponosom možemo reći, da je upravo radio „Slobodna Hrvatska“ bio luč hrvatske zbilje Chicaga.

Godina 1988. bila je u istinu burna i koja je najavljivala pravu prekretnicu u hrvatskom društvenom i političkom životu Hrvata, ne samo Hrvata u Chicagu, nego i u cijelom svijetu. Sve ove akcije i djelovanja hrvatskih zajednica, a posebno njihovih predvodnika dobro su pratili domaća sredstva priopćavanja kao i političari. Na ugodno iznenađenje, Guverner američke savezne države Illinois proglasio je gosp. Vladu Glavaš ČOVJEKOM GODINE U DRŽAVI ILLINOIS za njegovo ustrajno i odlučno zastupanje, čuvanje i održavanje ETNIČKOG ŽIVOTA U DRŽAVI ILLINOIS I ŠIRE, te mu je za tu odluku, 26. lipnja 1988. uručena posebna nagrada i KIP SLOBODE sa naznačenim priznanjem.

KIP SLOBODE

S pojavom dr. Tuđmana na hrvatskoj političkoj pozornici još godine 1987. Uredništvo radio sata „Slobodna Hrvatska“ vidjelo je u njemu budućeg hrvatskog vođu i zato je redovito pratilo Tuđmanov razvoj i politički rad, zbog čega je često nailazilo i na kritiku s riječima, da dajemo publicitet bivšem partizanu. Odgovor na kritiku nije dolazio s obranom naših riječi, nego upravo s ozbiljnim radom dr. Tuđmana i suradnika.

PRVI SABOR HRVATSKE DEMOKRATSKE ZAJEDNICE ZA
SJEVERNУ AMERIKU ODRŽAN U CLEVELANDU 20. i 21.
1990.

Početak godine 1990. Uprava ovog radio sata uvela je još veću ozbiljnost rada i skoro cijelo vrijeme posvećivano je političkom, duhovnom i kulturnom preporodu u Hrvatskoj i BiH, a ujedno nisu bili potisnuti događaji i u drugim republikama jugo tamnice – posebno u Sloveniji i na Kosovu. Glazbeni dio bio je smanjen na najmanje moguće mjere, što je nekim slušateljima nedostajalo. Uredništvo je uspostavilo izravnu suradnju s Domovinom, a najganutljiviji događaj za slušatelje je bio svakako izravni prijenos s prvog sabora HDZ, u veljači 1990., iz dvorane Lisinski u Zagrebu, kojeg je upriličio član Uredništva gospodin Ilija Pavljašević. Uredništvo je nastojalo svojim nesebičnim radom približiti Hrvatsku

svakom Hrvatu Chicaga i okolice sa izravnim izvještajima iz Domovine ili razgovorima s ključnim osobama novog preporoda u Hrvatskoj. Usporedo sa stvaranjem političkih stranaka u Hrvatskoj i ovaj radio je nastojao, sa izravnim razgovorima čelnih ljudi, ili s posebnim izvještajima razraditi misao, da nas jedino višestranačje može spasiti. U ovim izvještajima nastojali smo biti neutralni, posebno u predizbornoj kampanji, a nakon izbora i pobjede HDZ i dr. Tuđmana, poput sredstava priopćivanja u slobodnom svijetu, stavili smo se u službu nove hrvatske vlasti, s dopuštenjem za pozitivne kritike i s pravom na riječ oporbenih stranaka. Tijekom dvogodišnjeg hrvatskog preporoda važno je istaknuti da je naš dugogodišnji suradnik velečasni Ivan Miklenić, urednik Glasa koncila, svakodnevno slao najnovije vijesti o događajima u Domovini. Uz redovite prijenose na radiju SLOBODNA HRVATSKA ovaj isti radio imao je i svoje dnevne telefonske vijesti od 5-10 minuta koje su se davale točno u pola noći i svakodnevno ih je slušalo čak preko 2000 osoba. Nadalje, na ovom radio satu imali su osobni i posredni nastup, putem razgovora, slobodnih izvještaja ili govorom s javnih skupova gotovo sve najpoznatije osobe političkog, društvenog i vjerskog života Hrvatske i to: Kardinal Franjo Kuharić, papa Ivan Pavao II, majka Terezija, dr. Franjo Tuđman, dr. Žarko Domljan, Josip Manulić s kojim sam imao izravni polusatni i žučni razgovor o njegovoj udbaškoj prošlosti i sadašnjosti, dr. Vlatko Pavletić, dr. Dalibor Brozović, Gojko Šušak, Ante Beljo, dr. Miljenko Žagar, Boris Maruna, Milan Kovač, dr. Šime Đodan, Vladimir Šeks, velečasni Ante Baković, Vjekoslav Krsnik, Josip Jović, velečasni Živko Kustić, Predrag Lucić (novinar), Robert Čagalj (student), dr. Marko Veselica, dr. Anto Kovačević, Ivan Gabelica, dr. Hrvoje Šošić, Fikret Avdić, dr. Fuad Muhić, Alija Izetbegović, Dobroslav Paraga, Ante Paradžik, Krešimir Pavelić, Damir Milić, Duško Lokin, Velimir Zajec, Josip Kuže, Dražen Ladić, Tonko Vukušić, velečasni dr. Vjekoslav Šaravonja, Anica Penić, prof. Zdenka Graf, Jakov Sedlar, Vinko Zorić, Vjenceslav Čížek, Clark Weber, Marko Dizdar, Davor Perinović, Mate Talijančić i brojni drugi znani i hrvatskoj javnosti nepoznati a za Hrvatsku jako bitni..

Za uređivanje i ravnanje radio sata „Slobodna Hrvatska“ posebnu zahvalnost zaslužuje urednik gosp. Vlado Glavaš, koji je nosio najveći teret od prvog dana do svibnja 1991, a s tim je i njegova obitelj bivala uvijek razumna zbog njegovog istaknutog hrvatskog društvenog rada. U ožujku 1991. Uredništvu se pridružuje mladi i marljivi gosp. Nidiljko Babić koji je uzorno i s veseljem obavljao svoj dio posla. U svibnju 1991. dužnost glavnog urednika preuzeo je gospodin Ilija Pavljašević koji je skupa sa gospodinom Ivicom Metzger (Ivica je prije odlaska u tuđinu i dolaska u Chicago radio kao ton majstor na HRT u Zagrebu) i uz pomoć gospođe Tine Krstelj zajedno vodili i uređivali radio SLOBODNA HRVATSKA do smrti

Ilije Pavljašević 2013. kada Uredništvo preuzimaju Nick Markulin (umro 25.10.2020.) i Ante Lončar kojeg uspješno vode do teške bolesti gosp Markulina 2019.

NA OPROŠTAJNOJ VEČERI GOSP. ILIJA PAVLJAŠEVIĆ
NOVI UREDNIK RADIJA I GOSP. STANKO ŠUŠNJARA
PREDSJEDNIK ODBORA RADIJA SLOBODNA HRVATSKA
uručuju darove VLADI GLAVAŠ

Urednički krug, sa svojom stalnom rubrikom „Športski pregled“ pristupio je godine 1988. i postao redoviti suradnik poznati nogometaš gosp. Ilija Pavljašević, koji je postupno preuzimao tehnički a kasnije i urednički dio.

Uspjeh radio sata „Slobodna Hrvatska“ preko valnih zraka, ne bi ni blizu postizao onakav uspjeh, da nije bilo vrlih hrvatskih rodoljuba iz Uprave, koji su nosili glavni teret rada oko novčanog izdržavanja

ove ustanove, a to su Mladenko Marjan, Petar Varvodić, Mijo Barun, Stanko Šušnjara, Veselko Leko i...

DEVEDESETE GODINE

Sa osamostaljenjem HRVATSKE DRŽAVE Hrvatski radio SLOBODNA HRVATSKA nije izgubio na svojoj važnosti, bar nekoliko godina, iako se mijenjala i njegova politika. Umjesto prijašnjih tema u navedenom duhu i poslanju, radio je tada dobio drugu duhovnu i državotvornu ulogu, a to je; pozivati Hrvate na svesrdno pomaganje Hrvatskom narodu u Domovini u svim vidovima pomoći, kao i u uspješnom lobiranju prema svim centrima moći po svijetu. Na sreću to hrvatsko srce, vjera i duša nisu iznevjerili očekivanja, nego su zadivili ne samo Hrvate u Domovini nego i cijeli svijet koji do jučer nije baš bio sklon Hrvatima i Hrvatskoj. Hrvatski radio SLOBODNA HRVATSKA bio je inicijator i suorganizator brojnih plemenitih hrvatskih aktivnosti u Chicagu koje su se znale prelijevati i u druge hrvatske zajednice u svijetu.

Tako je urednik radija SLOBODNA HRVATSKA Vlado Glavaš bio jedan od suorganizatora pokretanja i utemeljenja Hrvatske lobističke skupine CROATIAN AMERICAN ASSOCIATION (CAA) održane u Chicagu u siječnju 1991. a glavni je pokretač i financijer bio poznati, priznati i cijenjeni veliki hrvatski industrijalac iz Detroita gospodin Ilija Letica sa svojom kćerkom Marom, inače vrhunskom pravnicom. Gospodin Letica bio je prijatelj sa brojnim američkim senatorima i kongresmenima, posebno sa vodećim američkim senatorima – demokratom Al Gore i republikancem Bob Dole, a i dobar prijatelj sa poznatom ČELIČNOM LADY, Margaret Thatcher, Engleskom Premijerkom. Ubrzo je ta CAA razgranala svoju mrežu po Americi, a glavna baza je bila u Washingtonu i u New Yorku gdje je svoj rad usmjerila na razbijanje političkog slijepila u američkoj i svjetskoj politici. Za nekoliko mjeseci CAA uspjela je dogovoriti se sa uglednim senatorom Bob Dole (čovjek albanskog podrijetla, a čija je glavna tajnica bila preko 20 godina gospođa Mira, kćerka uglednog Hrvata iz Kalifornije Petra Radielovića), da preuzme ključnu ulogu i bude glavni lobista u Washingtonu. I zaista, Bob Dole je učinio pravo političko čudo i za manje od godinu dana u

američkom Senatu i Kongresu koji su bili skoro 90% za Jugoslaviju a protiv Hrvatske uspio napraviti zadivljujući preporod i za SLOBODNU HRVATSKU pridobio apsolutnu većinu Senatora i Kongresmena. Nakon ove dobivene bitke u Senatu i Kongresu nastala je druga i još mučnija bitka za promjenu političke zaslijepljenosti u State Department – Ministarstvu vanjskih poslova. U višemjesečnoj borbi i ta je bitka dobivena, bitka koja je bila prava prekretnica američke politike u odnosu prema Hrvatskoj, jer da Amerika nije stala iza Hrvatske, Bog sam zna, bili Hrvatska i opstala, iako su je brojne države svijeta priznale. Možda bi Hrvatska doživjela drugi i još krvaviji Bleiburg? Na hrvatsku žalost i tugu ovaj uspjeh Hrvata Amerike potpuno se prešućuje u Hrvatskoj, umjesto da se o tome hrvatska javnost svakodnevno - naprosto bombardira - i da ova zbilja u svako hrvatsko uho uđe i sa srca i duše nikada ne izađe, te da se posebna pozornost posveti i u školskom programu jer ako mladi naraštaj ne zna istinu o hrvatskoj povijesti hrvatska budućnost je upitna. Neka nam bude vodilja borba Izraela za židovsko pitanje i zaštita izraelskih nacionalnih i državnih interesa, a ne da se sramimo svoje prošlosti i klanjamo lažima koje su nametnuli hrvatski neprijatelji i tuđe slugе.

Kako je vrijeme odmicalo, a posebno nakon Oluje i Tuđmanove i Šuškovе bolesti od posljedica trovanja u Daytonu, naglo se počela mijenjati politika prema Hrvatima izvan RH. Preko noći su zaboravljeni, posebno nakon 2000. godine, kao da nikada nisu postojali. Zaboravlja se da tih Hrvata i njihove velikodušne materijalne, ljudske, psihološke i ine... pomoći, Hrvati u Domovini, pored velike želje, ljubavi, spremnosti i žrtve - siguran sam ne bi uspjeli ni godinu dana izdržati zločinački pohod Srba i uz pomoć masonske oligarhije iz svijeta. Hrvatska politička, društvena i medijska tz. elita, iz svojih osobnih i nedokučivih a ne iskrenih hrvatskih interesa, sjete se Hrvata u tuđini samo kada njima treba promocija, glas ili posebna pomoć nakon neke prirodne katastrofe, poput trešnje, poplava i... Tužno je i žalosno da se namjerno prešućuju činjenice koje vjerodostojno govore da bi Hrvatska davno bankrotirala da od Hrvata iz tuđine u Hrvatsku godišnje ne pristiže preko računa, u gotovini svojim obiteljima, pri dolasku u posjete svojim obiteljima i na ljetovanje - preko 4 milijarde eura gotova

novca. Prešućuje se i činjenica da je na hrvatske prostore u RH i BiH od 1990. do konca 1997. pristiglo preko 50 milijardi dolara vrijednosti kroz razne vidove pomoći, od novca, vojne opreme, humanitarne i do ljudske pomoći sa dragovoljcima na raznim ratištima po hrvatskim prostorima. Zar to nije ravno izdajstvu?

Da ta tz. društveno politička elita ima imalo pravog ljudskog osjećaja, hrvatsko srce i dušu i da im je hrvatski državni i nacionalni interes primarni cilj, uvezali bi se sa Hrvatima u tuđini, koji bi sa svojim znanjem, iskustvom, sredstvima, odgovornošću i ljubavi - Hrvatsku za nekoliko godina mogli preporoditi i stvoriti uređenu državu i bogatiju od Švicarske, ali oni to ne žele. Njima je važnija ulizivačka politika masonskim centrima moći u Bruxelles-u, četničkim-partizanskim-jugoslavenskim zločincima, gospodarskim kriminalcima i... nego istinski hrvatski domoljubi koji su svoju krv prolijevali za ovu Hrvatsku i sa onima koji su spremni i sutra isto tako činiti, a sve na dobrobit Hrvatske države i hrvatskog naroda.

Ovakve i slične teme često su se obrađivale na radiju SLOBODNA HRVATSKA nakon 1990. ali nakon ovakvog odnosa hrvatske politike prema Hrvatima u tuđini ti Hrvati osjećaju se odbačenima, izdanima, pa se hrvatski društveni, politički i športski život brzo hladi i pomalo postaje zabrinjavajući. Sve je manje onih javnih hrvatskih okupljanja, hrvatske dvorane čeknu za hrvatskim događajima, koja su na žalost sve rjeđa i daleko u manjem broju, pa su uprave i vlasnici tih dvorana i hrvatskih klubova radi pokrivanja izdataka prisiljeni iznajmljivati drugima koji nemaju veze sa Hrvatstvom. Da nema Hrvatskih katoličkih župa i misija hrvatske zajednice bi bile neprepoznatljive. Hvala Bogu da ih ima, mada bi bilo daleko bolje da su svi ti Hrvati u Hrvatskoj a ne razasuti po svim dijelovima svijeta.

Uz ovu problematiku i dolaskom napredne tehnologije postalo je sve teže održavati sadržajne programe na hrvatskim radijima. Urednici su se trudili da svaki sat bude ispunjen domoljubnim sadržajima, od razgovora sa brojnim istaknutim društveno-političkim, športskim i medijskim ljudima iz Domovine i svijeta do obrađivanja tema o životu i radu Hrvata u tuđini, kao i uvezivanju hrvatskih zajednica u cjeline koje će biti korisnije za Hrvate u tim sredinama a time i samoj Hrvatskoj. Što je vrijeme više odmicalo UREDNICI, VODITELJI,

UPRAVA I POKROVITELJI radija počeli su se ozbiljno pitati – kako i s čim naprijed, kojim sadržajem i kojom porukom, te ima li koristi i tko nas više treba?

Tijekom svoje burne povijesti HRVATSKI RADIO „SLOBODNA HRVATSKA“, sa promjenom i ponovnim osamostaljenjem Hrvatske države radio je mijenjao pokrovitelje, da bi na koncu bio pod HRVATSKIM KULTURNIM CENTROM sve do gašenja 5.5.2019. Tako je završila SLAVNA EPOPEJA HRVATSKOG RADIJA „SLOBODNA HRVATSKA“ iz Chicaga.

Vlado Glavaš

GLAVAŠEV GOVOR NA 4. KONGRESU

(HRVATSKO NARODNO VIJEĆE ---- II)

Prikaz koji će te sada čuti ne će biti potkrijepljen brojnim zapisnicima i drugim pisanim dokumentima, nego isključivo na temelju mog vjerodostojnog viđenja, jer sam od prvog dana bio jedan od ključnih ljudi ideje, misli i organiziranje samog HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA. Zašto sam se baš odlučio na ovakav prikaz koji djeluje pomalo površno, da ne kažem neozbiljno, jer će ga mnogi neupućeni shvatiti kao nevjerodostojnim. Da vas odmah ohrabrim, u temi koja će ići u ZBORNIK RADOVA, osim mojih osobnih viđenja naći će se brojni dokumenti o HNV koji će poslužiti za istraživanje povijesne istine o životu i radu Hrvata izvan Hrvatske.

Nakon rušenja zloglasnog Ranković na Brijunima 1966., osvanula je Deklaracija o nazivu i položaju Hrvatskog jezika, Hrvatsko proljeće, udar u Karađorđevu, zatvaranja, progoni i likvidacije protivnika zločinačkog režima i masovni bijeg u tuđinu, posebno osviještenih mlađih Hrvata iz Domovine. Hrvati izvan Domovine počeli su se buditi iz svoje usko stranačke učmalosti i oslobađati se dugogodišnjeg straha i uvjerenja da će Zapad, posebno Amerika, Hrvatskom narodu darovati slobodu bez kapi krvi. Hrvatsko proljeće - duhom, osjećajima pa i tijelom - ulijevalo je vjeru i ljubav Hrvatima u tuđini da dolazi konačan PREPOROD za koji se vrijedi boriti i žrtvovati na raznorazne načine. Buđenje Domovine vidljivo je djelovalo i na Hrvate u tuđini. Osjetila se promjena u razmišljanju i javnom djelovanju. Iako su postojala neka krnja hrvatska tijela za Australiju, Južnu Ameriku i Hrvatsko vijeće za Sjevernu Ameriku koja su djelomično okupljala neke političke struje, a koje na žalost nisu bila u očekivanoj djelotvornosti, pa su zato hrvatske zajednice diljem svijeta samostalno pokušavale zbijati svoje redove i tražiti odlučniji zajednički hrvatski nastup u obrani hrvatskih nacionalnih interesa u Domovini. Održavali su se ulični prosvjedi protiv rušenja Hrvatskog proljeća, zatvaranja i progona brojnih Hrvata, ustrajno se lobiralo i pisalo sadržajna pisma svojim političkim i društvenim zastupnicima, javljali se i nastupali u brojnim medijima opisujući stvarnu sliku događaja u Domovini. Međutim, ni to nije bilo dovoljno bez ozbiljne uvezanosti domoljubnih struktura u lokalnim zajednicama iz kojih bi iznikle zdrave ideje i sadržajni programi za uvezivanje tih zajednica u jedno zajedničko predstavničko tijelo. Najprije kontinentalno pa potom za cijeli svijet.

S tom idejom, u proljeće 1972. u Chicagu je pokrenuta Ujedinjena hrvatska fronta kao zajedničko tijelo svih političkih, kulturnih, športskih i inih društava, a koja je za cilj imala pozivati i druge hrvatske zajednice u svijetu za slične akcije. Na ovakvu akciju Hrvata Chicaga ponukala je ideja kako zaustaviti samovoljno i nekontrolirano prikupljanje novčanih sredstava za neznane potrebe, neorganizirano i nestručno izlaženje u javnost i neobjašnjiva rascjepkanost hrvatske zajednice, te uvesti red i rad za opće hrvatsko dobro. U svom programu UHF imala je model kako povezati Hrvate

u svijetu, osnivati mjesne i zajedničke fondove u koje će se slijevati novčane donacije iz kojih bi se kontrolirano pomagalo u pokrivanju troškova zajedničkih nastupa Hrvata pred stranim svijetom; prosvjeda, troškova za rad Informativnih centara koje je trebalo pokrenuti u New Yorku, Londonu, Parizu, Rimu, Bonu, Moskvi, Tokiju, Canberi, Tel Aviv-u, Tripoli, Kairu i Buenos Airesu, te pokrivanje sudskih troškova zatvaranih Hrvata u Domovini i u Svijetu, za njihove obitelji kao i druge državotvorne akcije u Domovini i u svijetu. Ova akcija Hrvata Chicaga ubrzo je i velikodušno prihvaćena te u kratko vrijeme UHF je pokrenuta u Clevelandu, New Yorku, Torontu, Vancouveru a najave su bile u nekoliko mjesta u Australiji i u Europi. Čikaška akcija UHF-e ulijevala je nadu i vjeru Hrvata diljem svijeta da dolaze bolji dani pa su u tim svojim spoznajama osjećali potrebu za jedno zajedničko predstavničko tijelo Hrvata za svijet. U brojnim hrvatskim zajednicama gdje su bile uvezane hrvatske društveno političke organizacije u Međudruštvene odbore nije bilo potrebe mijenjati svoja imena u UHF već su u svoje programe ugradili one vrijedne stavke iz UHF i tako postali uspješniji i djelotvorniji, poput Međudruštvenih odbora u Torontu, New Yorku, Melburnu, Sidneju i brojnih drugih hrvatskih zajednica diljem svijeta.

Odbor UHF-e Chicaga stupio je u izravne razgovore sa predsjedništvom Ujedinjenih Američkih Hrvata koji su planirali svoj godišnji Sabor u Chicagu, u studenom 1973., i taj razgovor je usmjeren sa idejom da navedeni nadnevak iskoristimo i zajednički organiziramo OPĆE HRVATSKI SKUP ZA SVIJET koji bi na kraju organizacije dobio naziv PRVI OPĆE HRVATSKI SABOR ZA CIJELI SVIJET. Dogovor je postignut i izabran PRIPREMNI ODBOR u koji su ušli predstavnici jedne i druge skupine te izabrani dužnosnici. Za predsjednika istog imenovan je u ime UAH gosp. Tomica Mesić a za tajnika Vlado Glavaš u ime UHF. Novoizabrani odbor odmah je ozbiljno pristupio izradi prijedloga o sadržaju i ciljevima planiranog SABORA i te materijale poslao svim hrvatskim političkim strankama u svijetu, hrvatskim kontinentalnim tijelima, hrvatskim kulturnim i vjerskim institucijama, hrvatskim medijima i uglednim pojedincima. Ubrzo su stizali pozitivni odgovori, osvrta i prijedlozi s njihova stajališta. Jedinu koji se nisu odazvali su; HOP,

HSS i HBZ (Hrvatska bratska zajednica), ali na Saboru su nazočili u svoje ime ugledni lokani dužnosnici HOP-a i HSS. Sabor u Chicagu trajao je puna dva dana u zdravoj raspravi i s plemenitim prijedlozima. Donesena je zajednička DEKLARACIJA i zaključak da se slijedeći OPĆEHRVATSKI SABOR održi u Torontu uoči proslave 10. travnja 1974., a mjesec dana prije tog SABORA da se također u Torontu sastane izabrana radna skupina koja će izraditi sve potrebne materijale kako bi na SABORU svi pojedinci u rukama imali sve potrebne materijale za zdravu raspru i konkretne prijedloge koji bi iznjedrili željene rezultate. Iako smo sa zešnjom očekivali taj SKUP u Torontu, na naše oduševljenje pojavili su se i oni za koje smo mislili da se ne će odazvati - poput Vinka Nikolića, Jakše Kušana, Ive Rojnice i... Na ovom povijesnom SKUPU sudjelovali su dr. Ivan Jelić u ime Hrvatskog narodnog odbora, prof. Kazimir Katalinić u ime Hrvatske republikanske stranke, dr. Vjekoslav Vrančić u ime Hrvatskog oslobodilačkog pokreta za reorganizaciju, gg. Mile Markić i Ante Ljubas u ime Hrvatskog narodnog otpora, Rasim Avdić u ime Hrvata Australije, gosp. Miro Gal i prof. Stanko Vujica u ime Ujedinjenih Američkih Hrvata, dr. Zdravko Sančević i ing. Ivo Kisić u ime Hrvata Venecuele, gosp. Madunić i Drago Geoheli u ime UHF i Hrvata Vancouvera, dr. Josip Gamulin u ime UHF iz Toronta, Josip Remenar u ime UHF u New York, Vlado Glavaš u ime UHF i Hrvata Chicaga, ing. Božidar Abjanić i ing. Nikola Kirigin u ime Sjeverno Američkog Vijeća za Hrvatsku te predstavnici hrvatskih zajednica Toronta, Hamiltona, Montreala, Calgary, Otave, Clevelanda, New Yorka na čelu sa uglednim hrvatskim starinom Antom Došen – zvanim stric Došen - i još brojni uglednici iz Californije i europskih zemalja. Uistinu je to bio jedan zadivljujući skup na kojem se nije nikoga optuživalo nego se analiziralo stanje na terenu, u hrvatskim redovima, i pogledi svijeta prema Hrvatima i Hrvatskoj, te što je potrebno poduzeti da bi se poboljšao međuhrvatski odnos i suradnja i kako se sučeliti veliko srpskoj-jugoslavenskoj propagandi.

Na prijedlog prof. dr. Asafa Durakovića prihvaćeno je da se ovo zajedničko međunarodno tijelo ubuduće zove HRVATSKO NARODNO VIJEĆE. Isto tako prihvaćen je i prijedlog gosp. Vlade Glavaš da se pokrene inicijativa za osnivanje HRVATSKE

ISELJENIČKE BANKE i za izradu svih potrebnih analiza, planova i programa. Kako doći do ostvarivanja ovog povijesnog projekta zaduženi su ing. Ivo Kisić iz Venecuele i Vlado Glavaš iz Chicaga. Prihvaćena je ideja da se odmah započne osnivanje ogranaka HNV po cijelome svijetu uz određenu članarinu te da se za slijedeći Sabor HNV izvrše demokratsko glasovanje za sve kandidate koji na izbornoj listi mogu biti predloženi u ime ogranaka HNV, stranaka, organizacija, udruga, institucija kao i samostalnih želja. Određen je broj dužnosnika svih tijela HNV i za slijedeći IZBORNI SABOR HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA u obzir dolaze samo oni kandidati koji su osvojili dovoljan broj glasova. Na koncu dvodnevno zasjedanje ovog saziva SABORA HNV usvojeni su pročešljani pripremljeni dokumenti, REZOLUCIJA i određeno vrijeme kada treba biti obavljeno glasovanje, koja tijela će sadržavati buduće HNV te izabrano čelništvo HNV na čijem čelu je sa većinom glasova postao prof. Stanko Vujica, jedan smiren, odmjeren, odlučan i nadasve iskreni hrvatski domoljub bez figa u džepu. Na žalost predsjednička funkcija prof. Stanka Vujice bila je kratkog vijeka jer je već 1975. god. za vrijeme svog govora na pozornici svečane večere Hrvatskog nogometnog turnira za Sjevernu Ameriku izdahnuo od srčanog udara. Smrt prof. Vujice bio je pravi šok za sve Hrvate svijeta jer su bili svjesni kakvog čovjeka gube i da će se teško naći osoba koja će se znati nositi sa tolikim izazovima i uvjeriti na zajedničku suradnju tolike hrvatske različitosti i podijeljenosti. Oko mjesec dana nakon smrti prof. Vujice stric Došen (koji je dobivao izravne obavijesti iz prve ruke FBI i CIA, jer su i on kao i gosp. Gal bili njihovi suradnici a u kojem obliku Hrvatima nije bilo poznato) javlja Vladi Glavašu da je FBI i CIA zaprijetila ukoliko se ozbiljno nastavi sa osnivanjem HRVATSKE ISELJENIČKE BANKE da će započeti zajednička akcija Beograda i Washingtona u kompromitiranju odgovornih, uništavanja poslovanja obrtnika, zastrašivanja, mogućih zatvaranja pod lažnim optužbama pa čak nisu isključene ni likvidacije. Kada je gosp. Glavaš prenio gosp. Kisiću ove ozbiljne prijetnje CIA i FBI kao i Beograda, gosp. Kisić nakon par dana razmišljanja i razgovora sa svojom ženom i još nekim suradnicima odustao je od daljnjeg sudjelovanja u programu izrade dokumentacije za HRVATSKU ISELJENIČKU BANKU, pa je

nakon toga i Vlado Glavaš bio prisiljen na isti potez iako su svi potrebni dokumenti bili pri samom kraju. Sa ovim pritiskom, ucjenama i prijetnjama više političke sile propala je još jedna spasonosna ideja koja bi uvezala brojne hrvatske poslovne ljude u svijetu, kao i priznate hrvatske financijaše iz svjetskog bankarskog sustava.

Nakon smrti prof. Vujice ubrzani su izbori, prvi službeni, slobodni i demokratski izbori u hrvatskoj povijesti, te nakon toga održan je i SABOR HNV 1976. god. u Torontu gdje su izabrani novi dužnosnici IZVRŠNOG ODBORA I SABORA HNV, udareni novi temelji i određene smjernice budućeg rada HNV. Po prvi put za istim stolom okupili su se predstavnici skoro svih hrvatskih političkih usmjerenja i stavova, od ustaša, novopečenih liberala Kušana i Vinka Nikolića do Hrvatskih proljećara na čelu s Franjom Mikulić. Hrvatska javnost je takav sastav prihvatila sa oduševljenjem a dobri poznavatelji hrvatskog čovjeka i hrvatskih političara sumnjali su u dugotrajnu iskrenu i dobronamjernu suradnju jer će do izražaja ponovo doći osobni ego i umišljenost do utjecaja tuđih interesa. Nije prošlo dugo vremena dok se ova strepnja nije i ostvarila. Liberali na čelu s Matom Meštrovićem, Jakšom Kušanom i njima sličnim svim sredstvima su udarili na akciju Zvonka Bušića i akcija koje su se kasnije odvijale, njihovih suboraca i sumišljenika pa čak i politiku Hrvatskih proljećara koji su zagovarali politiku Maksa Luburića - da sinovi ustaša i partizana moraju rame uz rame za Hrvatsku te s Rusima, Amerikancima i s crnim vragom rušiti Jugoslaviju i obnavljati Hrvatsku, jer su oni bili uvjerenja ili po nečijem nalogu da se ne smiju poduzimati nikakva prisilna sredstva jer će sloboda Hrvatskom narodu doći na krilima Washingtona i Londona. Nakon smrti Brune Bušića definitivno je pukla suradnja ovih dviju ključnih političkih struja i malo pomalo HNV je gubilo svoj utjecaj i ugled u Hrvatskom iseljeništvu, broj članova s plaćenim članarinama naglo pada, kao i ugled HNV na domovinski pokret. HNV je tako životarilo do 1991. glumeći veliki ugled i utjecaj među Hrvatima izvan Domovine.

Na žalost i danas kada se govori o HNV govori se kroz prizmu politike liberala i pisanja NH a potpuno zanemaruje povijesni put HNV i njegov utjecaj na rad hrvatskih zajednica po svijetu. Utjecaj HNV na neke međunarodne čimbenike je bio beznačajan, da ne

kažem ulizivački i podanički. Kupnja, gradnja i otvaranje Hrvatskog veleposlanstva u Canberi izazvala je pravo osvježanje i jednu vrstu ohrabrenja, da ne kažem preporod u hrvatskim zajednicama - ne samo u Australiji nego i u cijelom svijetu te pravi šok u Beogradu, pa je velikosrpska klika kroz jugoslavensku propagandističku politiku urlala na Hrvate i sa centrima moći radila na uništenju hrvatskog zajedništva i ozbiljnih akcija poput akcije Bušića, Buconjća, Kodžomana i njihovih suboraca. Svidalo se to nekome ili ne. HNV je praktički izgubilo svaki utjecaj, među Hrvatima, a potom su nastali planski progoni i zatvaranja Hrvata i na koncu novo buđenje, novi HRVATSKI PREPOROD koji je konačno 90. Hrvatskom narodu donio Slobodu i neovisnost koja je krvlju plaćena. Na nama je da je u današnjim problematičnim vremenima spasimo od ponovnog stapanja u kojekakve zajednice i nestanak Hrvatske države, njene slobode i konačni opstanak Hrvatskog naroda na hrvatski prostorima

HRVATSKO NARODNO VIJEĆE (IZ ZBORNIKA 4. KONFRESA)

Završetak Drugog svjetskog rata Hrvatima je donio brojne brige i traume, za jedne tražeći svoje nestale članove obitelji a za druge spas svoje budućnosti tražeći to bijegom u nepoznatu tuđinu. Oni koji su završili u nepoznatom svijetu u početku su se uglavnom borili za preživljavanje da bi nakon upoznavanja sredine započeli samoorganiziranje tamo gdje nije bilo Hrvata, a tamo gdje su već obitavali Hrvati novo-pridošli su se uključivali u zajednicu i započeli novu životnu borbu. Uz traženje zadovoljavajućih poslova stanoviti broj novo-pridošlih Hrvata odmah se uključio u već postojeće društvo ili su pokretali nova, te s time započeli novi društveno – politički život. U postojećim društvima došlo je do osvježanja s novim ljudima, idejama, mislima i načinom rada, pa i do sukoba radi povrede osobnosti, ega, razmišljanja i pristupa radu. Stariji članovi nastojali su da se rad nastavi utabanim putom a novi s potpuno novim – često nedefiniranim i nejasnim sadržajem. Umjesto smirenog razgovora, razumne razmjene mišljenja, stavova i pogleda - znalo je često zaiskriti do nesnošljivosti i oštih svađa koje su dovodile do nepoželjnih scena. U takvim slučajevima razum je najmanje odlučivao. No i takvo stanje znalo je iznjedriti dobre ideje i planove jer i u tim lutanjima ljudi su razmišljali kako nešto kvalitetno napraviti za hrvatsku zajednicu, upoznati svijet s hrvatskom problematikom i skinuti stigmu s Hrvatskog naroda kao zločinačkog naroda i upoznati neupućeni svijet s podlom velikosrpskom i jugoslavensko-partizanskom laži i podvalama.

Hrvatski katolički svećenici igrali su presudnu ulogu u smirivanju ljudskih strasti i pozivali Hrvate da se kroz postojeća društva povezuju i uvezuju. Hrvati su prepoznali svećenički glas kao i kroz mukotrpnu hrvatsku povijest i hrvatska društva – bilo politička, kulturna ili športska – počeli su se povezivati i stvarati pozitivnu međuhrvatsku klimu te kroz tu povezanost (kroz Međudruštvene odbore) Hrvati su bili sve utjecajni i prepoznati u sredinama gdje su

živjeli. Uz te Međudruštvene odbore rađala se ideja i o hrvatskom predstavničkom tijelu, prvo po državama a potom po kontinentima i na koncu za svijet. Na tom putu bilo je polu-uspjeha a i lutanja, gradnje i razgradnje, obećanja i neuspjeha, podvala i laži, te borbe za osobni probitak pa i razgradnju. Jedni su htjeli ići u suradnju s ljubavlju a drugi s figom u džepu, jedni da budu stvarne sluge Domovine a drugi da se sve vrti oko njih. Hrvatski oslobodilački pokret i Hrvatska seljačka stranka nisu htjele ni čuti za općehrvatska predstavnička tijela jer su se oni smatrali službenim predstavnicima Hrvatske i tako su ta nerazumna prepucavanja i nadmudrivanja godinama trajala sve do rujna 1961. kada je na šestom hrvatskom saboru u Chicagu na kojem su sudjelovale brojne hrvatske organizacije, društva i ugledni pojedinci, ali bez HOP-a i HSS, dogovorili da se sa ovom idejom nastavi i pokuša formirati jedinstveno predstavničko tijelo za sve Hrvate svijeta. Izabran je pripremni odbor koji je imao za zadaću izvršiti sve pripreme, izraditi prijedloge i sazvati opće-hrvatsku konvenciju ili kongres u New Yorku. Na inicijativu Pripremnog odbora i na prijedlog Ujedinjenih Američkih Hrvata USA kao domaćina, u New Yorku je za 29. kolovoza do 2. rujna sazvan općehrvatski skup s nadom i vjerom da se osnuje Hrvatsko predstavničko tijelo za svijet. Na tom skupu sudjelovale su ili su dale svoju potporu skoro sve značajnije hrvatske političke skupine iz svijeta, naravno osim već navedenih HOP-a i HSS-a. Zahvaljujući predanom radu gg. Ibrahima Đinića iz Washingtona i Mire Gala iz New Yorka skup je djelomično uspio jer je utemeljeno zajedničko tijelo pod nazivom Nacionalno Hrvatsko Narodno Vijeće. Kažem djelomično, jer na žalost radi hrvatske ljubomore i politički neizgrađene svijesti NHV bilo kratkog vijeka. Ostala je samo dobra ideja i donekle, ali nedovoljno prepoznatljiva za Hrvatsku. Nakon toga, na prostoru bivše države započela su otvorena buđenja nacionalne svijesti a i komešanja unutar partijskih struktura. Srušen je zloglasni Ranković, osvanula je Deklaracija o nazivu i položaju Hrvatskog jezika, Hrvatsko proljeće, udar u Karađorđevu, zatvaranja, progoni i likvidacije protivnika zločinačkog režima i masovni bijeg u tuđinu, posebno osviještenih mlađih Hrvata iz Domovine. Hrvati izvan Domovine počeli su se buditi iz svoje usko-stranačke učmalosti i oslobađati se

dugogodišnjeg straha i uvjerenja da će Zapad – posebno Amerika – Hrvatskom narodu darovati slobodu bez kapi krvi. Hrvatsko proljeće duhom, osjećajima pa i tijelom ulijevalo je vjeru i ljubav Hrvatima u tuđini da dolazi konačan PREPOROD za koji se vrijedi boriti i žrtvovati na raznorazne načine.

Buđenje Domovine vidljivo je djelovalo i na Hrvate izvan Domovine. Osjetila se promjena u razmišljanju i javnom djelovanju. Hrvatske zajednice diljem svijeta zbijale su svoje redove i tražile odlučniji zajednički hrvatski nastup u obrani hrvatskih pregalaca u Domovini. Na inicijativu HOP-a Reorganizacija i Ujedinjenih Američkih Hrvata i uz sudjelovanje dvadesetak hrvatskih društava iz USA i Kanade (bez HOP-a i HSS) u Clevelandu je 29. 06. 1969. utemeljeno Sjeverno-američko vijeće za nezavisnost Hrvatske te za predsjednika izabran Nikola Kirigin i Božidar Abjanić za tajnika. U Buenos Airesu, 06. 03. 1970. i uz dogovor HOP-R, HRS, HNOdpor, Hrvatski domobran postigli su zajednički dogovor o suradnji i utemeljili predstavničko tijelo pod nazivom Vijeće Hrvata Južne Amerike za uspostavu Hrvatske.

Hrvatski odbor za Venezuelu u travnju 1973. uputilo je javni poziv svim Hrvatima izvan domovine da se osnuje Hrvatsko narodno predstavništvo. Iako je ovaj poziv pozdravljen diljem svijeta ali je na žalost ostao bez konkretnih akcija i tako brzo ostao samo zapis na papiru. U Sidneyu je 7.10.1973. utemeljeno Kontinentalno vijeće za Australiju, a utemeljitelji su HNOtpor, Hrvatska mladež, HNOdpor, Ujedinjeni Hrvati i Hrvatska društva BiH. U Karlsruhe-u su 4.11.1973. utemeljili Europsko kontinentalno vijeće a utemeljitelji su Ujedinjeni Hrvati Njemačke, HNOdpor, HRS i Hrvatski radnički savez za Švedsku. Sve ove plemenite akcije bile su samo uvertira za nadolazeće vrijeme i ozbiljnije akcije.

Ovo političko buđenje za zajedničko djelovanje ulijevalo je nadu brojnim Hrvatima koji su desetljećima čeznuli za takvim akcijama i molili dragog Boga da odgovornim i usijanim glavama u hrvatskim redovima konačno proradi savjest i počnu se baviti ozbiljnim radom

i uvezivanjem a ne raspršivanjem hrvatske pameti, vjere i ljubavi za konačni cilj SLOBODNU I NEZAVISNU HRVATSKU.

U hrvatskoj emigrantskoj burnoj prošlosti bilo brojnih plemenitih akcija i sadržajnih pokušaja koji su bili kratkog razdoblja ili su se brzo istopile radi onog povijesnog tuđeg odgoja i prokletog hrvatskog ega JA, JA, JA, JA i samo JA ili MI (mislim na njihovu skupinu ili organizaciju), MI, MI i samo MI. Drugim riječima JA sam ili mi smo iznad Boga i Hrvatske. Ta neodlučnost i neuvezanost na djelu zatekla je hrvatsku emigraciju, slom Hrvatskog proljeća i zločinački program u Karađorđevu kako Hrvate i Hrvatsku treba potpuno ušutkati i uništiti. Radi dobrih želja, neznanja, političkog neiskustva i neučinkovitosti navedenih KONTINENTALNIH VIJEĆA -hrvatske zajednice su se diljem svijeta pokušavale samostalno zbijati svoje redove i tražiti odlučniji zajednički hrvatski nastup u obrani hrvatskih nacionalnih interesa u Domovini. Održavali su se ulični prosvjedi protiv rušenja Hrvatskog proljeća, zatvaranja i progona brojnih Hrvata, ustrajno se lobiralo i pisalo sadržajna pisma svojim političkim i društvenim zastupnicima, javljali se i nastupali u brojnim medijima opisujući stvarnu sliku događaja u Domovini. Međutim, ni to nije bilo dovoljno bez ozbiljne uvezanosti domoljubnih struktura u lokalnim zajednicama iz kojih bi iznikle zdrave ideje i sadržajni programi za uvezivanje tih zajednica u jedno zajedničko predstavničko tijelo. Najprije kontinentalno pa potom za cijeli svijet.

S tom idejom, u rano proljeće 1972. u Chicagu je pokrenuta Ujedinjena hrvatska fronta (u daljnjem tekstu UHF) kao zajedničko tijelo svih političkih, kulturnih, športskih i inih društava, njih 24 uključujući i 4 Hrvatske katoličke župe, a koja je za cilj imala pozivati i druge hrvatske zajednice u svijetu za slične akcije. Po prvi put u hrvatskoj emigraciji, a pri utemeljenju UHF, primijenjeno je potpuno novo pravilo, a to je da su sva društva, pa i župe u ODBOR UHF imali samo po jednog svoga predstavnika bez obzira na broj članova. Taj prijedlog pravila – sva su društva prihvatila bez pogovora i tako se u svom radu i ponašala. Ova akciju Hrvata Chicaga ponukala je ideju kako zaustaviti samovoljno i nekontrolirano

prikupljanje novčanih sredstava za neznane potrebe, neorganizirano i nestručno izlaženje u javnost i neobjašnjiva rascjepkanost hrvatske zajednice, te uvesti red i rad za opće hrvatsko dobro. U svom programu UHF je imala model kako povezati Hrvate u svijetu, osnivati mjesne i zajedničke fondove u koje će se slijevati novčane donacije iz kojih bi se kontrolirano pomagalo u pokrivanju troškova zajedničkih nastupa Hrvata pred stranim svijetom, to jest prosvjede, troškove za rad Informativnih centara koje je trebalo pokrenuti u New Yorku, Londonu, Parizu, Rimu, Bonu, Moskvi, Tokiju, Canberi, Tel Aviv-u, Tripoli, Kairu i Buenos Airesu, te pokrivanje sudskih troškova zatvaranih Hrvata u Domovini i u svijetu, za njihove obitelji kao i druge državotvorne akcije u Domovini i u svijetu. Ova akcija Hrvata Chicaga ubrzo je i velikodušno prihvaćena te u kratko vrijeme UHF-a ili Međudruštveni odbori sa istim ili sličnim programima pokrenuti su u Clevelandu, New Yorku, Torontu, Vancouveru, Los Angelesu a najave su bile i za nekoliko mjesta u Australiji i u Europi. Chikaška akcija UHF-e ulijevala je nadu i vjeru Hrvata diljem svijeta da dolaze bolji dani pa su u tim svojim spoznajama osjećali potrebu za jedno zajedničko predstavničko tijelo Hrvata za svijet. Odbor UHF-e Chicaga stupio je u izravne razgovore sa predsjedništvom Ujedinjenih Američkih Hrvata koji su planirali svoj godišnji Sabor u Chicagu, od 22. – 25. studenog 1973. u poznatom hotelu La Salle i taj razgovor je usmjeren sa idejom da navedeni nadnevak iskoristimo i zajednički organiziramo OPĆE HRVATSKI SKUP ZA SVIJET koji bi na kraju dobio naziv PRVI OPĆI HRVATSKI SABOR ZA CIJELI SVIJET. Dogovor je postignut i izabran PRIPREMNI ODBOR u koji su ušli predstavnici jedne i druge skupine te izabrani dužnosnici. Za predsjednika istog imenovan je u ime UAH gosp. Tomica Mesić a za tajnika Vlado Glavaš u ime UHF. Novoizabrani odbor odmah je ozbiljno pristupio izradi prijedloga o sadržaju i ciljevima planiranog SABORA i te materijale poslao svim hrvatskim političkim strankama u svijetu, hrvatskim tijelima po kontinentima, hrvatskim kulturnim i vjerskim institucijama, hrvatskim medijima i uglednim pojedincima. Ubrzo su stizali pozitivni odgovori, osvrti i prijedlozi njihovih stajališta. Jedini koji se nisu odazvali su; HOP, HSS i HBZ

(Hrvatska bratska zajednica), ali na Saboru su sudjelovali u njihovo ime ugledni lokani dužnosnici HOP-a i HSS, pa čak i HBZ.

Organizatori ovog SABORA ugodno su bili iznenađeni sa odazivima brojnih službenih zastupnika njihovih organizacija, kontinentalnih i lokalnih predstavnika političkih, kulturnih, vjerskih, športskih društava i institucija, kao i pojedinih uglednika koji su samostalno odlučili sudjelovati u ovom povijesnom skupu. U četvrtak 22. studenog u navedenom hotelu organizacija Ujedinjenih Američkih Hrvata imala je zasjedanje njihovog predstavništva gdje se raspravilo pitanje njihovog poslovanja, stvorile nove smjernice rada i izabrali novo vodstvo.

Slijedeći dan, u petak, otvoreno je zasjedanje navedenog skupa u 10 sati prije podne u prostorijama La Sale hotela. Zasjedanje je otvorio biranim riječima Vlado Glavaš, predsjednik Ujedinjene Hrvatske Fronte iz Chicaga, koji je u kratkom i sadržajnom nagovoru pozdravio sve nazočne, uputivši dobre želje za dobrodošlicu na ovaj povijesni i opće-hrvatski skup, a uz naglasak potrebe za složni rad kako bi uspjeli u planovima ovog SABOROVANJA te postigli očekivani uspjeh koji bi bio putokaz u daljnjem radu hrvatske emigracije, kao i Hrvata u Domovini. Pročitane su brojne čestitke iz svih dijelova svijeta, pa čak i iz Hrvatske, među kojima je bila dirljiva poruka radnika iz Splita.

Nakon otvaranja zasjedanja prešlo se na biranje predstavništva zasjedanja u koje su izabrana 3 člana: gosp. Tomislav Mesić, Miro Gal i Rudolf Erić. Zatim su izabrana 3 zapisničara, koji su naizmjenično vodili zapisnik zasjedanja. Zasjedanje je tog dana trajalo sve do 21:30 uz kratku stanku za ručak. Najprije se raspravljalo o usklađivanju hrvatskih akcija u emigraciji, zatim o osnivanju Hrvatskog informativnog centra, o čemu je održao referat prof. Bogdan Radica. Rješenje ovog pitanja uzelo je dosta vremena. U raspravi o ovom pitanju sudjelovali su brojni izaslanici i aktivisti. Nakon toga opširnije se raspravljalo o programu Ujedinjene Hrvatske Fronte, kao i o platformi za jedinstveni nastup hrvatske emigracije i raznim drugim pitanjima, koja su nedjeljiva od

rodoljubnog rada hrvatske emigracije. U ovim raspravama sudjelovali su: gg. Bogdan Radica, Tomica Mesić, Stanko Vujica, Josip V. Bosiljević, Nikola Kirigin, Karlo Ilinić, Miro Gal, Rudolf Erić, Vlado Glavaš, Janko Skrbín, Stanko Borić, Vjekoslav Vrančić, Ante Došen, Stipe Bilandžić, fra Ante Čuvalo, Josip Mihalj, Josip Remenar, Mate Mihaljević, Stjepan Šego, Ibrahim Džinić, Mile Markić, Krešimir Mišetić, Bože Pervan i brojni drugi ugledni sudionici ovog skupa, od Vancouvera preko Buenos Airesa do Australije. Sve rasprave su bile konstruktivne, jer su svi imali isti cilj: postići maksimum hrvatske sloge i krenuti naprijed složnim radom do konačne pobjede. Na kraju se prešlo na biranje saborskog predstavništva, govornika za Sabor (u subotu) i izbor osoblja za sastav saborske rezolucije. Ovo saborsko zasjedanje izaslanika i aktivista trajalo je preko 16 sati i bilo vrlo plodonosno. Ono je nedvojbeno pokazalo da je hrvatska emigracija zrela i svjesna svoje političke odgovornosti.

SVEČANO ZASJEDANJE SABORA

Svečano saborsko zasjedanje otvorio je u tri sata poslije podne u subotu predsjednik Ujedinjene Hrvatske Fronte iz Chicaga – Vlado Glavaš. U svom kratkom i uvodnom govoru istaknuo je povijesno značenju Hrvatskog sabora i o postignutim rezultatima. Voditelj programa bio je dr. Ibrahim Džinić koji je odmah na početku zamolio starješinu Hrvatskih (Hercegovačkih) franjevacu za Sjevernu Ameriku fra Častimira Majića da zazove Božji blagoslov na rad ovog sabora. Fra Častimir se biranim riječima pomolio Bogu i zazvao blagoslov Božji na hrvatski narod u Hrvatskoj i diljem svijeta.

Iza toga je dr. Džinić predstavio strane predstavnike, među kojima su bila dva ugledna albanska gosta, koji su u isto vrijeme i u Chicagu održavali svoj albanski kongres. Jedan od njih, prof. Luan Ghaši iz New Yorka govorio je o teškom položaju Albanaca na Kosovu i o zajedničkom našem neprijatelju. U svom izlaganju poseban je naglasak dao velikom prijatelju Albanaca, hrvatskom mučeniku dr. Milanu Šufčaju.

Za glavnim stolom sjedio je predstavnik gradskog vijeća grada Chicaga i veliki hrvatski prijatelj ugledni američki Poljak Roman Pucinski, a do njega su bili dr. Vjekoslav Vrančić, prof. Bogdan Radica, dr. Stjepan Dubičanac, urednik „Naše nade“ Stanko Borić, tajnik Kontinentalnog Vijeća iz Europe Stipe Bilandžić, predstavnik Hrvata iz Australije Ragib Avdić i ... Sabor su pozdravili Janko Skrbinić u ime Ujedinjene Hrvatske Fronte iz Clevelanda, Ante Došen u ime utemeljitelja Hrvatskog Domobrana u Americi prije 40 godina i prof. Bogdan Radica. Glavni govornik ovog Sabora bio je mladi hrvatski aktivist dr. Asaf Duraković iz Toronta koji je ključni naglasak stavio o svojim hrvatskim domoljubnim porivima i svima nazočnim uputio je bratsku poruku da se ne stide svojih hrvatskih korijena i da za te ideale svi trebamo biti spremni i život dati u slučaju potrebe. Zatim je govorio gosp. Krunoslav Mašina u ime Ujedinjenih Američkih Hrvata. Iza toga su pročitani zaključci rada ovog Sabora u kojem su navedene točke koje će se naći na stolu pred predloženim zastupnicima a koji će se sastati od 1–3. veljače u Torontu te nastaviti sa radom istog i gdje će biti razrađen cijeli program i odrediti daljnje smjernice rada Sabora. Zatim je pročitana DEKLARACIJA na hrvatskom i engleskom jeziku koja će se uputiti hrvatskoj i svjetskoj javnosti. Sabor je završio svečanom večerom u nedjelju, 25.11.1973. Na koncu domaćin je svima nazočnima uputio srdačne pozdrave uz iskrene želje za sretan povratak svome novom imigrantskom domu i svojim dragim obiteljima! Poseban naglasak stavljen je svima na srce i u glavu - da svi kao jedan nastavimo plodonosan rad za dobrobit svih Hrvata, a posebno DOMOVINE HRVATSKE i uz Božji blagoslov.

Sabor u Chicagu trajao je puna tri dana u zdravoj raspravi i s plemenitim prijedlozima. Donesena je zajednička DEKLARACIJA i zaključak da se UTEMELJITELJSKI SABOR održi u Torontu 1. i 2. veljače 1974.

**REZOLUCIJA
HRVATSKOG KONGRESA U CHICAGU
22-25. XI. 1973.**

American and Canadian Croats, meeting at their Tenth Congress at the Hotel LaSalle in Chicago on November 22, 24, and 25, 1973, have reviewed the international and national situation and have come to the following conclusions:

1) The present policy of Tito's Yugoslavia in the Middle East does not represent the will and the interest of the Croatian nation. This policy is also opposed to the incessant effort to establish lasting peace in that area.

2) The genuine political will of the Croatian nation can be expressed only after the establishment of an independent, democratic Croatian state.

3) The vital interests of world peace demand the solution of all political problems in accordance with the interests of all nations in this area. Since Croatia is also a Mediterranean country, a permanent peace in the Middle East could not be established without taking into consideration the wishes of the Croatian state.

4) We protest against the interference of Tito's official representatives and Tito's secret police into the lives and activities of American citizens of Croatian descent. Tito's agents have repeatedly violated their civil and constitutional rights, sometimes even with the knowledge of officials who could actually have the duty to defend these rights.

5) We express our concern with the attitude and activities of some officials in our government agencies who ask Tito's representatives to give them information about their own citizens and even use the material supplied by Tito's totalitarian government to suppress the political and constitutional rights of their citizens of Croatian descent.

6) We are seriously asking our governments to protect our constitutional rights and freedoms.

7) We protest against inhuman policy of genocide which is systematically pursued by Tito's government in the prisons of nations called "Yugoslavia". More than 10,000 Croatian intellectuals, including well known writers, publicists, artists, economists, etc., are still imprisoned in Tito's jails. More than 500,000 Croats have been forced to emigrate. This policy of genocide is essential with the clear intention to settle foreign elements in Croatian territory and destroy the very identity of the Croatian nation.

8) We urgently demand the restoration of all political and civil rights of Croats in Tito's Yugoslavia to make it possible for the Croatian nation to freely express its political will.

9) We support all the efforts of our governments to secure peace everywhere. However, we must emphasize that peace in the world cannot be established without the honest application of principle of self-determination to all oppressed nations, including the Croatian nation.

10) Finally, we would like to inform the governments of the United States and Canada, and all other governments, that an independent, free, and democratic Croatian state is a necessary and essential prerequisite of a lasting and just peace in the world.

OSNIVANJE HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA

Prema zaključcima u Chicagu, u Torontu je 1. veljače 1974. u hotelu Andora započelo zasjedanje OSNIVAČKOG SABORA po predloženom dnevnom redu. U među vremenu je od Chicaga do Toronta Pripremni odbor pripremio je sve potrebne dokumente za jednu zdravu raspravu i usavršavanje prijedloga na temelju kojih bi se mogli donijeti pravi i prihvatljivi zaključci i te još nesavršene dokumente dati su u ruke svim pridošlim sudionicima ovog povijesnog skupa. Iako smo sa zebnjom čekali taj SKUP u Torontu, na naše oduševljenje pojavili su se i oni za koje smo mislili da se ne će odazvati - poput Vinka Nikolića, Jakše Kušana, Ive Rojnice i... Na ovom povijesnom SKUPU sudjelovali su dr. Ivan Jelić u ime Hrvatskog narodnog odbora, prof. Kazimir Katalinić u ime Hrvatske republikanske stranke i Južno Američkog Vijeća, dr. Vjekoslav Vrančić u ime Hrvatskog oslobodilačkog pokreta za reorganizaciju, Mile Markić i Ante Ljubas u ime Hrvatskog narodnog otpora, Dinko Šakić ispred Hrvatskog narodnog otpora, Janko Skrbini – Ujedinjena hrvatska fronta Cleveland, dr. Gašđar Malvić – Hrvatski odbor za Venezeulu, Drago Geoheli – Ujedinjena hrvatska fronta B.C., Rasim Avdić - Hrvatsko Australsko Vijeće, Talib Čordić – Hrvatski Islamski Centar Toronto, Vlado Glavaš u ime Ujedinjene Hrvatske Fronte i Hrvata Chicago, Edvin Strgačić – Središnji Odbor Hrvata Toronta, Vlado Rimac – Hrvatsko Kulturno i Prosvjetno društvo Cleveland, J. V. Bosiljević - Društvo za pomoć hrvatskim izbjeglicama, Cleveland, Petar Radielović – Američko Hrvatski Kongres Kalifornija, Drago Bokulić – Hrvatska Katolička Zajednica, Ivan Ivanković - Ujedinjena Fronta Los Angeles, Petar Marić – Hrvatski Domobran, ogranak Vjekoslav vitez Luburić, Chicago, Budimir Malek – Hrvatski klub San Pedro Kalifornija, Milan Jurković – Hrvatski Savez Toronto, Miro Gal – Ujedinjeni Američki Hrvati, prof. Stanko Vujica – Sjeverno Američko Vijeće, dr. Zdravko Sančević i ing. Ivo Kisić u ime Hrvata Venecuele, gosp. Madunić – u ime Hrvata Vancouvera, dr. Josip Gamulin u ime UHF i Međudruštvenog odbora Toronto iz Toronta, Josip Remenar u ime

UHF u New York, Božidar Abjanić i ing. Nikola Kirigin u ime Sjeverno Američkog Vijeća za Hrvatsku te predstavnici hrvatskih zajednica Toronta, Hamiltona, Montreala, Calgary, Otave, Clevelanda, New Yorka na čelu sa uglednim hrvatskim starinom Antom Došen – zvanim stric Došen - i još brojni uglednici iz Californije i europskih zemalja. Uistinu je to bio jedan zadivljujući skup na kojem se nije nikoga optuživalo nego se analiziralo stanje na terenu, u hrvatskim redovima i pogledi svijeta prema Hrvatima i Hrvatskoj, te što je potrebno poduzeti da bi se poboljšao međuhrvatski odnos i suradnja i kako se sučeliti veliko srpsko-jugoslavenskoj propagandi.

HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA

Na prijedlog prof. dr. Asafa Durakovića prihvaćeno je da se ovo zajedničko međunarodno tijelo ubuduće zove HRVATSKO NARODNO VIJEĆE. Isto tako prihvaćen je i prijedlog gosp. Vlade Glavaš da se pokrene plan i program za osnivanje HRVATSKE ISELJENIČKE BANKE i za izradu svih potrebnih analiza, planova i programa. Kako doći do ostvarivanja ovog povijesnog projekta zaduženi su ing. Ivo Kisić iz Venecuele i Vlado Glavaš iz Chicaga. Prihvaćena je ideja da se odmah započne osnivanje ogranaka HNV po cijelome svijetu uz određenu članarinu te da se za slijedeći Sabor HNV izvrše demokratsko glasovanje za sve kandidate koji na izbornoj listi mogu biti predloženi u ime ogranaka HNV, stranaka, organizacija, udruga, institucija kao i samostalnih želja. Određen je broj dužnosnika svih tijela HNV i za slijedeći IZBORNI SABOR HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA u obzir dolaze samo oni kandidati koji su osvojili dovoljan broj glasova. Na koncu dvodnevnog zasjedanja ovog saziva SABORA HNV usvojeni su pročešljani pripremljeni dokumenti i javno objavljeni;

REZOLUCIJA, PORUKA HNV

Dana 11-14. travnja 1975. sastao se u Torontu Izvršni Odbor HNV koji je izvršio pripreme za izbore i odredili strategiju za daljnji rad

izabраниh članova IZVRŠNOG ODBORA HRVATSKOG
NARODNOG VIJEĆA i to:

Predsjednik: Ante M. Došen, New York, SAD
Dopredsjednici: Dr. Vjekoslav Vrančić, (HOP-R) Buenos
Aires, Argentina

Dr. Ivan Jelić, (HN Odbor), Berlin,
Njemačka
Dr. Ivo Korsky, (HRS, Buenos Aires,
Argentina

Dinko Šakić, HN Otpor) Valencija,

Španjolska

Glavni tajnik: Božidar Abjanić, Cleveland, SAD

Pomoćnik tajnika: Steve Skerlić, Cleveland, SAD

Glavni rizničar: Ivo Kisić, Caracas, Venezuela

Pomoćnik rizničara: Vlado Glavaš, Chicago, SAD

Odbornici: Ragib Avdić, Sydney, Australija

Janko Skrbín, Cleveland, SAD

Drago Geoheli, Vancouver, Kanada

Nadzornik riznice: Miro Gal, New York, SAD

Stipe Ćurić, Hamilton, Kanada

Časni sud:

Predsjednik: Dr. Stanko Vujica, Vilkes Barre, SAD

Član: Dr. Gašpar Malvić, Caracas, Venezuela
i Taib Ćardić, Toronto, Kanada

PLENARNI SASTANAK HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA

Na ovom trodnevnom sastanku analizirana su sva izvješća dobivena sa terena i utvrđeno da je do tog nadnevka osnovano preko 150 Mjesnih Odbora HNV sa preko 12.000 plaćenih članarina, te određeno tko sve ima pravo glasa i tko se može kandidirati. Istaknuto je da se po prvi put u hrvatskoj povijesti vrše slobodni i demokratski izbori sa tajnim glasovanjem, te da treba istaknuti činjenice da su do navedenog datuma svi izabrani dužnosnici, sudionici brojnih sastanaka, kao i gosti isključivo radili na dragovoljnoj bazi i sami

snosili troškove puta, smještaje i druge izdatke vezane uz ovaj i drugi domoljubni rad. Iz preslika IZVJEŠTAJA točno se može pročitati zaključke ovog sastanka.

PRESLIK ---- Izvještaj

HRVATSKO NARODNO VIJEĆE

Izvještaj

Na dane od 11. do 14. travnja 1975. u Torontu, Kanada, održan je planirani sastanak Izvršnog Odbora Hrvatskog Narodnog Vijeća.

Na tom sastanku donesene su konačni Izborni Red, primijene nove ustanove, riješeni mnogi važni poslovi organizacije i određen dan održanja Sabora Hrvatskog Narodnog Vijeća. **Zaključeno je da se Sabor održa sa otvorenjem na 18. srpnja 1975.**

U smislu IZBORNOG REDA važni su sljedeći nadnevi: **12. svibnja** zaključak pripremnog razdoblja (popis članstva, postavljanje kandidata); **26. svibnja** do 9. lipnja zastupnički izbori; **18. srpnja** otvorenje Sabora HNV-a.

Planirani sastanak je nadavise uspio. Ne samo da je došlo do punog suglasja svih prisutnih o potrebi međusobne suradnje i dobrih ljudskih i rodoljubnih odnosa, jer je to potrebno za dobro uspjeha Vijeća i općenito hrvatske narodne borbe, nego je ovim sastankom započelo jedno novo doba rasta i djelovanja Hrvata u izbjeglištvu na zajedničkom narodnom poslu: oslobađanju i ostvarenju samostalne Države Hrvatske.

Planirani sastanak prisustvovali su ovi članovi I.O.: G. Ante Došen, dr. Vjekoslav Vrančić, dr. Ivan Jerić, ing. Božidar Abjanec, dr. ek. Ivan Klad, g. Vlado Glavač, g. Janko Skrbini, dr. Dominik Mađunić (novozabrani član I.O. Vansover), g. Stipe Čurić, dr. Stanko Veljica, g. Tadi Čordić, dr. Galopara Malvića osobno, je zastupao ing. Zdravko Šandević; gg. Dinko Sakić, Steve Škerčić i Miro Gal bili su zastupljeni putem punomoći. Od pozvanih gostiju bila su prisutni: gg. ing. Nikola Kirilgin, Hrvoye Lun, Edwin Stragičić, Kerim Reis i Ivo Rjinić. Gosti su imali savjetodavnu ulogu, dok je Ivo Rjinić predstavljao tri uredništva hrvatske izdavačkih ustanova: Studia Croatica, Nova Hrvatska i Hrvatska Revija. Pristup tih triju ustanova u HNV bio je jednoglasno podržan i od svih članova Izvršnog odbora HNV. Hrvatsku Republikansku Stranku predstavljao je u svojstvu promatrača g. Rudi Tomić.

Izborni red donesen je s namjerom da se na osnovu najrealnijeg stanja u emigraciji i domovini što prije održi Sabor HNV-a da se Saboru osigura pun politički uspjeh, izravno izlaskom

zastupnika u Sabor potpuno udovoljava demokratskom procesu jednog parlamentarnog sustava kao što je Sabor. Stoga je planirani sastanak odobrio izravni ulazak u Sabor zastupnicima onih u Izbornom redu navedenih ustanova. Time se omogućuje ulazak u Sabor, na ravnopravnoj osnovi, Hrvatskoj Seljačkoj Stranci i Hrvatskom Oslobođilačkom Pokretu (H) onoga dana kada te ustanove odluče, bilo prije ili poslije održanja Sabora.

Planirani sastanak je time omogućio bolji uspjeh Saboru i izbor jakog, stručno sposobnog i reprezentativnog budućeg Izvršnog Odbora Hrvatskog Narodnog Vijeća, koji će uz potporu svih rodoljubnih Hrvata i Hrvatice u izbjeglištvu moći nastaviti djelovanje sve do postignuća konačnog uspjeha, ostvarenja glavnog cilja HNV-a, uspostave slobodne i samostalne Države Hrvatske.

Božidar Abjanec
Glavni Tajnik HNV-a

Izvršni Odbor Hrvatskog Narodnog Vijeća na svojoj planiranoj sjednici održanoj od 11. do 14. travnja 1975. u Torontu, Kanada, donio je sljedeći

IZBORNI RED

Član 1.- Izbornom pripremno razdoblje traje do 12. svibnja 1975. Najkasnije do toga dana svi Mjesni odbori dužni su otposlati preporučnom zakoplovnom poštom Glavnom Izbornom HNV-a popis članova-doprinosnika s pravom glasa. Do istog dana sve ustanove HNV-a, koje imaju pravo postaviti kandidate za zastupnike u Sabor HNV-a, dužne su na isti način otposlati popis kandidata, njihovu prilozi i kraći životopisi.

Član 2.- Ustanovama Hrvatskog Narodnog Vijeća u smislu člana 1. smatraju se sljedeće organizacije: Hrvatski Narodni Odbor, Hrvatski Narodni Odbor, Hrvatski Oslobođilački Pokret (Odbor za reorganizaciju), Hrvatska Republika Stranka, Hrvatska Seljačka Stranka, Hrvatski Oslobođilački Pokret (krilo p.k. dr. Hefera); organizacije potpisnice Osnivačke Povelje od 2. veljače 1974.; svi Mjesni Odbori; Hrvatska glasila Studia Croatica, Nova Hrvatska i Hrvatska Revija. Od svih ustanova političke organizacije i potpisnice Osnivačke Povelje imaju pravo postaviti po dva kandidata. Mjesni odbori do 30 članova po jednog kandidata,

preko 30 do 100 članova po dva kandidata, a preko 100 članova po tri kandidata; sporazumna glasila svako po jednog kandidata.

Član 3.- Sabor Hrvatskog Narodnog Vijeća sastavlja 32 zastupnika od kojih izlasku izravno u Sabor po jednog zastupnika sljedeće ustanove: Hrvatski Narodni Odbor, Hrvatski Narodni Odbor, Hrvatski Oslobođilački Pokret (H), Hrvatska Republika Stranka, Studia Croatica, Nova Hrvatska i Hrvatska Revija zajednički jednaki; najbrojniji Mjesni Odbor Australije, Europe, Južne Amerike i Sjeverne Amerike svaki po jednoga, Hrvatska Seljačka Stranka, Hrvatski Oslobođilački Pokret (krilo p.k. dr. Hefera) mogu u smislu odredbe Osnivačke Povelje HNV-a izlaskati u Sabor po jednog zastupnika svoga slobodnog izbora, a jednaki pravima i dužnostima ostalih članova Sabora.

Ostalih 21 zastupnik biraju članovi-doprinosnici između kandidata s jedinstvene liste.

Član 4.- Izbori počinju 26. svibnja, a moraju biti završeni do najkasnije 9. lipnja 1975., kad Mjesna odnosno Područna izborna povjerenstva moraju izvršiti prebrojavanje glasovnica i otposlati preporučnom zakoplovnom poštom Glavnom Izbornom Povjerenstvu potpisani zapisnik o izbornom rezultatu, zajednim zakoplovnom dostaviti će Glavnom Izbornom Povjerenstvu sve glasovnice radi ovrhovljenja. (Obje pošiljke treba uputiti na adresu: Glavni Tajništvo, i to u dvije omotnice, nutarnju s izbornim zapisnikom i glasovnicama i vanjsku. Nutarnja omotnica mora biti zapečaćena i označena sa "Izborni Zapisnik" ili "Glasovnice". Ta omotnica se otvara u nadzornosti Izbornog Povjerenstva.)

Član 5.- Glavno Izbornom Povjerenstvo sačinjavaju Predsjednik Časnog suda, Glavni Tajnik Izvršnog Odbora HNV-a i po jedan predstavnik svake organizacije navedene u članu 4. Osnivačke Povelje.

Član 6.- Ondje gdje postoje Područna vijeća, Područno izbornom povjerenstvo sastojat će se od predsjednika i tajnika Područnog vijeća i po dva predstavnika svakog Mjesnog odbora područja, a gdje Područna vijeća ne postoje, Područno izbornom povjerenstvo sastojat će se od predsjednika, tajnika i najmanje dva odgovorna Mjesnog odbora.

Član 7.- Sabor Hrvatskog Narodnog Vijeća održat će se otvorenjem 18. srpnja 1975. u mjestu o kojemu će zastupnici biti pravomerno obavješteni.

HRVATSKO NARODNO VIJEĆE
Izvršni odbor

REZULTATI IZBORA

Kako je dogovoreno i uz male pomake datuma glasanja, glasanje je obavljeno koncem svibnja i završeno 9.6.1975.

Na sastanku Glavnog Izbornog Povjerenstva, održanog u Clevelandu 4. 5. i 6. srpnja 1975. analizirani su svi dobiveni materijali sa terena

i utvrđena je činjenica da je od mogućih 68.730 potencijalnih glasača na ovim izborima sudjelovalo oko 51% ili 35.169. Slijedi izvješće:

HRVATSKO NARODNO VIJEĆE			
Rezultati izbora za zastupnike HNV			
Na zasjedanju Glavnog Izbornog Povjerenstva, održanog na dane 4., 5. i 6. srpnja 1975. u Clevelandu, Ohio-SAD, u nazočnosti svih članova Povjerenstva bili su otvoreni izborni zapisnici, skupne i pojedinačne izborne liste, primljene od svih Područnih i Mjesnih izbornih Povjerenstava i prebrojeni glasovi.			
Prebrojavanje glasova je održano tako da je svaki član Povjerenstva vodio svoju zbirnu listu. Konačni ishod zbrajanja glasova za svakog kandidata prihvaćen je kao valjan tek onaj kada su se najmanje tri liste poklapale u istom rezultatu. Nakon toga ustanovljen je konačni ishod izbora i sastavljena lista kandidata prema broju glasova. Kandidati od broja 1-21 izabrani su kao zastupnici u Sabor Hrvatskog Narodnog Vijeća.			
1. dr. Stanko Vujica	2526	22. ing. Nikola Kirilgin Chargin	1150
2. dr. Ivan Jelić	2313	23. dr. Milivoj Mostovac	1142
3. g. Miro Gal	2046	24. prof. Vlatko Kordum	1085
4. ing. Božidar Abjančić	2033	25. prof. Božo Dugeć	988
5. prof. Danijel Crljen	1894	26. g. Ante Velić	960
6. dr. Miljenko Barbarić	1888	27. g. Hrvolje Lun	886
7. prof. Bogdan Radica	1886	28. ing. Zdravko Sančević	870
8. dr. Dinko Suljak	1814	29. dr. Gašpar Malvić	801
9. dr. Milan Blažeković	1812	30. ing. Vinko Kužina	784
10. puk. Ivan Babić	1769	31. g. Vinko Erceg-Sinjaki	780
11. g. Karim Rals	1740	32. g. Rudolf Erlic	757
12. prof. Clement Mihanovich	1504	33. g. Petar Tomljanović	741
13. ira Ante Čuvajlo	1453	34. g. Ajdin Rokolić	739
14. g. Janko Štabin	1417	35. g. Vjekoslav Cocić	722
15. dr. Anđelko Belić	1415	36. prof. Vladislav Musa	713
16. ira Castimir Majić	1361	37. prof. Ante Gazarić	695
17. g. Jakša Kušan	1292	38. g. Ivan Corić	675
18. dipl. oec. Ivo Kisić	1273	39. ing. Ante Stilić	668
19. g. Kruno Mašina	1273	40. dr. Josip Gamulin	661
20. g. Taib Čordić	1267	41. g. Tomislav Krolo	634
21. gdja Alojzija Suconjle	1152	42. dr. Ante Cilića	612
		43. g. Ivan Barun	600
		44. g. Božidar Vidov	585
		45. g. Vlado Glavaš	573
		46. prof. Zdravko Dužmetić	568
		47. g. Andrija Bušić	556
		48. ing. Ivan Ivanković	534
		49. g. Vjekoslav Majcen	524
		50. g. Ante Pirac	470
		51. g. Marko Bagarić	466
		52. g. Dragan Bajić	452
		53. g. Jozo Hković	431
		54. g. Miljenko Čuljak	429
		55. g. Stipe Čurlić	429
		56. dipl. oec. Drago Abičić	422
		57. g. Ivan Luburić	419
		58. g. Nikola Kovačić	413
		59. g. Ivan Čudina	370
		60. g. Dominik Medanić	368
		61. g. Petar Kutleša	366
		62. g. Mile Markić	
		63. g. Budimir Matek	342
		64. g. Mile Musa	335
		65. g. Zvonimir Bačić	333
		66. ing. Franjo Pavličić	314
		67. g. Marko Bošnjak	310
		68. ing. Josip Bukovac	296
		69. g. Ivan Matosinović	282
		70. g. Edvin Strgačić	270
		71. g. Filip Sola	268
		72. g. Domagoj Sola	265
		73. g. Ivo Barčot	250
		74. g. Tomislav Đurajević	232
		75. prof. Ivan Rašić	229
		76. g. Mario Fonglarini	227
		77. g. Mate Kolić	220
		78. ing. Ilija Lipovac	218
		79. g. Ivan Babić	213
		80. g. Tomo Markić	202
		81. g. Petar Radić	196
		82. g. Mile Galić	181
		83. g. Josip Barišić	179
		84. g. Zvonko Pribanić	161
		85. g. Ante Vatić	156
		86. g. Ilija Sančić	151
		87. g. Vlado Rimac	142
		88. g. Petar Hinić	129
		89. g. Nikola Barić	111
		90. g. Milan Jurković	107
		(Hrvatski Savez Toronto)	
		91. g. Milan Jurković	73
		(M.O. St. Thomas)	
		92. g. Vlado Pačić	76
		93. g. Josip Gojević	64
		Ovjerovljena Glavno izborno povjerenstvo:	
		Dr. Stanko Vujica, ing. Božidar Abjančić,	
		Srećko Tomić, Mirko Šamija, Ivica Čančić,	
		Rudolf Erlic, Miško Maslač.	

Iz ove liste vidljiva su imena izabranih članova koji će imati pravo kandidiranja i da budu izabrani u razna tijela na PRVOM SABORU HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA, a koji se treba održati u Torontu 4-8. rujna 1975. Osim toga vidjet ćete brojna iznenađenja jer mnoga poznata imena nisu uspjela dobiti potreban broj glasova a kao razlog navodi se da je kampanja bila prekratka, nisu imali prave uvjete za ozbiljnu kampanju ili nisu dovoljno radili na terenu kako bi pridobili veći broj glasača. Osim toga ovo je jedan povijesni poučak da Hrvati u tuđini i u teškim uvjetima mogu provesti prave demokratske izbore bez težih povreda izbornih pravila i drugih prljavština koji se inače događaju u svim demokratskim zemljama svijeta. Na žalost i hrvatsku sramotu od samog osnivanja HNV skoro svakodnevno su stizale otrovne strjelice i pokušavali se miješati u izbore od strane najodgovornijih ljudi HOP-a i HSS te javno optuživati kako HNV nema legalitet zastupati Hrvate u svijetu i

hrvatskoj javnosti jer su jedino oni ti koji imaju legalitet za takav posao. Ne osvrćući se na takve nerazumne napade HNV nastavilo je svoj posao.

PRVI SABOR HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA

Na trodnevnom zasjedanju PRVOG SABORA HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA 4-8 rujna 1975. u Torontu i na temelju službeno izabranih zastupnika tajnim glasovanjem izabrani su dužnosnici dva tijela HNV, i to: Predsjednik sabora Dinko Šuljak, a Predsjednik Izvršnog odbora Stanko Vujica, glavni tajnik Božidar Abjanić, pročelnik ureda za vanjske veze Bogdan Radica, pročelnik ureda za tisak i promidžbu Jakša Kušan, predsjednik nadzornog odbora Častimir Majić, predsjednik časnog suda Milan Blažeković i drugi. U sadržajnoj raspravi o dosadašnjem radu saborskih dužnosnika, rada na terenu i njihovih potreba i o analizi izbornih rezultata zaključeno je da se rad pojedinih dužnosti u HNV mora profesionalizirati kako bi rad bio što vidljiviji i uspješniji. Tako je odlučeno da će se dužnost glavnog tajnika profesionalizirati i da se pokrene Bilten HNV koji će redovito izvješćivati svoje članstvo i javnost o svome radu, vijestima sa terena i drugim važnim temama. Razrađeni su prijedlozi rada HNV koji su poslani svim Mjesnim odborima na analizu i traženi su odgovori na pojedina pitanja, uključujući nove prijedloge kao i rezultate rada na terenu. Predložena i usvojena POVIJESNA POVELJA na hrvatskom i engleskom jeziku koja je poslana članovima Ujedinjenih Naroda, svjetskom tisku i drugim sredstvima priopćavanja, naravno uključujući i hrvatska. Slijedi preslik navedene POVELJE –DECLARATION:

DEKLARACIJA

VIJESTI HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA DECLARATION OF INDEPENDENCE DEKLARACIJA

OF THE FIRST SABOR (DIET)
OF THE CROATIAN NATIONAL CONGRESS
HELD IN TORONTO, ONT., CANADA
SEPTEMBER 14, 1915

PRVOG SABORA HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA
ODRŽANOG NA DANE 4.-8. RUJNA 1915.
U GRADU TORONTO, ONT., KANADA

(izloženo na engleskom jeziku na čitavici U. N. i izveštaj Jevremit)

The First Sabor (Diet) of the Croatian National Congress was constituted by the Croatian people outside of Croatia in free elections held in June 1915. In the electoral precincts of the Congress in Europe, North America, South America and Australia, it represents a political opinion of all Croatia throughout the world.

On behalf of the captive Croatian people, as officials of the Croatian National Congress, duly elected by its Sabor, we present to the members of the UNITED NATIONS and the world public the following DECLARATION.

Our principal and only goal is the realization of an independent and democratic State of Croatia.

We request the political self-determination of the Croatian people. Now, we demand it as the natural and internationally recognized right of all peoples.

We are, in principle, opposed to the use of force to achieve our goal. However, we do not foreclose the possibility of legal, social, moral, political and other peaceful means are decided to us.

We do not espouse neither do we endorse any political party among the Croatian people. We recognize their existence and respect their integrity.

We appeal to all freedom loving nations and peoples to support us and to assist us in the establishment of an independent and democratic State of Croatia and thus to rectify political anomalies that have burdened the Croatian people since the formation of Yugoslavia in 1918 until today.

We further appeal to all the other oppressed people in Yugoslavia to join us and support us in our just struggle.

We appeal to those beloved brothers and sisters in Croatia and to all Croatian people and organizations throughout the world to unite with us in this noble cause so that we can present an increasingly united and solid front.

The cause of independence for Croatia is the essence of the cause for freedom, for establishment of the cause of racial and world peace. Its maintenance and achievement is the realization of the right of a people to self-determination.

Failure to support and realize an independent Croatia represents and signifies injustice, condones and endorses gross violations of the principles of democracy and justice. It is a failure that constitutes the crowning glory of all justice, freedom and peace loving governments and nations.

Failure to support and realize the Croatian cause is the personification of man's inhumanity to man.

We believe that a free and independent Croatia will immeasurably strengthen the soul of the free world and will gladden the hearts of all subjugated peoples wherever they may be.

We will continue our fight until our objectives are realized. We hope and pray and we feel sure that peoples and nations will align themselves with us in this action for a noble cause.

Yugoslavia is not new and has never been a viable national and political unity or entity. It was capriciously, artificially and arbitrarily created and its unnatural and unstable structure was superimposed upon the Croatian people. As such it has been maintained only for a short time and that by the use of harsh, repressive force.

Since the demise of Yugoslavia is, therefore, inevitable, predicated on the very nature and manner of its creation, the recognition, establishment and maintenance of the Croatian State is an imperative to forestall the consequences and disastrous disintegration of Yugoslavia will produce.

Thus, a free, independent and democratic State of Croatia is a prerequisite for peace and the avoidance of a threatened world crisis which can erupt in that part of the world.

PRIVI SABOR HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA konstituisan je po hrvatskom narodu izvan Hrvatske putem slobodnih izbora, održanih u mjesecu lipnja, 1915., u Mjesnim Okrugima Hrvatskog Narodnog Vijeća u Evropi, Sjevernoj Americi, Južnoj Americi i Australiji. SABOR H.N.V. predstavlja politički mišljenje svih Hrvata u svijetu.

U ime potlačenog hrvatskog naroda, mi, sa Sabora izabrani dužnosnici Hrvatskog Narodnog Vijeća, predstavljamo svim članovima Ujedinjenih Nacija i svjetskoj javnosti sljedeću DEKLARACIJU:

Nas glavni i jedini cilj jest ostvarenje samostalne demokratске Države Hrvatske.

Tražimo primjenu prava samoodređenja i sa hrvatskim narodom. Mi to zahtijevamo na osnovu prirodnog i međunarodnog priznatog prava svih naroda.

U načelu, mi smo protiv primjene sile, ne isključujući ni mogućnost ako nam se za postignuće tog cilja uzdrže sve pravne, socijalne, političke, moralne i druge mirovne metode.

Mi ne podupiremo ni jednu hrvatsku političku stranku, ali priznajemo njihovu postojanje i cijelom njihov integritet.

Posvećujemo sve slobodoljubive narode svijeta da nam pomognu ostvariti samostalnu demokratšku Državu Hrvatsku i tako ispraviti sve političke nepravilnosti nastale hrvatskom narodu od dana nastanka Jugoslavije, godine 1918. pa do danas.

Nadalje, pozivamo sve druge potlačene narode u Jugoslaviji da nam se pridruže u našoj opravdanoj borbi.

Pozivamo našu dragu braću i sestre u Hrvatskoj i sve Hrvate i hrvatske organizacije u svijetu, da se sa ostvarenjem tog svetinog cilja i namu objedinje kako bismo postali kao jedna i djelotvorna hrvatska narodna snaga.

Svrha ostvarenja samostalne Države Hrvatske u biti je svrha slobode. Ostvarenje samostalne Države Hrvatske stoji protiv svake opasnosti podrobnog i svjetskog mira, a njome obdareni i njome rezultiraju ostvarenje prava jednog naroda na samoodređenje.

Ne-podopagati ostvarenje samostalne Države Hrvatske znači prihvatanje nepravde, odobravanje genocida, legalizaciju nepravdi, neprihvatanje demokratije i odobravanje opasnosti života na kojima se temelji svaka pravdomislalnost i moralizacija svijeta.

Ne-podopagati ostvarenje hrvatskog narodnog cilja znači potkopati uspjehove nehumanih borbenih napreda čovjeka.

Vrijedimo da će da aludimo i samostalna Hrvatska kolonijalizirati cijelu slobodnu svijetu i razvratiti srca svih potlačenih naroda kojeg se oni valjati.

Ne nastupamo sa našim brojem, već dok nam cilj ne bude potpuno ostvaren. Nadamo se, molimo se, i sigurni smo, da će naša svijeta u tim plamenim nastojanjima biti na raspolaganju.

Jugoslavija kao politička tvorovina nije danas, a niti je ikad bila spona sa životom. Ona je bila stvaranje nezakonito, umjetno, i protiv volje naroda; njen nepostojanje i destruktivnost bio je nezakonito narodu njemu samostalno. Kao takova ona se može održati samo za kratko vrijeme i to pomoću grubog nasilja.

Budući da je slom Jugoslavije neizbježan, i to zbog same naravi i načina njenog stvaranja, uposlova i opstanka samostalne Države Hrvatske jest imperativ i jedini način da se izbjegne sve posljedice, koje će nastati raspadom Jugoslavije u širokoj budućnosti.

Prema tome, stvaranje slobodne, samostalne demokratске Države Hrvatske jest preduslov da se odloži nali i blagajna svjetske krize, koje može izbili u ovoj djeli svijeta.

Dano u Toronto, Ont. Kanada, dan 4. rujna, 1915.

Službeni izveštaj i potpis izabranih dužnosnika
hrvatskog sabora i Sabora H.N.V.

Executive Committee of the Croatian National Congress
Dr. Stanke Vejica, Wilkes-Barre, Pa. U.S.A.
President

Mr. Janke J. Sarkan, Cleveland, Ohio U.S.A.
Vice President

Mr. Bozidar T. Abjancic, Cleveland, Ohio U. S. A.
Secretary

Mr. Miro Gal, New York, N. Y. U. S. A.
Treasurer

Offices of the Executive Committee
Prof. Bogdan Radice, New York, N. Y. U. S. A.
Chairman, Office for Foreign Affairs

Mr. Jaka Kusan, London, England
Chairman, Office for Press and Public Affairs

Col. Ivan Baskic, Malaga, Spain
Chairman, Office for Political Affairs

President and the Committee of the SABOR

Dr. Džeko Suljak, Davis, Calif. U. S. A.
President

Prof. Clement S. Mikheevich, D. Louis, Mo. U. S. A.
Vice President

Mr. Simon Liska, Washington, D. C. U.S.A.
Secretary

Mr. Karim Reis, Toronto, Ont. Canada
Member

Rev. Fra Ante Covicic, Detroit, Mich. U.S.A.
Member

Board of Control
Dr. Fra Cestimir Majic, Milwaukee, Wis. U.S.A.
Chairman

Dipl. Otc. Ivo Kisel, Caracas, Venezuela
Member

Mr. Tish Cardic, Toronto, Ont. Canada
Member

The Judicial Council

Dr. Miles Blazekovic, Buenos Aires, Argentina
Chairman

Prof. Ivo Peric, Buenos Aires, Argentina
Member

Mr. Janko Avdic, Sydney, Australia
Member

Toronto, Ontario, Canada, September 8, 1915

Kao što smo vidjeli na čelno je mjesto sa većinom glasova izabran prof. Stanko Vujica, jedan smiren, odmjeren, odlučan i nadasve iskreni hrvatski domoljub bez figa u džepu. Na žalost predsjednička funkcija prof. Stanka Vujice bila je kratkog vijeka jer je već početkom rujna 1976. god. za vrijeme svog govora na pozornici svečane večere Hrvatskog nogometnog turnira za središnji i istočni dio Sjeverne Amerike u Londonu, Kanada izdahnuo od srčanog udara. Smrt prof. Vujice bio je šok za sve Hrvate svijeta jer su bili svjesni kakvog čovjeka gube i da će se teško naći osoba koja će se nositi sa tolikim izazovima i uvjeriti Hrvate na zajedničku suradnju tolike hrvatske različitosti i podijeljenosti. Oko mjesec dana nakon smrti prof. Vujice stric Došen (koji je dobivao izravne obavijesti iz prve ruke FBI i CIA jer su i on kao i gosp. Gal bili njihovi suradnici a u kojem obliku Hrvatima nije bilo poznato... javlja Vladi Glavašu da je FBI i CIA zaprijetila ukoliko se ozbiljno nastavi sa osnivanjem HRVATSKE ISELJENIČKE BANKE i Hrvatskih informativnih centara u svijetu da će započeti zajednička akcija Beograda i Washingtona u kompromitiranju odgovornih, uništavanja poslovanja obrtnika, zastrašivanja, mogućih zatvaranja pod lažnim optužbama pa čak nisu isključene ni likvidacije. Kada je gosp. Glavaš prenio gosp. Kisiću ove ozbiljne prijetnje CIA i FBI kao i Beograda, gosp. Kisić nakon par dana razmišljanja i razgovora sa svojom ženom i još nekim suradnicima odustao je od daljnjeg sudjelovanja u programu izrade dokumentacije za HRVATSKU ISELJENIČKU BANKU, pa je nakon toga i Vlado Glavaš bio prisiljen na isti potez iako su svi potrebni dokumenti bili pri samom kraju. Sa ovim pritiskom, ucjenama i prijetnjama više političke sile propala je još jedna spasonosna ideja koja bi uvezala brojne hrvatske poslovne ljude u svijetu, kao i priznate hrvatske financijaše iz svjetskog bankarskog sustava.

DRUGI SABOR HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA

Nakon smrti prof. Vujice, ubrzo je na njegovo mjesto izabran gosp. Janko Skrbin, pa je HNV nastavilo svoj rad, ali ne sa onakvom

dinamikom kao pod vodstvom Stanka Vujice. Osjećala se je neka praznina i onaj zanos koji je prije vladao, ali ipak za kratko vrijeme jer su u redove HNV počeli pristizati nove snage, novi ljudi iz Hrvatskog proljeća poput Brune Bušića, Franje Mikulića, Zlatka Markusa i drugih koji su ulijevali nove nade i unosili nove vjetrove za bolje hrvatsko sutra i uspješniji rad HNV. Sa terena su počeli pristizati prijedlozi za djelotvorniji rad i tražili su se novi izbori. Ubrzo je donesena odluka za nove izbore i predloženo je da se DRUGI SABOR HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆE koji se treba održati u Bruxellesu od 8–12. listopada 1977. Na terenu je vladalo veliko zanimanje za najavljene izbore jer su se na listama pojavili novi ljudi i sa novim pogledima koji su ulijevali novu nadu i vjeru u uspješniji rad budućeg HNV. Slijedi lista konačnih rezultata izbora za sabornike HNV:

Konačni rezultati izbora za sabornike HNV

Prebrojavanje glasova koje su poslali svi mjesni odbori HNV-a trajalo je znatno duže nego što se predviđalo, pa je "Nova Hrvatska" u svom zadnjem broju mogla objaviti samo prve i nepotpune rezultate. Kod kasnijeg ponovnog prebrojavanja svih glasova došlo je do važnih promjena u rasporedu glasova i sastavu novog Sabora.

U izbornom odboru nalazilo se pet sabornika s pravom glasa: dr. Dinko Šuljak, Sime Letina, prof. Clement Mihanović, Kerim Reis i fra Ante Čuvalo. Članovi odbora bez prava glasa bili su Janko Skrbini, Miro Gal, Ante Došen i Hrvoje Lun. Prebrojavanje glasova trajalo je tri dana i tri noći. Konačni poredak svih kandidata za Sabor prema broju primljenih glasova je sljedeći:

1. Bruno Bužić	3.719
2. Dr. Ivo Korecky	3.134
3. Hrvoje Lun	3.032
4. Ragib Avdić	2.989
5. Janko Skrbini	2.554
6. Dr. Vjekoslav Vrančić	2.323
7. Prof. Kazimir Katalinić	2.263
8. Kerim Reis	2.258
9. Fra. Ante Čuvalo	2.136
10. Prof. Bogdan Radica	2.091
11. Franjo Mikulić	2.058
12. Alojzija Buzončić	1.885
13. Dr. Ivan Jelić	1.828
14. Sime Letina	1.803
15. Zlatko Markus	1.887
16. Dr. Miljenko Barbarić	1.847
17. Jakša Kušan	1.788
18. Prof. Danijel Crljen	1.758
19. Ragib Zukić	1.762
20. Stipe Bilandžić	1.748
21. Dr. Častimir Majić	1.741
22. Miro Gal	1.681
23. Dr. Ernest Bauer	1.655
24. Dr. Dinko Šuljak	1.544
25. Dr. Milan Blažeković	1.643
26. Tomislav Mičić	1.482
27. Ing. Ivica Bokavac	1.480
28. Krunoslav Matijević	1.478
29. M. Ante Došen	1.451
30. Neda Šarić Rosandić	1.451
31. Prof. Božo Dugeć	1.443
32. Prof. Vinko Nikolić	1.438
33. Ivan Corić	1.423
34. Dipl. oec. Ivo Klasić	1.340
35. Jakov Barbarić	1.290
36. Tomislav Pebrina	1.278
37. Damir Petrić	1.225
38. Dr. Nikola Jurišić	1.224
39. Zdenka Lukač	1.216
40. Ing. Ante Stilić	1.207
41. Ivo Rumora	1.207
42. Ivica Penavić	1.172
43. Prof. Clement Mihanović	1.157
44. Ivo Butković	1.144
45. Prof. Vladislav Musa	1.136
46. Prof. Tihomir Majcen	1.119
47. Ing. Nikola Krigin	1.100
48. Marijan Gabelica	1.098
49. Fra Leon Galic	1.082
50. Alojz Pizir	1.024
51. Ing. Vinko Kužina	1.006
52. Boris Maruna	997
53. Marjelo Dešpoja	995
54. Prof. Ilija Jurić	975
55. Stjepan Vrančić	974
56. Božidar Abijančić	968
57. Srećko Tomić	968
58. Fra. Franjo Ivančić	951
59. Dominik Madunić	938
60. Dr. Milivoj Mostovao	919
61. Petar Radetlović	894
62. Ivan Skračić	780
63. Krešimir Miron Begić	777
64. Marko Bagać	763
65. Kata Grizelj	750
66. Ante Šarić	744
67. Marko Lončar	737
68. Ing. Jure Đević	732
69. Viktor Makar	703
70. Ante Vukić	695

71. Lukas Juričić	670
72. Dr. Radovan Latković	632
73. Dipl. oec. Drago Abičić	615
74. Ante Turica	615
75. Ante Francetić	615
76. Dr. Trpimir Vujan	589
77. Ivo Barčot	551
78. Zvonimir Kvaternik	550
79. Petar Hlinić	524
80. Karlo Ilinić	488
81. Petar Kutleša	469
82. Edvin Strgačić	443
83. Stipe Brčić	440
84. Dane Pavić	435
85. Miško Maslač	423
86. Velimir Sulić	416
87. Tomislav Grgić	405
88. Nikola Milčević	401
89. Rev. John Kresnik	387
90. Zvonimir Baotić	379
91. Milan Radoš	373
92. Stipe Bošnjak	352
93. Rev. Ivan Skenderović	339
94. Ing. Josip Bukovac	334
95. Vlado Ralić	334
96. Djurdjica Blažević	328
97. J. Ivan Načić	324
98. Anton Broz	296
99. Sime Cavić	287
100. J. Ivan Dabo	283
101. Ivo Šamija	252
102. Jure Cerina	241
103. Luka Krajevčić	206
104. Milan Vojvodić	203
105. Vlado Parać	198
106. Marko Popović	197
107. Stanko Zelenika	182
108. Milan Jurčić	164
109. Josip Mitrov	119
110. Stjepan Kilek	117

(Dr. Gaspar Mavić je dobio ukupno 121 glas, ali je on u zadnji čas iz osobnih razloga odustao od izbora, o čemu je hrvatska javnost bila obaviještena.)

Prije izbornom redu HNV-a novi Sabor bi se trebao sastati najkasnije dva mjeseca nakon objavljivanja izbornih rezultata, što znači do polovice rujna. Mjesto i dan saborovanja odredit će Predsjedništvo Sabora u dogovoru s Predsjedništvom Izvršnog odbora. Organizaciju održavanja Sabora vodi Predsjedništvo ranijeg Sabora, i njegov predsjednik otvara novi Sabor te time završava svoj mandat.

IZBORNA LISTA

U Bruxellesu od 6. – 12. listopada 1977. po prvi put za istim stolom okupili su se predstavnici – praktički – ljudi svih hrvatskih političkih usmjerenja i stavova, od ustaša, novopečenih liberala Kušana (za kojeg su njegovi najbliži suradnici sumnjali pa čak i tvrdili da je surađivao sa engleskom obavještajnom službom) i Vinka Nikolića do Hrvatskih proljećara na čelu sa Brunom Bušićem, Franjom Mikulićem i drugima. Uoči otvaranja Sabora našli su se skoro svi izabrani sabornici osim dr. Miljenka Barbarića, gđe Alojzije Buconjić i Stipe Bilandžića koji iz opravdanih razloga nisu mogli doći. Prvi dan proveli su u analizi dosadašnjeg rada HNV, o izbornim rezultatima i o pristiglim prigovorima sa terena. Drugi dan raspravljene su razne teme o dosadašnjem političkom djelovanju i budućih smjerova HNV i izglasano je povjerenje dosadašnjeg rada Izvršnog odbora. Treći dan protekao je u radu raznih komisija, prihvatanju njihovih izvješća i izbor novih dužnosnika vijeća. Četvrti i peti dan prošao je u sastavljanju lista za Sabor i Izvršni odbor HNV, glasovanje, povlačenja i sastavljanje novih lista. Na zadnjem i tajnom glasovanju izabrani su dužnosnici za Sabor i Izvršni odbor HNV za slijedeće dužnosti:

Predsjednik Sabora -----	Franjo Mikulić
Dopredsjednik -----	Ragib Avdić
Tajnik -----	Kazimir Katalinić
Članovi tajništva -----	fra Ante Čuvalo i Ragib Zukić
Predsjednik Izvršnog odbora ----	Janko Skrbinić
Dopredsjednik -----	dr. Ivan Jelić
Tajnik -----	Hrvoje Lun
Rizničar -----	Miro Gal
Članovi Izvršnog odbora:	
Bruno Bušić -----	ured za promidžbu
Zlatko Markus -----	ured za vanjske veze
Dr. Ernest Bauer -----	ured za politička pitanja
Fra Častimir Majić -----	predsjednik Nadzornog odbora
Gđa Neda Šarić -----	članica Nadzornog odbora

Krunoslav Mašina ----- član Nadzornog odbora
 Dr. Danijel Crljen ----- predsjednik Časnog suda
 Ivica Bekavac ----- član Časnog suda
 Dr. Milan Blažeković -- član Časnog suda

Sa ovim izborom DRUGI SABOR HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA dobio je novo vodstvo i nova zaduženja koja su pred njih stavljena sa novim izazovima i velikim očekivanjima. Zadnji dan ovog zasjedanja doneseni su zaključci i napisana Poruka novog vodstva HNV-a hrvatskom narodu u domovini.

Poruka novoga vodstva HNV-a narodu u domovini

Hrvatsko Narodno Vijeće, stvoreno 1974. od hrvatskog naroda izvan domovine, kao izvanstranačko tijelo koje svim prilikama sredstvima i načinima borbe u skladu s Poveljom Ujedinjenih Naroda radi na uspostavi slobodne i samostalne države Hrvatske, na svom II. Saboru izabranom putem slobodnih izbora održanih u mjesnim odborima u Europi, Sjevernoj Americi, Južnoj Americi i Australiji, upućuje 10. listopada 1977. iz Bruxellesa sljedeću

PORUKU HRVATSKOM NARODU U DOMOVINI

Razmotrivši nutanje prilike i vanjsko-politički položaj Jugoslavije, Sabor HNV-a ustanovljuje da se ta država nalazi u teškoj krizi, koja će se pojačati Titovim staranjem i još više njegovom smrću.

Titova smrt neće sama po sebi prouzročiti raspadanje Jugoslavije, nego će tek pružiti mogućnost hrvatskom narodu, kao i drugim potlačenim narodima unutar Jugoslavije da svojim otporom pripreme ponovno učvršćenje ove države i da u času njene najveće slabosti ostvare svoje narodno oslobođenje. Zato je u današnjem času potrebno da cijeli hrvatski narod i ostalo pučanstvo, koje Hrvatsku smatra svojim jedinom domovinom,

bude spremno na borbu i događaje koji će neizbježno slijediti.

Duhovno jedinstvo hrvatskog naroda je danas veće nego ikada u povijesti i u skladu s tim Sabor HNV-a ističe činjenicu da su svi Hrvati složni u glavnom cilju koji se može izraziti riječima:

uspostava slobodne i suverene države Hrvatske na cjelokupnom području i narodnom podnožju u kojoj će hrvatski suverenitet biti jedan, nedjeljiv, neotuđiv i nezastariv, izražen preko slobodno izabranog Hrvatskog sabora.

II.

Sabornici HNV-a svjesni su da je za postignuće državne nezavisnosti potrebna jaka revolucionarna svijest cjelokupnog hrvatskog naroda. Zato je dužnost svih Hrvata da se spremne za taj čas, Duhovno jedinstvo hrvatskog naroda treba pretvoriti u organizaciono jedinstvo, koje će obuhvatiti i sve pripadnike sadašnjih vladajućih struktura od vojske i policije, upravnih i redarstvenih vlasti do političkih i partijskih dužnosnika.

Hrvatska oslobodilačka borba bit će brža i lakša ako svi građani Hrvatske, ne samo Hrvati nego i Srbi, kao i pripadnici drugih narodnosti, pomognu ostvarenju

njezinih ciljeva.

III.

Hrvatsko narodno vijeće je svjesno činjenice da će u tijeku oslobođenja i preuzimanja vlasti glavnu ulogu imati narod u domovini, na kojem će ležati najveći teret borbe i pravo na odlučivanje u slobodi i nezavisnosti o poretku i uređenju buduće države Hrvatske. Hrvatski narod u domovini može računati na punu pomoć svoje emigracije.

Dosljedno svojoj Osnivačkoj povelji HNV nema namjere nametati se domovini ni kao sabor ni kao vlada, nego je naprotiv spremno u času ustanka staviti se na raspolaganje hrvatskoj vladi, koja je dokinula jugoslavensku okupacionu upravu i uspostavila suverenu i demokratsku državu Hrvatsku, omogućivši tim pravo na život, političku slobodu i sigurnost svakog pojedinca.

Volja naroda bit će osnova hrvatske državne vlasti, a izražavati će se putem slobodnih izbora s općim i jednakim pravom glasa.

Hrvatska država ostvarit će se u znaku pravednosti i poštivanja ljudskih prava te će tako na čvrstom moralnom temelju izvojevati svoje pravo u skupu drugih država.

Hrvatska javnost je takav sastav prihvatila sa oduševljenjem a dobri poznavatelji hrvatskog čovjeka i hrvatskih političara sumnjali su u dugotrajnu iskrenu i dobronamjernu suradnju jer će do izražaja ponovo doći osobni ego i umišljenost do utjecaja tuđih interesa. Nije prošlo dugo vremena da se ova strepnja nije i ostvarila. Takozvani konzervativci Vjekoslav Vrančić, Janko Skrbinić, Častimir Majić i... udružili su se sa novopečenim liberalima Matom Meštrovićem, Mirkom Vidovićem, Hrvojem Lunom, Jakšom Kušanom i... najprije su upućivane tihe riječi neslaganja sa političkim pogledima i

smjernicama tz. minimalista (ponekada su ih zvali maksimalista – ovisno tko i zašto piše) koje su trpali u tu nedoličnu političku skupinu Brunu Bušića, Franju Mikulića, Zlatka Markusa, Stipu Bilandžića, Ivana Cerovca i njima sličnim da bi kasnije svim sredstvima udarili na akciju Zvonka Bušića i njih prozivali da su oni suodgovorni što se Zvonko Bušić namjeravao kandidirati za zastupnika u sabor HNV. Udarili su na njih i njihove sumišljenika pa čak i na politiku Hrvatskih proljećara koji su zagovarali politiku Maksa Luburića da se sinovi ustaša i partizana moraju rame uz rame boriti za Hrvatsku te s Rusima, Amerikancima i s crnim vragom rušiti Jugoslaviju i obnavljati Hrvatsku, jer su oni bili uvjerenja ili po nečijem nalogu da se ne smiju poduzimati nikakva prisilna sredstva jer će sloboda Hrvatskom narodu doći na krilima Washingtona, Londona i... Bruno Bušić je pokrenuo glasilo HNV Vjesnik u kojem je sa svojim suradnicima obrađivao aktualno stanje u domovini, davao prijedloge i smjernice Hrvatima kako bi se trebali ponašati i raditi na širenju istine među Hrvatima i stranom svijetu, posebno u sredinama gdje Hrvati žive. Ova politika i dalekovidni pogledi na hrvatsku stvarnost i potrebe očito nisu odgovarali njihovim političkim neistomišljenicima, pa je Hrvoje Lun nakon samo sedam brojeva ukinuo daljnje plaćanje tiskanja Vjesnika, a što je na terenu izazvalo pravi revolt članova HNV. Nakon smrti Brune Bušića 16. 10. 1978. definitivno je pukla suradnja ovih dviju ključnih političkih struja. Radi neslaganja sa politikom tz. konzervativne i liberalne politike u vodstvu HNV iz revolta istaknuti članovi središnjeg odbora HNV Franjo Mikulić, Zlatko Markus i Stipe Bilandžić zahvaljuju se na svojim dužnostima i napuštaju HNV. Ova nerazumna i neprihvatljiva politika navedene skupine u vodstvu HNV je počelo je naglo gubiti svoj utjecaj i ugled u među Hrvatima u tuđini. HNV najprije napušta HN Otpor potom pada i broj članova s plaćenim članarinama. Gubi se dinamika i ugled HNV-a u svijetu a posebno u hrvatskim domoljubnim redovima po svijetu i u domovini.

Radi upražnjenih mjesta ubrzo je sazvan TREĆI SABOR HNV-a za 21. 1. 1980. u Londonu na kojem su za predsjednika sabora izabrali Mirka Vidovića, hrvatskog pjesnika i dugogodišnjeg uznika Titovih kazamata koji je nakon robije emigrirao u Francusku. Mate

Meštrović izabran je za pročelnika za vanjsku politiku. Sa ovim promjenama vjerovali su čelnici HNV-a da će se stanje na terenu stabilizirati ali su se ubrzo uvjerali u suprotno, jer je nastavljeno sa opadanje članstva.

ČETVRTI SABOR HNV-a održan je 1982. u Torontu za koji je na izborima bilo prijavljeno svega 82 člana, a što je pokazatelj opadanja interesa za HNV.

PETI SABOR HNV održan je u Londonu 1983. Godine bez nekog napretka na izbore su se odazvala svega 47 kandidata, a što pokazuje raspoloženje na terenu.

ŠESTI SABOR HNV održan je 1986. u Londonu, ali bez javnih izbora kandidata za sabor.

SEDMI SABOR HNV priređen je 1988. u Sitgesu nedaleko od Barcelone.

IZVANREDNI SABOR HNV-a, a i zadnji, održan je 25–29. kolovoza 1990. koji je započeo u Munchenu a završio u Zagrebu.

Sa ovim zadnjim zasjedanjem osakaćenog HNV-a, a na ružan način, završila je još jedna plemenita akcija sa onom prokletom – podjeli pa vladaj. Je li ovo HNV u zadnje vrijeme djelovalo i na način kako je završilo bilo dobro iskovano u neupućenim političkim ili u nehrvatskim glavama i centrima moći, pitanje je za jedno detaljnije političko i znanstveno istraživanje? Nije li za ovo nečasno djelo nagrađen Mate Meštrović sa veleposlaničkom dužnošću? Vrijeme će pokazati...!!!???

Na hrvatsku žalost, i danas kada se govori o HNV-u, mnogi neupućeni u stvarnost hrvatskog emigrantskog života, uglavnom govore kroz prizmu politike liberala i pisanja NH i njima sličnih političkih pogleda, a potpuno zanemaruju istinski i povijesni put od njegova začetka pa sve do 1978. godine. U zadnjih 12 godina

djelovanja HNV-a i njegov utjecaj na neke međunarodne čimbenike bio je beznačajan, da ne kažem ulizivački i podanički. Usporedbe radi navedimo Bugojansku akciju 1972., kupnju, gradnju i otvaranje Hrvatskog veleposlanstva u Canberi – Australija, akciju Zvonke Bušića i njegovih suboraca te akciju Kodžoman-Kelava u Chicagu, Buconjić i... koji su digli na noge velikosrpsku kliku kroz jugoslavensku propagandističku politiku koja je javno i tajno urlala na Hrvate, a strani svijet upoznat sa stvarnom hrvatskom problematikom u jugo gulagu i njihovoj zločinačkoj politici. Ovo HNV u zadnje vrijeme je imalo potpuno suprotnu i pravu ulizivačku politiku - sviđalo se to nekome ili ne.

Vlado Glavaš

Dokuntacija: Hrvatski tjednik Danica, Nova Hrvatska, Ivan Čizmić, Tomislav Krolo, Marin Sopta, Tanja Trošelj Miočević, moja dokumentacija i osobna dopisivanja sa Brunom Bušić, Zlatkom Markusom, Ivom Kisić te osobni razgovori sa Franjom Mikulić, Kazimirom Katalinić, Stipom Bilandžić, Jankom Skrbinom, Božidarom Abjanićem, Bogdanom Radicom, Antom Došen i Jakšom Kušan kao i moje iskustvo o samom radu HNV od njegova utemeljenja do 1978. godine.

Vlado Glavaš

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno s crkvom savnjeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.

Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruća' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,
dopisni član HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i
umjetnosti)

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

akademik Slavko Matić

akademik Slobodan Novak

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Franjo Šanjek

akademik Nenad Trinajstić¹

Supotpisnici

prof. dr. sc. Andrea Aglić Aljinović

prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar

dr. sc. Maja Andrić, prof. mat. i inf.

dr. sc. Mato Artuković

¹ Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

- prof. dr. sc. Vanda Babić, Zadar
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Sveučilište u Splitu
dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić, znanstvenik, Zagreb
prof. dr. sc. Danko Basch
dr. sc. Zlatko Begonja, Zadar
dr. sc. Mirko Belak, geolog
dr. sc. Ivana Benzon, profesorica engleskog i njemačkog jezika
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet
Sveučilišta u Splitu
akad. kipar Kruno Bošnjak, redoviti profesor, Zagreb
prof. dr. sc. Marijan Bošnjak
dr. sc. Srećko Botrić, docent
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
Sergio Brantes Glavic, Médico, Profesor Asistente de Medicina,
Santiago, Chile
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr.med.
dr. sc. Milko Brković, znanstveni savjetnik – trajno zvanje, redoviti
prof. dr. sc., naslovno zvanje
dr. sc. Miljenko Buljac
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
dr. sc. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-
geološko-naftni fakultet
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
Filip Čulo, dr. med., sveuč. profesor, Osijek
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. Ante Čuvalo, Ph. D.
prof. dr. Vladimir Čepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Šimun Šito Ćorić, Nacionalni koordinatorski Hrvatskih
kat. misija u Švicarskoj
prof. dr. sc. Krešimir Ćosić, general pukovnik (u mirovini)
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik

- prof. dr. sc. Borislav Dadić, filozof
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta
Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Vladimir Delić, sveuč. prof., Zagreb
dr. sc. Đuro Deželić, sveuč. profesor i veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Goran Dodig
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Sergio Dokoza, Zadar
admiral Davor Domazet Lošo
profesor Esteban M. Domic M., Ingeniero Diplomado y Profesor
Universidad de Chile, Santiago de Chile
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog
sabora
dr. sc. Pero Draganić, dr.med
prof. dr. sc. Zvonko Dragčević
prof. don Ilija Drmić, Vinica, Aržano
prof. dr. sc. Andrej Dujella
Asaf Duraković, profesor, dr. med., USA.
prof. dr. sc. Boris Dželalija
prof. dr. sc. Neven Elezović, redoviti profesor FER, Zagreb
docent dr. sc. Srećko Favro
prof. dr. sc. Jasenka Gajdoš Kljusurić
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
Domagoj Galinović, dipl. ing. elektronike, docent državnog
sveučilišta u Buenos Airesu u mirovini, Argentina
Ante Glibota, redoviti član, l'Académie Européenne des Arts, des
Sciences et des Lettres, Paris
dr. sc. Martinia Ira Glogar, doc.
prof. dr. sc. Željko Grabarević
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević, dr. med.

- prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo,
Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies),
Kanada
- dr. sc. Željko Hanjš
- dr. sc. Branko Hanžek, viši znanstveni suradnik
- prof. dr. sc. Andrija Hebrang, saborski zastupnik, Zagreb
- prof. dr. sc. Dubravko Horvat
- dr. sc. Katarinu Horvat, znanstvena savjetnica u Institutu za
povijest umjetnosti, Zagreb
- prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, redoviti sveučilišni profesor
- dr. Zdeslav Hrepic, Assistant Professor, Department of Earth and
Space Sciences, Columbus State University
- prof. dr. Nada Hulina, sveuč. prof. u mirovini
- dr. sc. Ivan Ilić, sveč. prof. (emeritus), bivši veleposlanik, Zagreb
- prof. dr. sc. Zlata Ivanovi-Herceg, dr. med., Zagreb
- dr. sc. Božidar Ivanković, predavač matematike
- dr. sc. Slavica Ivelić, prof. mat. i inf.
- doc. dr. sc. Hicela Ivon, Split
- dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
- dr. sc. Julije Jakšetić, viši predavač
- dr. sc. Domagoj Jamičić, geolog, znanstveni savjetnik
- dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
- dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar,
Zagreb
- dr. Milan Jelić, dipl. oec., R. Argentina
- prof. dr. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu, redoviti profesor
- prof. dr. sc. Damir Ježek
- doc. dr. sc. Marko Jukić, dr. med.
- prof. dr. sc. Vlado Jukić, ravnatelj Klinike za psihijatriju Vrapče
fra Karlo Jurišić, dr. sc., prof emeritus, Makarska
- dr. sc. Držislav Kalafatić, liječnik-ginekolog, 'bolnica u Petrovoj'
- dr. sc. Dalma Kalogjera, klinički psiholog, istraživač i autor
- prof. dr. sc. Damir Kalpić
- prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb
- prof. dr. sc. Ivan Karlić
- dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, Fakultet kemijskoga
inženjerstva i tehnologije Sveučilišta u Zagrebu

- dr. sc. Ivan Katavić, redoviti profesor u trajnom zvanju
dr. sc. Drago Katović, redoviti profesor
dr. Vladimir Katović, professor of Chemistry, Wright State
University, Dayton, OH USA
dr. sc. Boris Kavur, dipl. ing. rud.
prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb
Oscar Kitashima, profesor, docente, Provincia de Buenos Aires,
Argentina
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Branko Kornfeind, župnik, Pandrof, Austrija
dr. sc. Ivan Kordić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
prof. dr. Slavko Kovačić, umirovljeni profesor KB fakulteta
Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Zdenko Kovačić
dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
general-bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski
generalski zbor
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
dr. sc. Ana Kunštek
prof. dr. sc. Želimir Kurtanjek
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, znanstveni savjetnik, Zagreb
prof. dr. sc. Slobodan Lang
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik u mirovini (docent)
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a
dr. sc. Davorin Lovrić, fizičar
prof. dr. Maja Lukac-Stier, Doctora en Filosofía, Profesora
universitaria e investigadora, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Bраниmir Lukšić
dr. sc. Mislav Elvis Lukšić, Zadar
dr. sc. Aleksandar Lutkić, umirovljeni profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
prof. dr. sc. Ivan Malčić

- dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
prof. dr. sc. Jozo Marević
dr. sc. Davor Marijan, povjesničar
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. Mate Matas, Zagreb, sveučilišni profesor
dr. sc. Ante Mateljan, red. prof., KBF Split
dr. sc. Josip Matjan, die
prof. dr. sc. Marko Matić, PMF Split
dr. sc. Anita Matković, docent
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH, Zagreb
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
Enes Midžić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Vine Mihaljević, znanstveni savjetnik, Institut
društvenih znanosti Ivo Pilar, Zagreb
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. Davor Miličić, dekan Medicinskog fakulteta
prof. dr. Zlatko Miliša
dr. sc. fra Dušan Moro, teolog, docent, KBF Split
dr. sc. Smiljana Narančić Kovač, Zagreb
prof. dr. fra Andrija Nikić, dipl. knjižničar i arhivist, predsjednik
Hrvatskoga kulturnog društva Napredak Mostar (i u ime 1219
napretkovaca iz Mostara)
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik u Zavodu za povijesne
znanosti HAZU-a u Zadru i docent na Filozofskom fakultetu u
Mostaru
dr. sc. Vlado Pandžić, redoviti profesor Filozofskog fakulteta,
Zagreb
dr. ing. Marijan M. Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. Snježana Paušek-Baždar, znanstveni savjetnik u trajnom
zvanju, upraviteljica Odsjeka za povijest prirodnih i
matematičkih znanosti HAZU-a
dr. sc. Davor Pavelić, redoviti profesor

- dr. sc. Dubravka Pavišić Strache, docent u mir.
dr. sc. Ivan Pavković, Zagreb
prof. dr. sc. Davor Pavuna
dr. sc. Marija Pehar
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. Tomislav Petković, fizičar i filozof
prof. dr. sc. Mladen Petravić, PhD (ANU, Canberra), FAIP, Odjel
za fiziku, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Ivica Picek
dr. sc. Biserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac Pešutić, Split
prof. dr. sc. Franjo Plavšić, toksikolog i hrvatski književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Marija Raguz, viši asistent na Medicinskom fakultetu u
Splitu
Esteban Angel Ramljak, Profesor full time de la Universidad
Nacional del Centro de la Provincia de Buenos Aires, En
Tandil, provincia de Buenos Aires, Argentina
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog
fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med.
prof. dr. sc. Mladen Rogina
mr. sc. Željko Sačić, general bojnik
Javier Gustavo Santich, Contador Público Nacional y Profesor de
Ciencias Económicas, Profesor Académico y Economista,
Ciudad de Rosario, República Argentina
prof. dr. sc. Dora Sečić
Haris Mirka Seitz, Prof. Dr. Investigador CONICET, Buenos
Aires, Argentina
prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb
prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb

- profesor Arturo Calderon Simunovic, Universidad Austral, Puerto Montt, Chile
- Marina Skrobica, Ph. D., dizajner
- dr. sc. Ana Smontara, znanstvena savjetnica, Koprivnica
- dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
- prof. dr. Tomislav Sunić, spisatelj
- prof. dr. sc. Denis K. Sunko
- docent Goran Pavel Šantek, prof. etnologije i filozofije
- dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskoga žrtvoslovnog društva
- dr. sc. Anđelko Šimić, bivši veleposlanik, direktor Visoke škole za turizam i ugostiteljstvo u Kuala Lumpuru, Malezija
- dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
- dr. sc. i književnik Igor Šipić, Split
- prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš, Split
- doc. dr. sc. Dražen Švagelj, Vinkovci
- prof. dr. sc. Zdravko Tomac
- prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
- dr. sc. Kosta Urumović, red. prof.
- prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
- dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
- Silvia Adriana Varela, Profesora en Letras, Instituto Fátima y Santísima Trinidad, Instituto Nuestra Sra. del Líbano
- prof. dr. sc. Sanja Varošaneć
- prof. dr. sc. Đurđica Vasilj
- dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
- dr. Mile Vidović, umirovljeni profesor Nadbiskupijske klasične gimnazije u Splitu
- doc. dr. sc. Mirela Vlastelica, dr. med., Split, Hrvatska
- prof. dr. Petar Vrankić, prof. Bogoslovnog fakulteta, München
- prof. dr. sc. Dario Vretenar
- prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak, dipl. ing.
- dr. sc. Petar Vučić, Zagreb
- prof. dr. sc. Ante Vukasović, umirovljeni sveučilišni profesor, Zagreb

prof. dr. sc. Marija Vukelić-Shutoska, Skopje, Republic of
Macedonia
doc. dr. sc. Tihomir Vukelja
dr. Vida Vukoja, lingvist
dr. Milan Vuković, umirovljeni sudac Ustavnog Suda RH i bivši
predsjednik Vrhovnog Suda RH
Milan Zoretić, dipl. ing. elektronike, sveučilišni profesor,
Argentina
prof. dr. sc. Jure Zovko
doc. dr. sc. Marija Žagar, Zagreb
prof. dr. sc. Dražen Živić, znanstveni savjetnik, Vukovar
prof. dr. Tomislav Živković, dr. fizike
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Ante Žuvela, dipl. iuris., Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Zdravko Žvorc, dr. vet. med.
(...)
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
(...)

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013

NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA! POZIV HRVATSKIM GRAĐANIMA

Blizu 1200 hrvatskih ljudi (više od 120 biskupa, nadbiskupa, akademika, sveučilišnih profesora, doktora znanosti) uputilo je zahtjev vlastima RH: *Referendum poslije presude hrvatskim generalima!* U njemu smo posebno istaknuli da je pravo i obveza svake države vratiti svoj okupirani teritorij, a u EU-u nisu držali da to vrijedi za našu zemlju pa su nas i kažnjavali zbog toga. Također smo ih upozorili kako je poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako je sve vrijeme taj “sud” neistinama lažno optuživao ne samo hrvatske generale nego i hrvatski narod.

Traženje odgode referenduma ključno je moralno pitanje jer Hrvatska ne smije ući u Europsku Uniju žrtvujući nevine generale koji su najzaslužniji za našu slobodu.

Kako smo i dalje uvjereni da bi ulazak u Europsku Uniju bez prethodnog donošenja pravedne presude našim generalima, a to je sloboda, značio veliko poniženje za hrvatski narod i našu državu, a kako se referendum ne će dogoditi:

Pozivamo sve hrvatske građane kojima je stalo do istine, ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda, do istine o Domovinskom ratu, do slobode zaslužnih i nevinih generala da glasuju protiv ulaska Hrvatske u Europsku Uniju ne samo na ovom referendumu, nego i na eventualno ponovljenom, sve dok se ne donesu pravedne presude hrvatskim generalima a to je sloboda.

akademik Smiljko Ašperger
akademik Andrej Dujella

akademik Dubravko Jelčić
akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Borislav Arapović, Inozemni član Ruske Akademije Znanosti,
Mostar – Stockholm
Ante Glibota, redovni član Europske Akademije Znanosti i
Umjetnosti, Pariz
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, Medicinski fakultet Sveučilišta u
Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
doc. dr. sc. Snježana Braić
dr. sc. Miljenko Buljac
doc. dr. sc. Ivica Čatić, Katolički bogoslovni fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, Katolički bogoslovni fakultet
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata,
Grubišno Polje
prof. dr. Serđo Dokoza, Odjel za povijest, Sveučilište u Zadru
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Neven Elezović, FER, Zagreb
prof. dr. sc. Rea Fulgosi-Masnjak, ERF, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Asaf Duraković, dr. med.
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić

- prof. dr. Vinko Grubišić, profesor emeritus, Sveučilište Waterloo,
Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies),
Kanada
- dr. sc. Julije Jakšetić
- dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina
- prof. dr. Hrvoje Kačić
- dr. sc. Držislav Kalafatić, ginekolog
- prof. dr. sc. Ivan Karlić, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u
Zagrebu
- dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, FKIT, Sveučilište u
Zagrebu
- prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton,
Ohio
- prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
- prof. dr. sc. Eugen Koren
- dr. sc. Mirna Koscec
- prof. dr. sc. Srećko Kovač
- sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
- dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
- dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta
Krunice
- prof. dr. sc. Šimun Križanac
- prof. dr. sc. Mario Krnić
- prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
- prof. dr. sc. Slobodan Lang
- doc. dr. sc. Inga Lisac, u mirovini
- Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb
- prof. dr. sc. Ivan Malčić
- dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
- dr. sc. Ivan Marcelić, Split
- dr. sc. Ivica Martinjak
- dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije
- dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH
- prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog
društva Napredak u Mostaru sa 1272 člana
- prof. dr. sc. Milan Nosić
- prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
- doc. dr. sc. Tado Oršolić
- dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada

dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju

prof. dr. sc. Davor Pavuna

prof. dr. sc. Ivan Perić

doc. dr. sc. Ante Periša

prof. dr. sc. Marijana Peruzović

dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor

dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar

prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb

prof. dr. Sven Seiwerth, Zagreb

prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FF Zagreb

prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš

prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, anesteziolog iz Zadra

Slaven Šuba, Ph. D.

Đuro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu

dr. sc. Mislav Vedriš

prof. dr. sc. Tomislav Živković

prof. dr. sc. Darko Žubrinić

dr. Edward Slavko Yambrušić, Washington DC, USA

(...)

Danica Glavaš

Vlado Glavaš

(...)

ASAFOVA BRAĆA

PROF. DR. SC. SENADIN DURAKOVIĆ

Duraković Senadin

Prof. emeritus dr. sc. Senadin Duraković (Stolac, BiH, 23. I2. 1937. – Zagreb, 22. 3. 2017.), biotehnološki inženjer, stručnjak za mikrobiologiju i mikotoksikologiju u prehrambenoj industriji. Na Biotehnološkom odjelu Tehnološkoga fakulteta (→ Prehrambeno-biotehnološki fakultet) u Zagrebu diplomirao je

1971. te doktorirao 1981. disertacijom Utjecaj mješovitih kultura plijesni s površine žitarica na biosintezu aflatoksina s pomoću plijesni *Aspergillus parasiticus* NRRL 2999 (mentor O. Pospišil). Na istom je fakultetu radio od 1971., od 1986. kao redoviti profesor. Predavao je kolegije Opća mikrobiologija, Mikrobiologija namirnica, Bakteriologija i Mikologija. Od 1990. bio je pročelnik Laboratorija za opću mikrobiologiju i mikrobiologiju namirnica.

Područja su njegova znanstvenog i stručnog interesa biosinteza mikotoksina, posebice aflatoksina i okratoksina, mogućnost detoksikacije mikotoksina primjenom različitih prirodnih i sintetskih spojeva, te utjecaj vode i temperature na rast i razmnožavanje pojedinih sojeva kvasaca i plijesni.

Autor je udžbenika Prehrambena mikrobiologija (1991.), Opća mikrobiologija (1996.), Primijenjena mikrobiologija (1996.), te s L. Duraković suautor udžbenika Specijalna mikrobiologija (2000.), Mikrobiologija namirnica. Osnove i dostignuća (2001.) i Mikologija u biotehnologiji (2003.), te Priručnika za rad u mikrobiološkom laboratoriju (1997.).

Nositelj je zvanja *professor emeritus* Sveučilišta u Zagrebu.

Izvor: <https://tehnika.lzmk.hr/durakovic-senadin/>

<https://www.hatz.hr/durakovic-senadin/>

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.

O MILI BUDAKU, OPET DESET ČINJENICA I DESET PITANJA S JEDNIM APELOM U ZAKLJUČKU

U povodu najnovije medijske hajke na Milu Budaka, u kojoj na nedostojan način, osim notornih neznalica, sudjeluju i ostrašćeni njegovi politički mrzitelji, a da bi se dokazala vjerodostojnost načela depolitizacije pravosuđa i afirmacije pravnih kriterija u pravnoj državi, što je po svojim Ustavnim odredbama Republika Hrvatska, iznosimo deset činjenica i postavljamo deset pitanja.

Evo najprije tih činjenica:

1) Mile Budak, zagrebački odvjetnik i član Hrvatske stranke prava, koji je pred kraljevskim sudom u Kraljevini SHS, svibnja 1925., branio komunističkog prvaka Vladimira Ćopića, tada već i autor dviju zapaženih knjiga književne proze, "ličkih priča" *Pod gorom* i "zapisa jednog malog intelektualca" *Raspeće*, tiskanih u nakladi Matice hrvatske, napadnut je 7. lipnja 1932., oko podneva, u kućnoj veži zgrade u Ilici 10, po naredbi beogradske vlade a u organizaciji Uprave policije u Zagrebu. Atentat su izvela trojica policijskih plaćenika zadavši mu nekoliko udaraca željeznom šipkom po glavi. Liječen je u zagrebačkoj bolnici 38 dana.

2) Sedam mjeseci kasnije, zajedno sa suprugom Ivkom, otišao je u emigraciju i pristupio Ustaškom pokretu.

3) U Zagreb se vratio, mimo suglasnosti Ante Pavelića, 6. srpnja 1938.

4) Odmah objavljuje roman u četiri knjige *Ognjište*. O tom romanu napisano je nekoliko desetaka najpohvalnijih prikaza kako u hrvatskoj tako i u srpskoj i u slovenskoj književnoj kritici, a jedan od

njih napisao je i Josip Horvat u "Jutarnjem listu" 31. srpnja 1938. pod naslovom *Lička "Ilijada". Reprezentativno djelo hrvatske književnosti*. Njegovu ocjenu do danas nitko nije osporio relevantnom književno-kritičkom prosudbom.

5) Obnavlja suradnju i prijateljstvo s Vlatkom Mačekom, ali poslije osnutka Banovine Hrvatske uhićen je 15. veljače 1940. i zadržan u zatvoru bez sudskog rješenja do 12. travnja.

6) Toga dana nađena je mrtva u zdencu Budakova vinograda njegova supruga Ivka. Ni do danas nisu rasvijetljene okolnosti njezine tragične smrti, koja ga je psihički utukla. Obolio na žuci i neposredno prije ustrojstva NDH operiran, tako da je 10. travnja 1941. dočekao u bolnici ne sudjelujući u proglašenju NDH.

7) U Vladi NDH zauzimao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i nije bio inicijator tzv. "rasnih zakona", njih je donijela Vlada pod pritiskom Nijemaca, ali je na tome mjestu zavladao koliko god je mogao i odgađao njihovu primjenu, zaštićujući kako Židove tako i Srbe koji su se našli kao profesori zagrebačkoga Sveučilišta, o čemu je svojedobno, još u doba komunističke vlasti, iznio činjenice Jaroslav Šidak. Nije poznat ni jedan jedini slučaj, da je ikome izravno nanio ikakvo zlo. Njegov pomirljivi govor na velikom političkom zboru u Virovitici ocijenilo je i beogradsko (Nedićevo) "Novo vreme" 19. kolovoza 1941. "glasom razbora iz Hrvatske". Dok je obavljao ministarsku službu njegov osobni vozač bio je Židov, a cijelo vrijeme NDH održavao je prijateljske odnose s nekoliko zagrebačkih židovskih obitelji, pa ga je njemački policijski ataše denuncirao zbog toga svojoj vladi. Kao poslanik u Berlinu nije imao nikakva političkog utjecaja, a kao ministar vanjskih poslova uvjetovao je, dosta grubo i sasvim nediplomatski, uspostavu odnosa s Mussolinijevom Talijanskom Socijalnom Republikom Mussolinijevim odricanjem od Rimskih ugovora, zbog čega je bio prisiljen podnijeti ostavku. Time prestaje njegova politička aktivnost u Hrvatskoj.

8) U svibnju 1945. nije bio zarobljen od partizana, kao što piše "Vjesnikov" novinar, nego su ga engleske vojne vlasti izručile jugoslavenskim partizanima 18. svibnja 1945.

9) Sudski proces vođen je protiv njega i još nekih suoptuženika pred Vojnim sudom II. armije u Zagrebu 6. lipnja 1945. Osuđen je

na smrt vješanjem, a presuda je izvršena već sljedećeg dana, 7. lipnja 1945., na 13. obljetnicu zagrebačkog atentata na nj! Za grob mu se ni danas ne zna.

10) Dokumentacija kako o provedenoj istrazi tako i o procesu pred sudom nije nikada bila predložena javnosti niti je bila dostupna znanstvenim istraživačima, niti je do danas proučena u cjelini.

A evo i pitanja:

1) Jesu li atentatori na Budaka 1932. i njihovi naredbodavci počinili zločin?

2) Je li cjelokupni proces, od istražnog postupka do suđenja pred Vojnim sudom II. armije u Zagrebu mogao biti korektan i pravno valjan s obzirom na činjenicu da je, uz tako tešku optužbu, istraga provedena za jedno popodne, a suđenje trajalo samo nekoliko sati, da su se i istraga i suđenje vodili bez branitelja i bez saslušavanja svjedoka obrane, čak i bez prava na žalbu, pa je tako teška kazna izvršena već sljedećeg dana, ni dvanaest sati nakon izricanja presude? Jesu li i danas, u Republici Hrvatskoj, pravno respektabilni i takav proces, i osuda koja je na njemu donesena, a najzad i njeno izvršenje?

3) Je li takvim suđenjem izvršen prema njemu ratni zločin, i to nakon završetka rata?

4) Je li bilo regularno ubojstvo njegove 20-godišnje kćeri Grozde? Nakon što su je rastavili od oca, vojne vlasti Jugoslavenske armije pogubile su je negdje kod Škofje Loke, a prema nekim glasovima i silovali, bez ikakve optužbe, bez ikakve istrage, bez ikakva suđenja. Ubijena je, očito, samo zato jer je njegova kći, a nikakva dokumentacija o tome ni danas nije poznata, kao što je nepoznat i njezin grob. Je li takva likvidacija ratni zločin? I to ratni zločin izvršen poslije rata?

5) Je li uvjerljivo kad dokazani ratni zločinci svoju žrtvu svrstavaju bez ikakvih dokaza u red ratnih zločinaca?

6) Rečenica "Srbe na vrbe", koju je izrekao u Varaždinu, a za koju je i sam priznao prijateljima, kad su mu zbog nje prigovorili, da mu je "izletjela", nije njegova rečenica: nju je prvi izrekao 1914. Slovenac Marko Natlačen, kojemu to nije smetalo da u vrijeme Kraljevine Jugoslavije bude istaknuti član slovenske Klerikalne

stranke Antuna Korošeca, a onda, kao takav, sredinom tridesetih godina postane i ban Dravske banovine! To međutim nije isprika za nj. Budaku se ona ne može oprostiti, ali je li ta krivnja dovoljna da ga se proglasi ratnim zločincem? Ne bi li regularni sud povezao tu rečenicu s onom željeznom šipkom i proveo potrebna vještačenja, koja se nameću sama po sebi?

7) Ako je proces Budaku bio politički proces, kao što su to bili i mnogi procesi pred komunističkim sudovima, uključujući i one poslije “hrvatskog proljeća”, a teško bi bilo dokazati da oni to nisu bili, po kojoj to logici neki tvrdi zagovornici pravne države i depolitizacije sudstva danas, u Hrvatskoj, istodobno odobravaju političke procese u razdoblju od 1945. do 1990., i prihvataju njihove osude, pa se štoviše osuđenike na njima usuđuju i kvalificirati najtežim izrazima, težim i od onih koji su bili navedeni i u optužnici i u osudi (što bi čak moglo biti i kažnjivo)? Ne otkrivaju li se time oni sami kao filokomunisti jugoslavenske orijentacije? A ako to doista jesu, a teško bi nas mogli uvjeriti da nisu, zašto se otvoreno ne očituju takvima, umjesto što se kukavički kamufliraju demokratskim načelima (koja, kad su bili u prilici, sve do 1990., *in praxi* ni sami ne samo da nisu poštovali nego su ih naprotiv svjesno gazili)? I nije li onda vrijeme da Republika Hrvatska, kao pravna država, koja ne primjenjuje političke kriterije u svome pravosuđu, izjavi, jednom zauvijek, da ne priznaje pravnu valjanost bilo kojeg političkog procesa u prošlosti, kao ni moralne i političke konzekvence koje iz njih proizlaze (uz pridržavanje prava da u pojedinim kaznenim predmetima, kao što je i ovaj, ako je potrebno, provede pravno regularnu obnovu procesa)?

8) Ima li među našim eminentnim pravnim ekspertima i znanstvenim autoritetima ikoga tko bi, danas i ovdje, bio voljan – ne *sposoban* nego upravo *voljan*! – dokazati nevjerodostojnost komunističkog antifašizma zbog raskoraka između komunističke teorije, izražene u zakonima i javnim deklaracijama, i komunističke prakse, ispunjene svakodnevnim i različitim nasiljima i zločinima prema vlastitim građanima, što je potvrdio i sam Josip Broz znamenitom izjavom 1972. u Prištini, da se sudci ne moraju držati zakona “kao pijan plota” (doslovce tako!), čime je i sam priznao ne samo pravnu nevjerodostojnost nego i nezakonitost komunističkog

sudstva, pa nepriznavanje komunističkog antifašizma i njegova pravosuđa ne znači i osporavanje antifašizma kao jednoga od temelja Republike Hrvatske, notificiranoga i u preambuli njezina Ustava, nego upravo obratno, znači priznavanje tih temelja, ali u izvornom, demokratskom značenju tog pojma?

9) Jesu li “Vjesnik”, “Novi list” i neke druge tiskovine, odlučivši pisati o Budaku, mogli naći novinare kvalificiranije za tu temu, novinare koji o Budaku nešto i znaju, novinare koji ne bi ponavljali stare i dubiozne kvalifikacije u pravnom smislu nevjerodostojnih sudova? Tako npr. ne bi novinar “Vjesnika”, očito ne razumijevajući pojmove o kojima piše, osporavao ono što nikada nitko nije ni tvrdio, naime da je Budak bio “reformator” hrvatske književnosti?

10) Hrvatska je danas pluralistička a ne jednoglasna i nije li “Vjesnik”, kad je već želio čuti mišljenje hrvatskih građana o Budaku, mogao u onoj svojoj anketi zapitati nešto i građane koji nikada nisu bili integralni Jugoslaveni, a najmanje u presudnim godinama za hrvatsku slobodu 1989./1990.? Zar u Hrvatskoj danas nema i takvih intelektualaca, i ne samo intelektualaca, koji “u ono vrijeme” nisu bili ni svjedoci optužbe na tadašnjim političkim procesima, ni UJDI-jevci, niti su danas njihovi duhovni trabanti? I, najzad, zašto većina medija u Hrvatskoj danas dopušta čuti samo njihov glas? Skrivajući se iza demokratskih fraza, kriptokomunistička manjina u Hrvatskoj medijski je ovladala gotovo cijelim duhovnim prostorom, krivotvoreći naše javno mišljenje; je li njihova mimikrija “hrabrost” ili podlost? Je li teško razabrati njihov cilj?

Legitimni demokratski zahtjev glasi vrlo jednostavno: *audiatur et altera pars!*

Spomenik (ili spomen-ploča) Mili Budaku u Svetom Roku – da ili ne? To je pitanje samo povod ovome tekstu, ali ne i bitno pitanje koje ovoga trenutka traži urgentni odgovor. Štoviše, to pitanje se možda ne bi ni postavljalo, kad bi nam bio poznat grob Mile Budaka. Ali on je nepoznat i danas. A osnovno je ljudsko pravo svakoga čovjeka, da ima svoj grobni humak, da se za nj zna i da bude obilježen.

Potpisujemo ovaj tekst kao apel. Ne želimo uzurpirati ulogu regularnoga nadležnog suda ni prejudicirati njegovu odluku. Očekujemo da Republika Hrvatska, dosljedna u provođenju načela pravne države, pridonese svoj udio i da nadležna tijela, *i to po službenoj dužnosti, pokrenu obnovu političkih procesa održavanih u doba komunističke i drugih totalitarističkih vlasti*, pa tako i procesa protiv Mile Budaka. Neka se uzmu u obzir svi dokumenti, koje budu podnijeli i optužba i obrana, neka se pravnom nepristranošću, *sine ira et studio*, prosudi njegova objektivna krivnja i neka se izrekne pravomoćna, pravno regularna i na zakonu utemeljena presuda. Svi ćemo je priznati i poštivati.

Ovaj apel je otvoren za svakoga tko ga bude želio naknadno supotpisati.

U Zagrebu, kolovoza 2004.

Mirko Alilović, umirovljenik

Teo Andrić, dipl. ing. pričuvni bojnik HV

Akademik Ivan Aralica, književnik

Jakov Aralica, profesor

Rudolf Arapović, novinar i publicist

Dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik, Slavonski Brod

Stjepan Asić, dizajner, Tajnik HSK-a Australije

Don Miljenko Babaić, katolički svećenik, bivši politički zatvorenik
i ratni vojni kapelan

Branimir Babić

Mr. sc. fra Marko Babić, prof. teologije

Martin Babić

Dr. Jozo Badrov, spec. oralni kirurg

Marija Bakota, umirovljenica, Zagreb

Miro P. Bakrač, profesor

Mirsad Bakšić, dipl.iur., brigadir HV i predsjednik Udruge "Dr. Safvet beg Bašagić"

Mile Balen, književnik

Žarko Barać, prof. matematike i fizike

Miljenko Baloković, knjižničar Nacionalne i sveučilišne knjižnice

Josip Baotić, dipl. oec. kib., direktor INTERCON-a, međunarodnog
savjetovanja za strateški razvitak društva

Tadija Barun, dožupan Splitsko-dalmatinske županije
Ivan Bastjančić, dipl. ing.
Đurđica Bastjančić, profesorica
Mate Bašić, novinar
Vladimir Bebek, pukovnik u m.
Mr. sc. Ivan Bekavac, publicist
Ante Belas, VŠS ekonomist
Ante Beljo, ravnatelj HIC-a
Josip Berić, hrvatski branitelj
Niko Bete, pjevač
Nada Beuc, profesor, tajnica Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.
Dr. sc. Ivan Biondić, sveučilišni profesor
Goran Ante Blažeković, informatičar
Miroslav Boban, hrvatski branitelj
Akademik Rafo Bogišić
Đina Bonković, službenica
Milan Boras, dipl. ing.
Gojko Borić, novinar
Damir Borovčak, dip. ing. i publicist
Ante Bošnjak, iseljenik
Ivan Bošnjak, poduzetnik
Kruno Bošnjak, akademski kipar i profesor ALU u m.
Fra Frano Botica
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Frane Brajko, hrvatski branitelj
Josip Brkljačić, umirovljenik
Nada Brkljačić, činovnica
Damir Brzica, utemeljitelj i predsjednik udruge "Ujedinjeni Hrvati svijeta"
Dr. Ivan Brzović, liječnik u Kupresu
Dinko Budić, dipl. ekonom.
Dr. Marijo Budimir, stomatolog
Suzana Budimir, dipl. ing., profesorica
Gordan Bule, gospodarstvenik
Matija Bulić, domaćica

Mr. sc. Jure Burić dr. med., prvi župan Dubrovačko- neretvanski i
bivši zastupnik u Hrvatskom Državnom Saboru
Jure Caktas, kapetan duge plovidbe, Savjetnik za pomorski i
intermodalni transport
Nevenka Crnko, umirovljenica
Mladen Čataj, zubotehničar
Vladimir Čataj, dr. veterine
Emil Čić, publicist, muzikolog i glazbenik
Fra Milan (Karlo) Čirko
Dr. sc. Ivan Čizmić, znanstveni savjetnik
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Željko Čop, hrvatski branitelj
Branka Čorak, službenica
Ivica Čapin, ekonomist
Marko Čavar, umirovljenik
dr. Ružica Čavar predsjednica hrvatskog pokreta za život i obitelj
Ivo Čoza, dipl. ing.
Dr Ante Ćurić, spec. parodontolog, dentalni i oralni patolog
Daniel Dasović, ing. građevinarstva, Podaca
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, sveučilišni profesor
Miodrag Demo, brigadir HV
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, profesorica
Dr Ferdinand Diklan, stomatolog
Tonka-Marija Dobrinić, umirovljenica
Mira Donadini, socijalna djelatnica u m.
Zvonko Dragić, novinar, Mostar
Tomislav Držić, novinar
Dr. sc. Andrej Dujella, sveučilišni profesor
Mr. sc. Ivan Dujmović, umirovljenik
Dr. sc. Senadin Duraković, sveučilišni profesor
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut, član Predsjedništva
Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Lepan Emil
Nela Eržišnik, glumica
Ivan Fičko, pukovnik u m.

Boris Flego, umirovljenik
Vlado Franjević, kulturno-likovni radnik, Lichtenstein
Vladimir Fuček, sudac u m., predsjednik URV "Hrvatski domobran"
Ivan Gabelica, dipl. iur.
Srećko Gabrilovac, dipl. ing.
Nikola Gadže
Marko Gale, obrtnik
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Anka Glavina Kovačić, umirovljenica
Dara Glavina, laborantica
Ivan Glibić, dipl. ing.
Vijana Grgurević, med. sestra
Branimir Grubelić, odvjetnik
Dr. sc. Petar Gugić, sveučilišni profesor
Rajka Gugić, dipl. iur.
Ante Gugo, novinar i publicist
Marijan Horvat-Mileković, književnik
Dr. Ivan Huljev
Mijo Ilić, hrvatski branitelj
Ivan Ivanda, profesor, član predsjedništva Ogranka Matice
Hrvatske Makarska
Dr. Luca Ivanda, specijalist školske medicine
Mr. sc. Nenad Ivanković, novinar, publicist i predsjednik HONOS-
a
Ilija Ivezić, filmski i kazališni glumac
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Željko Jakić, politolog, Belgija, predstavnik HSK pri Vijeću
Europe
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor
Dr. sc. Jere Jareb, profesor emeritus Saint Francis University,
Loretto, USA
Akademik Dubravko Jelčić, književnik, znanstveni savjetnik u m.
Dr. Milan Jelić, dipl. oekon., ekonomist u m., Argentina
Ivan Jindra, novinar
Darinka Jonjić, politička uznica i nastavnica u m.
Tomislav Jonjić, odvjetnik i publicist

Dinko Jonjić, dugogodišnji politički zatvorenik, danas odvjetnik u Imotskom

Josip Jović, novinar i publicist

Fra Ivan Jukić

Dr. sc. Josip Jurčević, znanstveni savjetnik

Anto Jurendić, predsjednik udruge Uzdanica 90. ATJ Lučko

Marko Jurić, novinar

Dr. Ivan Jurić, novinar, Metković

Zdenko Jurinić, dipl. ing. kemije u m.

Dr. sc. Fra Karlo Jurišić, umirov. profesor teologije i povijesti

Marina Jurišić, članica predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska

Ivan Juroš, dipl. ing.

Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije

Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije

Vinko Kalinić, književnik

Halili Kamber, službenik

Pajo Kanižaj, književnik

Pavao Slavko Keserović, dip. ing., Melbourne, Australija

Ing. Nikola Kirigin, prvi predsjednik Hrvatskog svjetskog kongresa

Jure Knezović, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika

Marija Knezović, zubni tehničar

Dr. Zlata Knezović

Dr. sc. Ivan Kordić, filozof i teolog, sveučilišni profesor i publicist

Mr. sc. Marica Kordić, nakladnik

Zdravko Kordić, prof. i književnik - pred. DHK HB – Mostar

Ivica Korman, djelatnik HNK

Zvonimir Kos, umirovljenik

Dr. Tomo Kovač

Mario Kovaček, student

Stjepan Kovaček, strojovođa

Tomica Kovaček, vet. tehničar

Verica Kovaček, med. sestra, narednik HV u m.

Mate Kovačević, novinar

Željko Kovačević, dipl. ing. el., savjetnik direktora HEP

Elektrodalmacija Split, član MENSE, Zmaj od Radobolje u

DBHZ, bivši predsjednik NK Hajduk

Ivan Krešić, dipl. ing.
Mijo Krešo-Lovrić, dipl. ing., politički zatvorenik
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Barbara Kovačić, prof.
Marko Krilić, ing., Busovača
Ante Krmpotić, profesor
Marijan Krmpotić, profesor
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. st. Petar Kružić - Stuttgart
Ivan Kujundžić, akademski kipar
Dr. sc. Nedjeljko Kujundžić, sveučilišni profesor
Tonči Kunjašić, poduzetnik
Akademik Ivan Kušan, književnik
Vladimir Kürner, dipl. ing.
Ivan Lacković-Croata, slikar
Miro Laco, profesor, pukovnik HV u m.
Josip Laća, književnik
Fra Milan Lapić
Dr. P. Vjekoslav Lasić, dominikanac, politički zatvorenik
Ana Lemić, profesorica, ravnateljica gimnazije
Mate Lendić, ravnatelj Crvenog križa, Makarska
Dr. sc. Hrvoje Lorković, sveučilišni profesor
Ana Luetić, umirovljenica
Dr. sc. Branimir Lukšić, sveučilišni profesor
Zvonko Kajfeš, umirovljenik
Željko Keglević, umirovljenik, Chicago (Ill.), SAD
Dražen Keleminec
Dr. sc. Ivan Kordić, filozof i teolog, sveučilišni profesor i publicist
Mr. sc. Marica Kordić, nakladnik
Dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
Dr. sc. Milan Kruhek, znanstveni savjetnik
Ante Madunić, dipl. iur.
Mirjana Majnarić, umirovljenica, Zagreb
Dragutin Majstorović, ing.
Duško Malešević, akademski slikar i profesor
Ante Mandić, dipl. ing.
Vinko Mandurić, ekonomist

Ivan Maras, invalid Domovinskog rata
Mato Marčinko, dipl. iur, publicist, dugogodišnji politički
zatvorenik
Domagoj Margetić, novinar i publicist, predsjednik UNRH
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG,
Ansonia, SAD
Vlado Marić, odvjetnik
Žarko Marić, profesor i novinar
Ivica Marijačić, novinar
Slobodan Markić, dipl. ing.
Dr. sc. Ante F. Markotić, sveučilišni profesor
Dr. Vlatko Martinić
Frano Marušić, dipl. ing.
Mario Marušić, novinar i publicist
Mile Maslač, književnik
Marija Mataija, učiteljica u m.
Vlatko Mataija, učitelj u m.
Marko Matanović, umirovljenik
Mr. sc. Ivica Matičević, asistent
Jozo Matić, narednik HV-a u m., invalid Domovinskog rata
Marko Matić, dipl. prav. i književnik -Zagreb
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Vedran Meić, hrvatski branitelj
Vlatko Menix, predsjednik udruge povratnika u BiH
Dr. sc. Anđelko Mijatović, znanstveni istraživač i publicist
Dr. Martin Mikecin, spec. pedijatar i neuropedijatar
Vanja Mikecin, profesor
Marko Mikulandra, redatelj i dramski pisac
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Fra Stanko Milanović Litre (Jure)
Mile Milković - Production Operations Manager – Vancouver,
Kanada
Josip Miljak, poduzetnik
Fra Frano Mirković
Bosiljko Mišetić, odvjetnik
Đino Mladineo, prof., Komiža, otok Vis
Ratimir Mocnaj, dipl. ing.

Ana Mocnaj, profesorica, tajnica AMCA-e Kanada
Vladimir Mrkoci, profesor
Tinka Muradori, akademska glazbenica
Dr. sc. Jasmina Mužinić, znanstvena suradnica
Mislav Mužinić, dipl. ing.
Ante Naglić, hrvatski branitelj
Prof. dr. Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak Mostar
Igor Nikolić, umirovljenik, Clearwater (Florida), SAD
Mr. Boris Nikšić, povjesničar i latinist, Zagreb
Josip Nikšić, dipl. inž. kem. tehnologije, Šibenik
Ivan Nogalo, gospodarstvenik
Javor Novak, publicist
Zvonimir Novosel, str. tehničar
Iva Nuić, nastavnica i književnica - Drinovci
Tomislav Nuernberger, dipl. ing. matematike
Mato Obrul, djelatnik HNK
Željko Olujić, dipl.iur., odvjetnik
Ivan Orešković, profesor, ravnatelj strukovne škole Sebastijan Palić
Ivan Pandža, invalid Hrvatskog domovinskog rata
Marko Pandža
Ile Papić, dipl. ing. prometa
Tone Papić, dipl.ing.arh., akad. slikar
Ivo Paradžik, umirovljenik
Ivica Pavelić, hrvatski branitelj
Jelka Pavičić, knjižničarka
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Tomislav Pavičić, dipl. ing., menadžer, predsjednik Hrvatskog
Kulturnog Društva Uzajamne Pomoći sa Dock Sud-a,
Avellaneda, Argentina
Robert Pavičić, dipl. ing.
Dr. sc. Mate Pavković
Mladen Pavković, novinar i publicist
Dr. sc. Dragutin Pavličević, sveučilišni profesor
Pero Pavlović, mr. sci. i književnik - Neum Mostar
Don Pero Pavlović, katolički svećenik, Ravno
Dr. sc. Davor Pavuna, fizičar

Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić, sveučilišni profesor
Jelena Pečarić, profesorica
Kornelija Pejčinović, javni radnik
Marija Pejić, članica predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske
Makarska
Kaja Pereković, umirovljenica
Dragutin Perić, Konjic
Dr. sc. Nedjeljko Perić, sveučilišni profesor
Ratko Perković, umirovljenik
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Branimir Petener, dipl. ing. i publicist
Slavko Petračić, dipl. ing.
Petar Petric, dipl. ing.
Dora Petrić, službenica
Ivica Petrović, profesor na sveučilištu u Mostaru
Nenad Piskač, književnik
Luka Podrug, dipl. iur.
Vlado Polgar, dipl. ing.
Valentin Pozaić, Družba isusova, professor moralne teologije
Vlatko Previšić, profesor
Dr Ana Prolić, stomatologinja
Dr Luka Prolić, spec. oralni kirurg
Božo Protrka, ekonomist
Stipe Puđa, dipl. oec, ratni dopisnik HINE
Dr. sc. Zvonimir Puškaš, znanstveni suradnik u m.
Fra Dominik – Ratko Radić
Dr. sc. Zvonimir Radić, predsjednik Domagojeve zajednice
Tomislav Raguž, dipl. oec.
Juraj Rajčević, ugostitelj
Filip Rajčević, ugostitelj
Milka Rajčević, ugostiteljica
Ankica Ravlić, profesorica, predsjednica Ogranka Matice Hrvatske
Makarska
Tomislav Reškovac, poduzetnik
Dr. Milan Ribičić

Kocijan Rigert, bojničnik u m. Antiterorističke jedinice – ATJ –
Lučko
Dragutin Rotim, odvjetnik
Joso Rukavina, građ. tehničar, hrvatski branitelj, Sveti Rok
Maja Runje, profesorica
Martin Sagner, dramski umjetnik, zastupnik u Hrvatskom državnom
saboru od 1990. do 1995.
Mag. iur. Darko Sagrač, predsjednik Udruge “Dr. Milan Šufflay”
Ante Santini, hrvatski branitelj
Ivica Sentić, gospodarstvenik, pričuvni pukovnik HV
Dr.sc. Jadranka Sertić, sveučilišna profesorica
Magdalena Sever, studentica sociologije
Vjekoslav Sironić, HT tehničar
Marko Skejo, pukovnik u m.
Dr. sc. Marina Skrobica
Ružica Soldo, prof. i književnica - Široki Brijeg
Velimir Soldo, pričuvni poručnik HVO
Ekrem Spahić, novinar i publicist
Božidar Spitzer, profesor
Dr. Stjepan Sraka, stomatolog
Ing. Siniša Srzić, zamjenik gradonačelnika grada Makarske
Branko Stančić, dipl. ing.
Zdravko Stanišić, umirovljenik
Ivica Stepinac, umirovljenik
Dragutin Stilinović, dipl. ing. arh.
Dr. sc. Aleksandar Stipčević, sveučilišni profesor
Fra Miljenko Stojić, književnik – Mostar
Ivan Stržić
Matilda Šaban, tajnica u osn. šk.
Milan Šaban, nastavnik u m.
Kata Šamadan
Jurica Šarić, tehničar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, predsjednik
Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Stjepan Šešelj, književnik
Ilija Leopold Šikić, Basel

Ivanka Šimundić, med. sestra
Milan Šimunić, autoprijevoznik
Dr. sc. Ante Škegro, viši znanstveni suradnik
Ante Škrabić, nastavnik, dopredsjednik Ogranka Matice Hrvatske
Makarska
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar, biolog
Dr. sc. Hrvoje Šošić
Adela Šubić, umirovljenica
Roman Šule, hrvatski branitelj
Vlado Tadej, redatelj
Fra Vladimir (Ante) Tadić
Branko Tinodi, dipl. pravnik
Branka Tinodi, profesorica
Marko Tokić, professor
Mijo Tokić, prof. i književnik, Tomislavgrad
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Dr. med. Berislav Tomac, Hagen, Njemačka
Zlatko Tomičić, književnik
Augustin Tomić, obrtnik
Dr. iur. Željko Tomašević, pričuvni časnik HV-a
Dr. sc. Luka Tomić, dopredsjednik Ogranka Matice Hrvatske
Makarska
Tomislav Tonšić, hrvatski branitelj
Goran Trdin, profesor
Tihomir Trdin, dipl.ing.preh.teh.
Dr. sc. Miroslav Tuđman, sveučilišni profesor
Nenad Udiljak, dipl. ing.
Fra Jakov Udovičić, Imotski
Dr. sc. Nikica Uglešić, sveučilišni profesor
Dr. sc. Đurđica Vasilj, sveučilišna profesorica
Ivo Vasilj, dipl. ing.
Mr. sc. Mario Vasilj, profesor na sveučilištu u Mostaru
Dr. Vlade Vicić, stomatolog, pjesnik, kantautor i politički uznik.
Đuro Vidmarović, književnik
Ivan Viluk, dipl. ing.
Julija Vojković, graf. urednica i dizajnerica
Dr. sc. Rudolf Vouk, sveučilišni profesor

Ivan Vragović, umirovljenik
Dr. sc. Vladimir Vratović, sveučilišni profesor u m.
Duje Vlastelica, ing. teh., pukovnik HV u m.
Zdenka Vratović, dipl. oec.
Mladenka Vrljičak, dipl. ing. arh.
Andrija Vučemil, književnik – Rijeka
Dr. sc. Petar Vučić, pravnik i politolog
Rudi Vučić, akademski glazbenik, ravnatelj glazbene škole "I. Lukačića", Šibenik
Ante Vukasović, sveučilišni profesor u m.
Nada Vukasović, profesor u m.
Ive Vukić, gradj. tehničar
Marija Vukić, med. sestra u m.
Ljubo Vukoja, ekonomist
Ante Vuković, Stuttgart
Bože Vukušić, publicist
Marija Vuletić, profesorica
Dr. Nikola Vuletić
Igor Zidić, ravnatelj Moderne galerije, predsjednik Matice hrvatske
Ivan Zlopaša, predsjednik Udruga za očuvanje hrvatskih nacionalnih interesa u BiH "Pogledi"
Dr. Milan Zoretić, dipl. ing., sveučilišni profesor, Argentina
Marin Zrilić, student prava
Emil Kazimir Žeravica, hrvatski pisac i član DHK iz Pule
Dr. sc. fra Pavao Žmire
Dr. sc. Darko Žubrinić, sveučilišni profesor²

² Dok je knjiga bila u tisku g. Darko Sagrak nas je obavijestio o pristigla potpisa još 403 osobe većinom iz Kanade. Također je čuo i s drugih strana (npr. iz Rijeke, Slavonskog Broda), da su i tamo neformalne grupe građana provodile akciju i dobile nove potpisnike Apela.

**ČLAN SURADNIK HAZU PROF. DR. SC.
ZIJAD DURAKOVIĆ**

Datum rođenja:

- 04.03.1943

Mjesto rođenja:

- Prijedor

Telefoni:

- +385 01 4586 049
- +385 099 3809 060

E-mail adrese:

- dr.zijad.durakovic@gmail.com

Duraković Zijad

ČLANOVI SURADNICI IV. RAZRED ZA MEDICINSKE ZNANOSTI

Akaderske titule:

- profesor doktor znanosti

Institucije:

- redoviti profesor u trajnom zvanju – Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
- znanstveni savjetnik – Institut za antropologiju (2008. – 2013.)

Članstvo u Akademiji:

- član suradnik – Razred za medicinske znanosti (03.12.1992. – ...)

Životopis

- Rodom iz Hercegovine, iz Stoca, rođen u Prijedoru 4. ožujka 1943.g., živi u Zagreb od lipnja 1943;
- *Supruga*: prof.dr.sc. Marjeta Mišigoj Duraković , internist, antropolog;
- *Sin*: Din Duraković

- *Majka i otac*: pok. Remza Duraković, rođena Festić, pok. Bekir Duraković;
- *Braća*: prof.dr sc. Senadin Duraković, Zagreb i prof.dr sc. Asaf Duraković, Washington, D.C., S.A.D.

Zvanje i sadašnji položaj

- član suradnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti;
- znanstveni savjetnik;
- redoviti profesor interne medicine Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu u trajnom znanstveno-nastavnom zvanju;
- voditelj konzilijarne internističke službe u Klinici za unutrašnje bolesti Rebro, Kliničkog bolničkog centra i Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu do 31. siječnja 2008 g.;
- znanstveni savjetnik i voditelj Odjela za medicinsku antropologiju i epidemiologiju u Institutu za antropologiju u Zagrebu od 1. veljače 2008. do 31. prosinca 2013

Obrazovanje i akademski stupanj

- 1957. **Osnovna škola** Anka Butorac, Ulica kneza Ljudevita Posavskog 6, Zagreb;
- 1961. **Matura**, gimnazija “Braća Ribar”, Križanićeva ul. 4, Zagreb;
- 1968. **Doktor medicine**, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu (23. siječnja);
- 1969. **Poslijediplomski studij iz medicine rada** na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu;

- 1971. **Magistarski rad**, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, tema: Prilog epidemiologiji koronarne srčane bolesti s posebnim osvrtom na dijagnostičku vrijednost subjektivnih simptoma, mentor akademik Marko Šarić, povjerenstvo za ocjenu i obranu rada: akademik Radovan Ivančić, prof.dr Milorad Mimica, akademik Marko Šarić;
- 1976. **stipendist u Nefrološkoj klinici Medicinskog fakulteta „Claude Bernard” u Lyonu**, Francuska, stekao naslov: l,assistant étranger;
- 1978. **Disertacija**, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, tema: Učestalost i kliničko značenje češćih promjena elektrokardiograma u populaciji, mentor prof.dr Milorad Mimica, povjerenstvo za ocjenu i obranu rada: akademik Radovan Ivančić, prof.dr Zdenko Radošević, prof.dr Milorad Mimica;
- 1980. **Poslijediplomski studij iz kardiologije** na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

Radna mjesta, usavršavanje i znanstveni stupanj

- 1969. **poslijediplomski studij iz higijene rada**, Škola narodnog zdravlja “Andrija Štampar” Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu,;
- 1971. **asistent** iz interne medicine Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, u Klinici za unutrašnje bolesti Rebro, Klinički bolnički centar;
- 1976. **specijalistički ispit iz interne medicine** u Zagrebu pred povjerenstvom u sastavu: prof.dr Erik Hauptmann, prof.dr Laslo Kallai, prof.dr Ljubo Barić;
- 1977. **assistant étranger**, Service de Nephrologie, l,hôpital „Edouard Herriot”, Medicinski fakultet “Claude Bernard” u Lyonu, Francuska;

- 1980. **poslijediplomski studij iz kardiologije** na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu;
- 1980. **viši znanstveni suradnik** pri Ministarstvu znanosti Republike Hrvatske u Zagrebu;
- 1982. **docent** iz interne medicine u Klinici za unutrašnje bolesti Rebro Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i Kliničkog bolničkog centra;
- 1984. **poslijediplomski tečaj** iz ehokardiografije, Klinički bolnički centar, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu;
- 1986-1980 i 1989-1992. **continuing medical education**, physician's recognition award; The American Medical Association;
- 1986. **znanstveni savjetnik**, Republički komitet za znanost, tehnologiju i informatiku Republike Hrvatske;
- 1986. **redoviti profesor** iz interne medicine na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, u Klinici za unutrašnje bolesti Rebro, Kliničkog bolničkog centra;
- 1987. voditelj **kliničkog odjela Zavoda za hitnu internu medicinu** Klinike Rebro, KBC u Zagrebu (od travnja do prosinca);
- 1987. voditelj **Zavoda za kardiologiju** Klinike za unutrašnje bolesti Rebro, KBC u Zagrebu (od prosinca 1987.do siječnja 1993.);
- 1992.-1995. **predstojnik Klinike** za unutrašnje bolesti s poliklinikom Rebro, KBC, Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu;

- 1996-2008: **voditelj konzilijarne internističke službe** u Klinici za unutrašnje bolesti Rebro, Medicinskog fakulteta i Kliničkog bolničkog centra u Zagrebu;
- 1997. **redoviti profesor** iz interne medicine **u trajnom znanstveno-nastavnom zvanju**, izabran od Rektorata Sveučilišta u Zagrebu;
- 2003. **stalni sudski vještak** iz interne medicine, Županijski sud u Zagrebu
- 2004. **subspecijalist iz nefrologije**, izborom od Ministarstva zdravstva i socijalne skrbi Republike Hrvatske;
- 2004. **subspecijalist iz intenzivne medicine**, izborom od Ministarstva zdravstva i socijalne skrbi Republike Hrvatske;
- 2004. **subspecijalist iz kardiologije**, izborom od Ministarstva zdravstva i socijalne skrbi Republike Hrvatske;
- 2005. **primarius**, izborom od Ministarstva zdravstva i socijalne skrbi Republike Hrvatske;
- 2007. nadalje: **stalni sudski vještak** iz interne medicine, reizbor;
- 2008. **znanstveni savjetnik** i voditelj Odjela za medicinsku antropologiju i epidemiologiju Instituta za antropologiju u Zagrebu do 31. prosinca 2013.

Nastavna djelatnost

- 1997. **redoviti profesor** interne medicine u trajnom znanstveno-nastavnom zvanju Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu;

- 2000. **nositelj kolegija: Nutricionizam u starijoj dobi**, doktorski studij pri Sveučilištu u Zagrebu, na Prehrambeno-biotehnološkom fakultetu;
- 2002. vanjski suradnik kolegija: **Izabrana poglavlja iz interne medicine** na Kineziološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu;
- 2008 nadalje: **nositelj obveznog kolegija: Geriatric**, na 6-oj godini studija medicine na engleskom jeziku Medicinskog fakulteta u Zagrebu;
- 2008 nadalje: predavač na studiju medicine Medicinskog fakulteta u Zagrebu na engleskom jeziku: **Basic toxicology and principles of poisoning therapy, Basic propedeutical skill, Physical examination-general survey**;
- 2008 nadalje: nositelj izbornog kolegija: **Antropologija starenja**, na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, studij Antropologije;
- 2011 nadalje: nositelj izbornog kolegija: **Starija dob u zdravstvenom turizmu**, Veleučilište turizma u Opatiji: Zdravstveni turizam;
- 2011 nadalje: Predavač je na dodiplomskom i doktorskom studiju tema: **Farmakoterapija starije dobi**, u okviru Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Osijeku;
- 2011 nadalje: nositelj kolegija: **Antropologija starenja**, na Sveučilištu u Kopru;

Nastavni rad

Dodiplomski studij

Od zimskog semestra 2000. g. osnivač je i voditelj izbornog predmet na Medicinskom fakultetu u Zagrebu: Klinička toksikologija, u trajanju od 30 sati, a od 2001.g. održavao se u ljetnom i u zimskom semestru, dakle u ukupnom trajanju od 60 sati godišnje.

Vanjski je suradnik i bio je voditelj kolegija: Izabrana poglavlja iz interne medicine, na Kineziološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, u trajanju od 30 sati u ljetnom semestru.

Od studenog 2008: voditelj je obveznog dodiplomskog kolegija: Geriatrics, na diplomskom studiju na engleskom jeziku Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu u trajanju od 30 sati godišnje i jedini je ispitivač toga predmeta;

Predavač je na tom studiju od početka studija, dviju tema iz predmeta Clinical propedeutics: Basic propedeutic skill, kao i: Physical examination-general survey, u trajanju od 4 sata godišnje; Predavač je na tom studiju teme: Basic toxicology and principles of poisoning therapy, 2 sata godišnje, od početka tog studija na engleskom jeziku;

Od listopada 2008: voditelj izbornog kolegija: Antropologija i starenje, na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, studija: Antropologija, u trajanju od 30 sati u zimskom semestru i jedini je nastavnik i ispitivač toga predmeta;

Osnivač je i voditelj predmeta: Antropologija starenja, na Sveučilištu u Kopru, Slovenija (voditelj studija prof.dr Rade Pišot) u trajanju od 120 sati godišnje;

Voditelj je predmeta: Starije osobe u zdravstvenom turizmu, unutar poslijediplomskog studija: Zdravstveni turizam Veleučilišta u Opatiji, u okviru Talasoterapije Opatija, u trajanju od 30 sati godišnje (voditelj doc.dr V.Peršić);

Predavač je na dodiplomskom i doktorskom studiju tema: Farmakoterapija starije dobi, u okviru Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Osijeku, u trajanju od 30 sati godišnje (voditelj prof.dr J. Čulig);

Godinama je voditelj obveznog predmeta: Nutricionizam u starijoj dobi, na doktorskom studiju iz Nutricionizma, Prehrambeno-biotehnološkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, u trajanju od 20 sati godišnje (voditelj studija prof.dr I. Colić Barić).

Sudjelovanje u udžbenicima za dodiplomsku nastavu

Autor je 4 poglavlja u. B.Vrhovac i sur. Udžbenik Interne medicine, što je udžbenik za pripremanje ispita iz interne medicine, u 1. izdanju objavljenom 1995.g, u 2. izdanju objavljenom 1997.g., a autor je 7 poglavlja u 3. izdanju, objavljenom 2003 g., 4 poglavlja u 4. izdanju objavljenom 2007 g.

Autor je 4 poglavlja u knjizi. N.Hadžić i sur. Priručnik interne medicine; Medicinska naklada, Zagreb 1989.;

Urednik je knjige-udžbenika. Z.Duraković i sur. Elektrokardiogram za studente i liječnike, i autor je 12 poglavlja; knjige koja je objavljena u 2 izdanja: 1993 i 2003 g., a u pripremi je 3. izdanje.

Autor je 4 poglavlja u knjizi. M.Marušić, S. Gamulin i sur.: Patofiziologija, što je nastavni udžbenik iz predmeta Patofiziologija, na Medicinskom fakultetu u Zagrebu, a koja je upravo objavljena u 6-om obnovljenom izdanju 205 g.

Urednik je i autor 12 poglavlja u knjizi. Z. Duraković i sur.: Medicina starije dobi; Naprijed, Zagreb 1990.

Urednik je i autor 11 poglavlja u knjizi. Z.Duraković i sur. Primjena lijekova u starijoj dobi. Obje su knjige namijenjene bloku

dodiplomske nastave: Medicina starije dobi, koji je ranije bio ustrojen sa 6 tjedana nastave izbornog kolegija šestogodišnjeg studija na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, no zbog premalog broja slušatelja, smanjen je na mali izborni predmet, kako je ranije navedeno. Voditelj je jednog od tih blokova u trajanju od tjedan dana, s ukupno 30 sati nastave. Sve su knjige navedene u poglavlju: nastavni tekstovi.

Urednik je i autor 66 tekstova, u knjizi-udžbeniku Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu: Klinička toksikologija, koja je udžbenik Medicinskog fakulteta u Zagrebu, za mali izborni predmet: Klinička toksikologija;

Urednik je i autor u 17 poglavlja udžbenika Medicinskog fakulteta u Zagrebu: Gerijatrija-Medicina starije dobi, koji je izborni predmet u 6-godišnjem studiju medicine na Medicinskom fakultetu u Zagrebu;

Urednik je i autor 25 poglavlja dvojezičnog udžbenika pet Medicinskih fakulteta: Sveučilišta u Zagrebu, Osijeku, Mostaru, Splitu i Rijeci: Farmakoterapija u gerijatriji / Geriatric Pharmacotherapy (izdavač: CT-poslovne informacije, Zagreb 2007).

Poslijediplomski studij

Voditelj kolegija na poslijediplomskim studijima

1. Z. Duraković: predavao je: Pristup srčanom bolesniku i bolesti miokarda i perikarda, poslijediplomski studij iz Kardiovaskularnih bolesti na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu-vodio do ukidanja tog studija,
2. Z. Duraković: predavao je: Hitna stanja u internoj medicini, poslijediplomski studij iz Hitne medicine na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, a potom: Plućna embolija;

3. Z. Duraković: predavao je: Specifičnosti internih bolesti u starijoj dobi, poslijediplomski studij iz Gerontologije Medicinskog i Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, (predavanja 20 sati, seminari 20 sata, vježbe 20 sata, ukupno 60 sati) do ukidanja studija;
4. Z. Duraković. predavao je: Klinička medicinska propedeutika, poslijediplomski studij iz Gerontologije Medicinskog i Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (8 sati predavanja i 8 sati seminara, ukupno 16 sati);
5. Z. Duraković. bio je koordinator medicinskog dijela poslijediplomskog studija iz Gerontologije na Medicinskom i Filozofskom fakultetu u Zagrebu;
6. Z. Duraković. predavač i ispitivač: Nutritivne potrebe osoba starije dobi, poslijediplomski studij iz Biotehničkih znanosti. Nutricionizam, Sveučilišta u Zagrebu (20 sati predavanja svake godine).:

Predavanja na poslijediplomskim studijima, u kolegijima u kojima nije voditelj

1. Z. Duraković. predavao je: Specijalna metodika kliničkog ispitivanja diuretika (2 sata) i. Antiagregacijska terapija (2 sata), poslijediplomski studij iz Kliničke farmakologije na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu;
2. Z. Duraković. predavao je: Arterijska hipertenzija u starijih osoba (1 sat), poslijediplomski studij iz Nefrologije na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (do ukidanja tog studija prije nekoliko godina);
3. Z. Duraković. predavao je: Osobitosti primjene lijekova u starijoj dobi (1 sat), poslijediplomski studij iz Opće medicine na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu;

4. Z.Duraković. predavao je: EKG u koronarnoj bolesti (1 sat), u kolegiju: Elektrokardiografija i vektokardiografija, poslijediplomski studij iz Kardiovaskularnih bolesti na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (do ukidanja tog studija);
5. Z.Duraković: predavao je: Profilaktička digitalizacija, 2 sata, na poslijediplomskom studiju iz Anesteziologije na Medicinskom fakultetu u Zagrebu,
6. Z.Duraković: predavao je: Plućna embolija, 2 sata, poslijediplomski studij iz Hitne interne medicine na Medicinskom fakultetu u Zagrebu,
7. Z.Duraković: održavao je: Medicinski aspekti tjelovježbe, 4 sata na poslijediplomskom studiju Kineziološkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (voditelj kolegija prof.dr M. Relac),
8. Z.Duraković: predavao je: Opasnosti tjelovježbe, 4 sata, ibidem (voditelj kolegija);
9. Z. Duraković: predavao je godinama: ST,T promjene (1 sat), poslijediplomski tečaj iz Elektrokardiografije na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, koji se održava 2x godišnje (voditelj M. Bergovec);
10. Z.Duraković: predaje jednom godišnje: Kardiovaskularne opasnosti tjelovježbe, poslijediplomski studij na Fakultetu za šport Sveučilišta u Ljubljani, 2 sata.

Udžbenici za poslijediplomsku nastavu

1. Z. Duraković. autor 2 poglavlja u knjizi. Čustović F i sur. Klinička kardiologija, Medicinska naklada, naklada, Zagreb 1995.(udžbenik za poslijediplomsku nastavu iz Kardiovaskularnih bolesti)

2. Z. Duraković. autor 2 poglavlja u knjizi: B. Vrhovac i sur. Kliničko ispitivanje lijekova, Školska knjiga, Zagreb 1984.(za poslijediplomsku nastavu iz Kliničke farmakologije)
3. Z. Duraković. prevoditelj poglavlja u knjizi: Laurence-Bennett. Klinička farmakologija (ured. B. Vrhovac), JUMENA Zagreb 1990. (udžbenik za poslijediplomsku nastavu iz kliničke farmakologije);
4. Z. Duraković i sur. Medicina starije dobi, Naprijed, Zagreb 1990.(za poslijediplomsku nastavu iz Gerontologije)
5. Z. Duraković i sur. Primjena lijekova u starijoj dobi, Naprijed, Zagreb 1991.(za poslijediplomsku nastavu iz Gerontologije)
6. Z. Duraković i sur. Elektrokardiogram, Naprijed, Zagreb, 1993. (za poslijediplomsku nastavu iz tog područja)
7. Z. Duraković i sur. Elektrokardiogram, 2. izdanje, Grafos, Zagreb 2003.
8. Z. Duraković i sur. Gerijatrija-Medicina starije dobi, CT-poslovne informacije, Zagreb 2007.
9. Z. Duraković i sur. Farmakoterapija u gerijatriji / Geriatric Pharmacotherapy, CT-poslovne informacije, Zagreb 2011.

Projekti – voditeljstvo

1. Z.Duraković. Preekscitacija epidemiološko, kliničko i genetsko istraživanje, Hrvatsko ministarstvo znanosti, br.1.08.03.01.14.(razdoblje:1987-1990)
2. Z.Duraković. Starenje i promjene funkcija unutrašnjih organa, Hrvatsko ministarstvo znanosti, br.3-01-002(razdoblje: 1991-1995)

3. Z.Duraković: Promjene funkcija organa starenjem i racionalna terapija, Hrvatsko ministarstvo znanosti, br.108064, razdoblje: 1996-2001 g.
4. Z. Duraković: Starenje, promjene funkcija organa, racionalna dijagnostika i terapija, Hrvatsko ministarstvo znanosti, br. 108078, razdoblje: 2002-2004 g.
5. Z. Duraković: Promjene funkcija organa starenjem, radna sposobnost i biološka dob, Hrvatsko ministarstvo znanosti br. 196-0342282-0291, razdoblje: 2006-2013.

Obnašao dužnosti u tijelima Medicinskog fakulteta u Zagrebu

- 1979-1983: član Odbora za nastavu;
- 1986-1990: član Odbora za izdavačku djelatnost;
- 1991-1995: predsjednik odbora za izdavačku djelatnost;
- 1991-1994: dopredsjednik Katedre za internu medicinu;
- 1991-2000: član Suda časti;
- 1991-1995: član odbora za odlikovanja;
- 1992-1993: član povjerenstva za nastavu;
- 1994 – naprijed: član odbora za sudska mišljenja.

Obnašao dužnosti u tijelima Kliničkog bolničkog centra Zagreb

- 1975-1977. predsjednik samoupravne radničke kontrole Interne klinike Rebro, KBC;
- 1978-1982: član Povjerenstva za međusobne odnose i osobne dohotke Interne klinike Rebro, KBC;

- 1980-1982. član Središnjeg Savjeta KBC;
- 1978-1982. član Povjerenstva za lijekove KBC

Obnašao druge dužnosti

- 1978-1986 blagajnik Internističke sekcije Hrvatskog liječničkog zbora
- 1980. delegat uprava bolnica Sekretarijata za zdravstvo grada Zagreba
- 1992-1995: član uredničkog odbora časopisa Medicinski anali, Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Splitu
- 1990-1992 osobni liječnik predsjednika Republike Hrvatske dr Franje Tuđmana
- 1992-2000 predsjednik povjerenstva za lijekove Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje
- 2004-2007: član Povjerenstva za lijekove Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje
- 2000 nadalje: predsjednik uredničkog odbora časopisa: Medix u Zagrebu
- 2000 nadalje: član uredničkog odbora časopisa Vaše zdravlje (Oktal Pharma) u Zagrebu
- 2001. nadalje: član savjetodavnog odbora međunarodnog časopisa: Collegium Antropologicum;
- 2003-2005.: član etičkog povjerenstva Hrvatskog kardiološkog društva
- 2009-2011: član Upravnog vijeća Instituta za antropologiju u Zagrebu;

- 2011-2103: član Upravnog vijeća Instituta za antropologiju u Zagrebu.

Članstvo ili predsjedništvo povjerenstava pri obrani diplomskih radova

1. Dendinović N. Nagla smrt u internističkim bolesnika, diplomski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1983.(mentor J.Čiček, član povjerenstva Z.Duraković);
2. Cirković Lj.Protektivno djelovanje bromokriptina na želučani ulkus, diplomski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1984. (mentor J.Geber, predsjednik povjerenstva Z.Duraković);
3. Šimičić M. Indikacije za stavljanje umjetne valvule srca, diplomski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1984. (mentor Z.Ašperger, član povjerenstva Z.Duraković);
4. Perković R. Procjena zdravstvenog stanja radnika eksponiranih vinilkloridu, diplomski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1985. (mentor E.Žuškin, član povjerenstva Z.Duraković);
5. Jurković V. Arterijske embolije analiza postoperativnog letaliteta, diplomski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1986. (mentor V.Luetić, predsjednik povjerenstva Z.Duraković);
6. Radić I. Eksperimentalni ulkus želuca u štakora, diplomski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1986. (mentor J.Geber, predsjednik povjerenstva Z.Duraković);
7. Starčević K. Usporedba učinka ligature pilorusa i ligature fundusa na čir želuca u štakora, diplomski rad, Medicinski

- fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1988. (mentor J.Geber, predsjednik povjerenstva Z.Duraković);
8. Đaković N. Učinak stresa na nastajanje i razvoj želučanog ulkusa u štakora, diplomski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1989. (mentor J. Geber, član povjerenstva Z.Duraković);
 9. Rebić B. Oštećenje cirkulacije kao najvažniji uzrok želučanog ulkusa, diplomski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1989. (mentor P.Sikirić, predsjednik povjerenstva Z.Duraković);
 10. Carić D. Utjecaj hipotermije na kardiotoksične učinke egzogenog kalija, diplomski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1989. (mentor S.Gamulin, član povjerenstva Z. Duraković);
 11. Korolija D. Kirurško liječenje endokarditisa, diplomski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1989. (mentor I.Jelić, predsjednik povjerenstva Z.Duraković)
 12. Filipović-Čugura J. Miksomi srca, diplomski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1989. (mentor I. Jelić, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
 13. Novosel D. Učenje interpretacije elektrokardiograma pomoću elektroničkog računala, diplomski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1990. (mentor Đ. Deželić, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
 14. Grgić Z."Body protection compound" na modelu hemoragijskog šoka u štakora, diplomski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1992 (mentor P.Sikirić, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
 15. Garčević O. Učinak cervikalne vagotomije na frekvenciju srca u štakora, diplomski rad, Medicinski fakultet

Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1992 (mentor P.Sikirić, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);

16. Dragun R. Učinak subdijafragmalne vagotomije na frekvenciju srca u štakora, diplomski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1992 (mentor P.Sikirić, predsjednik povjerenstva Z. Duraković)

Članstvo ili predsjedništvo povjerenstava pri ocjeni i obrani doktorskih disertacija

1. Čorović N. Prognostičko značenje depresije S-T segmenta u elektrokardiogramu populacije srednje životne dobi, doktorska disertacija, Institut za medicinska istraživanja i medicinu rada Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1990 (mentor M. Mimica, član povjerenstva Z. Duraković);
2. Modrić B. Učestalost morfoloških i funkcijskih promjena srca u asimptomatskih kroničnih alkoholičara s cirozom jetre i bez ciroze jetre, doktorska disertacija, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1992 (mentor I.Čikeš, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
3. Vrcić-Keglević M. Prepoznavanje tipova kliničkog prosudjivanja liječnika opće medicine i njihove karakteristike, doktorska disertacija, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1995.(mentor Ž.Jakšić, član povjerenstva Z. Duraković);
4. Šeparović J. Učinak novog peptida BPC na eksperimentalne modele toksičnosti, doktorska disertacija, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, 1996.(mentor P.Sikirić, član povjerenstva Z. Duraković)
5. Jazbec AM. Interakcija kardiovaskularnih i respiratornih čimbenika te životnih navika u procjeni doživljenja, doktorska disertacija, Medicinski fakultet u Zagrebu, 2001. (mentor J.Kern, član povjerenstva Z. Duraković)

6. Knežević A. Procjena uloge mehanoreceptora srca u vazovagalnoj sinkopi tilt-table testom, doktorska disertacija, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb, 2002.(mentor A. Jović, predsjednik povjerenstva za obranu Z. Duraković)
7. Jug M. Uloga endotelina u procjeni akutog infarkta miokarda, doktorska disertacija, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 2004. (mentor V. Goldner, član povjerenstva Z. Duraković)

Članstvo ili predsjedništvo povjerenstava pri ocjeni i obrani magistarskih radova

1. Čerić B. Arterijska hipertenzija u populaciji i kardiovaskularna sposobnost, magistarski rad, Sveučilište u Zagrebu, poslijediplomski studij prirodnih znanosti, Zagreb 1980.(mentor M. Mimica, član povjerenstva Z. Duraković);
2. Opačić M. Uživanje alkoholnih pića kao uzrok kroničnih bolesti želuca, jetre i pankreasa u čovjeka, magistarski rad, Sveučilište u Zagrebu, poslijediplomski studij prirodnih znanosti, Zagreb 1982.(mentor M. Mimica, član povjerenstva Z. Duraković);
3. Behani AM. Cardiovascular pathology in the Yemenese youth, masters degree thesis, Medical Faculty University of Zagreb, Zagreb 1983.(mentor F. Čustović, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
4. Gulić F. Organizacija kardiološke službe v občini Maribor, magistarski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1983. (mentor S.Cvahte, član povjerenstva Z.Duraković);
5. Muačević D. Inhibicija kolinesteraze rendgenskim kontrastnim sredstvima, magistarski rad, Medicinski

- fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1986.(mentor E. Kunec-Vajić, član povjerenstva Z. Duraković);
6. Kučić A. Učestalost i oblici poremećaja srčanog ritma u akutnom infarktu miokarda i njihov utjecaj na ranu prognozu, magistarski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1987 (mentor F. Čustović, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
 7. Stojičić Dj. Izoenzimi laktat dehidrogenaze kod akutnog infarkta miokarda, magistarski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1987.(mentor F.Čustović, predsjednik povjerenstva Z.Duraković);
 8. Goronja M. Poremećaj acidobazne ravnoteže kod akutnog infarkta miokarda različite lokalizacije, magistarski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1988, (mentor M. Radonić, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
 9. Bišćević A. Prevalencija gojaznosti i njen značaj za razvoj faktora rizika od koronarne bolesti kod industrijskih radnika, magistarski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1989.(mentor R. Buzina, član povjerenstva Z. Duraković);
 10. Hamuda AM. Comparison between echo-doppler and cardiac catheterization data in patients with aortic and mitral valve disease, master thesis, Medical faculty University of Zagreb 1989. (mentor I. Čikeš, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
 11. Madani AR. Serum uric acid in patients with essential hypertension, master of sciences degree thesis, faculty University of Zagreb, Zagreb 1989. (mentor M.Marinković, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);

12. Gašparac I. Usporedba elektrokardiografskih, rendgenoloških i ehokardiografskih M-mode kriterija hipertrofije lijevog i desnog ventrikula, magistarski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1989. (mentor I. Bogdan, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
13. Bolić G. Invalidnost zbog kroničnih poremećaja dišnog sustava na zadarskom području, magistarski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1989. (mentor M. Pavlović, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
14. Stoisavljević-Šatara S. Individualizacija doze digoksina, magistarski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1990. (mentor F. Plavšić, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
15. Zimonja M. Analiza frekvencija i poremećaja ritma srca kod novaka i starijih vojnika pomoću dinamičke elektrokardiografije i testa opterećenja, magistarski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1990 (mentor V. Goldner, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
16. Zuran I. EKG spremembe v odvodih V4R in CR4R pri akutnem miokardnem infarktu spodnje stene in desnega prekata, magistarsko delo, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1991. (mentor V. Goldner, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
17. Husedžinović I. Utjecaj sastava otopine za kardioplegiju na pojavu postoperativne aritmije srca nakon primjene izvantjelesnog krvotoka, magistarski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1991 (mentor J. Sokolić, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);

18. Škrinjarić-Cincar S. Diltiazem i penbutolol u liječenju stabilne angine pectoris s posebnim osvrtom na nijeme miokardne ishemije, magistarski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1991 (mentor K. Čatipović Veselica, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
19. Bergman-Marković B. Učestalost činitelja rizika od kardiovaskularnih bolesti u odnosu na znakove koronarne bolesti u populaciji starije životne dobi, magistarski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1992 (mentor M. Bergovec, predsjednik povjerenstva Z. Duraković);
20. Pivac N. Usporedba diuretskih učinaka infuzije i endovenoskog bolusa furosemda u dekompenziranih srčanih bolesnika, magistarski rad, Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Split 1995. (mentor Z. Rumboldt, član povjerenstva Z. Duraković);
21. Kirbiš J. Analiza viabilnosti miokarda s pomoću segmentalnog epikardijalnog elektrokardiograma za vrijeme operacije na otvorenom srcu, magistarski rad, Medicinski fakultet u Zagrebu 1997. (mentor I. Jelić, predsjednik povjerenstva Z. Duraković).

Priznanja

- 1992. Član suradnik Razreda za medicinske znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti;
- 2002. Član suradnik Razreda za medicinske znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, reizbor;
- 2008. dobitnik nagrade za najbolje znanstveno djelo iz medicinskih znanosti Josip Juraj Strossmayer za 2007.g. od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti;
- 1982: Plaketa, Klinički bolnički centar u Zagrebu;

- 1989. Spomenica, za sudjelovanje na stručno-znanstvenim sastancima internista Slavonije, Osijek;
- 2001. član Društva hrvatskih književnika;
- 2003. član The International Society of Poets;
- 2009. izabran za doživotnog člana suradnika Razreda za medicinske znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.
- 2010. nadalje: predsjednik Hrvatskog gerontološkog i gerijatrijskog društva.

Članstva u profesionalnim društvima

- 1970. Hrvatski liječnički zbor; član slijedećih društava: Hrvatsko društvo za intenzivnu medicinu, Hrvatsko kardiološko društvo, Hrvatsko društvo za nefrologiju, Hrvatsko društvo za kliničku farmakologiju, Hrvatsko gerontološko društvo;
- 1979-1985. Internistička sekcija HLZ, Zagreb, blagajnik;
- 1981. The New York Academy of Sciences;
- 1982. The American Medical Association;
- 1985. Odbor za ekologiju i medicinu rada Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu;
- 1986. Odbor za proučavanje respiratornog distres odraslih, u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti u Zagrebu;
- 1986. The American College of Physicians (ACP);
- 1986. Odbor za medicinu rada i ekologiju Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu;

- 1987. The International Society of Cardiovascular Pharmacotherapy;
- 1987. The Mediterranean Cardiological Society;
- 1990: član Hrvatskog antropološkog društva;
- 1991. Fellow of the American College of Physicians (FACP);
- 1993. Member of the Worldwide Hungarian Medical Academy, Boston, USA
- 1995. Member of the American Academy of Anti-Aging Medicine
- 1995. Odbor za aterosklerozu Hrvatske Akademije Znanosti i Umjetnosti u Zagrebu;
- 2000. The European College of Sport Science;
- 2003-2005. Etički odbor Hrvatskog kardiološkog društva;
- 2000: Hrvatsko gerontološko i gerijatrijsko društvo Hrvatskog liječničkog zbora.

Članstvo u kolegijima stručnih i znanstvenih časopisa

- Predsjednik uredničkog kolegija časopisa Medix;
- Član savjetodavnog odbora međunarodnog časopisa Collegium Antropologicum;
- Član savjetodavnog odbora međunarodnog časopisa Acta Medica Academica.

**MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET.
ZAGREB, 2018.**

**PISMO ČLANOVIMA MEDICINSKOG
RAZREDA HAZU**

Poštovane kolegice akademkinje,
Poštovane kolege akademici,

U jednom društvu sam izrazio svoje čuđenje zbog ravnodušnosti članova vašeg razreda prema napadima na moje časopise koji su prema Scopusu među najboljim znanstvenim časopisima u RH jer je među najboljima i vaš časopis *Croatian medical journal*.

Narugali su mi se pitavši me znam li koliko je akademika objavljivalo u časopisu Glavnog tajnika Akademije akademika Pavla Rudana *Collegium antropologicum*?

I doista gledam Hrvatsku znanstvenu bibliografiju. Skoro svi članovi vašeg razreda imaju i svoje CC radove objavljivane u tom časopisu dok je on bio na CC listi.

Dakle:

Akademkinja Vida Demarin – 26;

Akademik Zvonko Kusić – 19;

Akademik Vjekoslav Jerolimov - 12;

Akademik Željko Reiner - 10;

Akademik Miroslav Samaržija - 7

Akademik Ivica Kostović - 5

Akademik Marko Pećina – 5;

Akademik Davor Miličić - 4

Akademik Slobodan Vukićević – 3;

Akademik Daniel Rukavina - 1;

Akademik Marko Šaric – 1.

Moglo bi se slobodno reći da je taj časopis imao veliku podršku vašeg razreda, pa ipak je ispao sa svjetskih lista.

Kada kažem Razred moram spomenuti da se to odnosi i na Članove suradnike iz vašeg razreda:

Član suradnik Zijad Duraković - 35

Član suradnik Iva Dekaris - 29

Član suradnik Mirna Šitum - 27

Član suradnik Željko Sutlić - 6

Član suradnik Zrinka Tarle - 6

Član suradnik Alemka Markotić - 5

Član suradnik Filip Čulo - 4

Član suradnik Dražen Matičić - 2

Član suradnik Jelena Aurer-Koželj - 2

Član suradnik Miloš Judaš – 1.

Da bi “priča” bila potpuna trebamo dodati i "domaće" dopisne članove:

Dopisni član HAZU Antun Tucak – 9;

Dopisni član HAZU Krešimir Pavelić – 1.

Kao što znate iz mojih pisama (sada već i knjige) u isto vrijeme sam obavijestio moj razred i Upravu Akademije kako su razvrstani moji časopisi po Scopusu.

Mislio sam da je bilo kakav “uspjeh” nekog akademika i uspjeh Akademije. Da nije bilo napada na nas u Hrvatskom saboru u ime Akademije (Akademija se nije ogradila od tih napada političke naravi i krajne degutantnih – važno je gdje si rođen, a ne što si uradio u znanosti) ne bih ni znao za sudbinu – slobodno mogu reći – vašeg časopisa *Collegium antropologicum*. Evo tek sam ovih dana i doznao da je to “vaš” časopis.

Sam akademik Pavao Rudan od 102 CC rada po Hrvatskoj znanstvenoj bibliografiji u svom tj. “vašem” časopisu ima 49 radova! A ako je to tako, zar Vaša šutnja ne otvara pitanje:

Kako je moguće da sa svjetskih lista ispadne časopis koji ima tako veliku vašu podršku?

Očekivao sam da ćete reagirati već na činjenicu da je reagirao akademik Davorin Rudolf, kao predsjednik Znanstvenoga vijeća za mir i ljudska prava HAZU-a (koga su “*potaknule tužne prilike u kojima ste našli Vi, kao uvaženi hrvatski znanstvenik i Vaša kćerka,*

također znanstvenica”). Izostanak reagiranja na slučaj akademika Mislava Ježića pokazuje da je – na žalost – danas Akademija takva kakva jest ili možda je dobro kada su u “problemima” akademici koji su u očima javnosti državotvorni Hrvati.

Međutim, u slučajevima napada na znanstveni rad svojih članova Akademija bi doista morala reagirati, jer kao u ovom slučaju s “vašim časopisom i “mojim” časopisima to izgleda doista ružno. Pogotovu kada ona preuzme ulogu onih koji napadaju po političkoj osnovi!

S poštovanjem
Akademik Josip Pečarić

P.S. Na HRT3 danas je bila repriza emisije od prije 15ak godina “Ljudi koji mijenjaju vrijeme: Priča o nejednakosti” koja sjajno opisuje raziku između HAZU tada i HAZU danas. Naime, tada sam bio “glasoviti matematičar akademik Josip Pečarić, vodeći svjetski stručnjak u teoriji nejednakosti”, a kao što znamo danas sam za HAZU: “rođen u Socijalističkoj (!) Republici Crnoj Gori”!

ŽIVOTOPISI AUTORA

VLADO GLAVAŠ - ŽIVOTOPIS

Vlado Glavaš, rođen 13.06.1944. u Drinovcima (Hercegovina) NDH.

Prva 4 razreda osnovne škole završio sam u rodnim Drinovcima, a druga 4 osmoljetke u susjednom selu Sovići. U osmom razredu doživio sam pravo domoljubno krštenje.

Za vrijeme odmora obično su bila neke vrste športska natjecanja, bolje rečeno dječija igra. Jednog dana igrali smo odbojku - đaci protiv nastavnika, a kako sam bio dobar na mreži moj suigrač mi je nabacio loptu i u skoku sam ju tuširao da bi ta lopta neoprezno udarila u lice nastavnika Kordića (poznatog udbaša). On u tom trenutku je ispod mreže skočio na mene i uhvatio me za vrat psujući mi ustašku majku. Bez ikakvog razmišljanja kao ris sam skočio na njega udarajući ga rukama i nogama psujući mu udbašku majku i u tom trenutku drugi nastavnici skočili su i rastavili nas.

Drugi dan udbaši iz Mostara doletjeli su u školu i od nastavničkog vijeća zatražili moje žurno isključenje iz škole. Ravnatelj Rogić (rodnom iz Drinovaca) uspio je mene spasiti i omogućiti da završim taj osmi razred.

Prvu godinu Srednje ekonomske škole upisao sam u Osijeku, a kako je u meni vrla ona prkosna hercegovačka krv i nije mi dala mira da normalno nastavim učenje, ja sam pored savjesnog odrađivanja školskih zadataka odmah tražio svoje istomišljenike i nakon par mjeseci učenja i studiranja svake osobe, ubrzo sam našao svoju četvorku - srodne duše. U našem druženju često smo i sa oprezom razmišljali i planirali što učiniti da zaslijepljene Hrvate na najjednostavniji način upoznamo sa Titovim zločinačkim režimom. Kako nismo imali novaca a ni mogućnosti doći do oružja odlučili

smo pisati letke i bacati ih ispod vrata stanara. Za par mjeseci to smo i činili. Taj naš čin digao je na noge cijelu osječku udbašku bagru da pronađu te teroriste - kako su nas zvali. Međutim, mi nismo stali na tome pa smo izveli nekoliko sabotaža u prometu, a koje nisu uzrokovale nikakve ljudske žrtve. To je još više razbjesnilo te udbaše pa su pomoću svojih doušnika pokušali doći do dotičnih izvođača. Na sreću imali smo i mi svoja dva doušnika iz udbaških redova koji su nam na vrijeme dojavili da se krug steže i da imaju plan i nas uhvatiti na djelu. Ovi naši doušnici su meni, kao glavnom, savjetovali da se izgubim iz Osijeka. Bio sam u šoku i razmišljanju što učiniti da spasim i sebe i druge, te sam se na polugodištu druge godine, u tišini, bez ikakve najave, a preko veze, uspio upisati u Bugojnu.

U novoj sredini i novom društvu učenika doživio sam novo i ugodno iznenađenje. Razredni starješina bio mi je prof. Grga Pejnović, karizmatičan čovjek, vrhunski intelektualac i vrlo Hrvat. Za vrijeme NDH bio je pomoćnik ministra za kulturu i nakon pada NDH prof. Grga završio je u zatvoru te na prvom ročištu osuđen je na smrt da bi mu kasnije tu kaznu preinačili na 15 godina robije. Nakon izdržane kazne doživio je novi progon iz Zagreba i bačen u provinciju, u Bugojno. Pri prvom razgovoru u razredu i pred drugim učenicima, on je u meni vidio istomišljenika, a i ja u njemu. Poslije smo se često viđali i čak me pozivao u svoj stan. Bio je moj drugi otac, jer je kroz naš otvoreni razgovor, o njegovom životnom iskustvu, prijedlozima i savjetima mene obogatio, puno naučio, što mi je u životu puno pomoglo. Moj najbolji prijatelj bio je Dautbegović (budući vratar Dinama i sin ustaškog časnika) dobar čovjek, iskreni prijatelj i velika Hrvatina. Preko njega upoznao sam još nekoliko svojih istomišljenika s kojima sam potajno pripremao i zajednički izvodili ilegalne akcije koje su UDB-u digle na noge. Za nastavnika smo imali i jednog okorjelog četnika od Nevesinja i velikog mrzitelja Hrvata i muslimana. Od prvog dana našeg viđenja u razredu prema meni i drugim Hrvatima bio je ogavan, a s time se ogadio svim učenicima, pa čak Crnogorcima i Srbima s kojima smo dijelili klupe. Kada je koji nastavnik bio bolestan i svoj nedolazak opravdao, on je, ako je kojim slučajem bio slobodan, bez ikakve najave uletio u naš

razred i pitao za ocjene - upravo Hrvate i muslimane, ali ne Srbe i Crnogorce. Bez obzira na vjersku i nacionalnu pripadnost u razredu ga nitko nije mogao smisliti.

Pri kraju školske godine trećeg razreda, jednog dana doznali smo da je jedan profesor bolestan i da neće doći, a s time je mene osobno u tajnosti izvijestio prof. Pejnović i dao do znanja da postoji mogućnost da taj četnik uleti u razred. Ja sam odmah upoznao Dautbegovića i on je predložio da zamolimo sve učenike u razredu da pobjegnemo. On je sve učenike upoznao sa ovim četničkim planom te pozvao sve učenike da pobjegnemo iz razreda. Na oduševljenje nekoliko njih koje smo pripremali za ovaj plan prihvatili su to i napustili razred. Kada je ovaj četnik došao u prazan razred doživio je pravi šok i odmah podigao na noge Nastavničko vijeće i bugojansku UDB-u. Drugi dan Nastavničko vijeće je zatražilo od učenika da prokažu inicijatore i predvodnike, a na naše ugodno iznenađenje svi su šutjeli, slegnuli ramena i time dali do znanja da je to bila zajednička i spontana odluka. Tek nakon nekoliko dana doznajemo da je jedan Srbin u tajnosti upro prste na mene i Dautbegovića, a to je bio znak Nastavničkom vijeću i UDB-i da pokrenu mjere protiv nas. Kako je Dautbegović već bio ime strah ih bilo da sa njegovom kaznom ne izazovu bijes u široj javnosti, ta klika odlučila je kazniti mene. Prijedlog je bio izbacivanje iz škole, ali je nekoliko nastavnika predložilo da bi kazna vladanja sa jedinicom bila umjerenija jer na taj način nema popravka već ponavljanje razreda. Prof. Pejnović je uspio dati mi dvojku iz vladanja tako da ne trebam ponavljati razred, ali me je osobno upozorio da je za mene jedini izlaz iz ove krize PROMJENA MJESTA NASTAVKA ŠKOLOVANJA ČETVRTOG RAZREDA. Govorim sebi O BOŽE OPET JA, ŠTO ĆU I ŠTO ĆE REĆI MOJI RODITELJI? Shvatio sam da nema drugog izlaza nego bježi iz Bugojna. Preko ljeta sam se uspio upisati u četvrti razred u Doboju.

Doboj, nova sredina i novo društvo. Sa svojim problemima i navedenim progonima već sam bio na granici živčanog sloma. Sebi sam govorio PAMET U GLAVU I MJENJAJ SVOJ NAČIN RADA, pa sam odlučio pozabaviti se sa manje izazovnim i opasnim radnjama. Nakon par mjeseci upoznao sam nekoliko svojih

istomišljenika i nerazdvojnih prijatelja, a koji su bili muslimanske vjere i dobri Hrvati. Krv nije dala mira pa smo često razgovarali i dolazili do zaključka da bi nešto trebali činiti u domoljubnom duhu. Na kraju smo se dogovorili da provedemo jednu anketu sa nekoliko izazovnih ali ne uvredljivih pitanja, a rezultat će nam dati jednu preglednu sliku pravog stanja i osjećaj naroda. Pitanja su glasila:

1-- Kako ste zadovoljni sa stanjem u društvu i koji su razlozi?

2-- Gdje bi više željeli živjeti - u Zagrebu, Sarajevu, Doboju, Banja Luci ili Beogradu?

3-- Očekujete li uskoro bolji životni standard?

4-- Koji je najveći uzrok vašeg nezadovoljstva?

5-- Za koga navijate u nogometu?

6-- Jeste li vjernik i idete li na molitvu?

Anketa je vršena u više sredina; od Doboja, Dervente, Modriče, Zenice, Banja Luke i još nekoliko manjih sredina. U anketi je sudjelovalo nešto više od 200 osoba - muslimana, katolika i pravoslavaca. Namjerno su pitanja bila usmjerena na vjeru a ne na naciju jer na taj način očekivali smo iskrenije odgovore. Odgovori su bili zanimljivi, a koji puno govore o stanju u društvu i zadovoljstvu. Evo odgovora;

Na prvo pitanje više od 70% odgovorilo je negativno a o razlozima većina je prešutjela odgovore. Najviše pozitivnih odgovora dobili smo od pravoslavaca.

Na drugo pitanje odgovori su slijedeći: Katolici i muslimani u većini izrazili su želju za Zagrebom a tek manji postotak u Sarajevu, Doboju, Banja Luci ili mjestu stanovanja. Preko 80% pravoslavaca se izjasnilo za Beograd.

Na treće i četvrto pitanje odgovori su slijedeći; preko 80% reklo je NE, a o uzrocima nisu željeli odgovarati.

Na peto pitanje odgovori su slijedeći; Katolici preko 80% rekli su za Dinamo ili Hajduk, muslimani 50% za Dinamo, 30% za Željezničar, 10% za Sarajevo i 10% za Čelik iz Zenice. Pravoslavci su sa 60% bili za Zvezdu, 30% za Partizan i 10% za Borac iz Banja Luke.

Na šesto pitanje odgovori su slijedeći: 80% katolika se izjasnilo da su vjernici i 40% da idu na molitvu. Muslimani su rekli da 50% vjeruje i tek 20% ide na molitvu. Pravoslavci su rekli da tek 40% vjeruje a 10% da se redovito mole...

Ako se dobro razmisli o vremenu u kojem je vršena anketa i stanju u društvu - odgovori govore da je veliko nezadovoljstvo o kojem se ne smije otvoreno izjašnjavati. Ove odgovore prosljedili smo brojnim medijima, općinama, vjerskim ustanovama i nekim javnim osobama, te smo od istih tražili javno izjašnjavanje, jer uz slanje ovih rezultata anketa nismo navodili tko je anketu vršio nego smo jasno naglasili da je vršena TAJNO. Ipak je ova Anketa u partijskim krugovima izazvala veliki bjes i pokušavali su na sve moguće načine doći do osoba koje su to radile. Na svu sreću - bez uspjeha! Jednog dana i za vrijeme odmora pristupi meni moj profesor i pozva me u stranu pa mi tiho reče: "vidim na tebi da se s tobom nešto neobično događa jer ti se ruke tresu a oči ubrzano trepere, pa te pitam - bi li taj i taj dan kod mene kući došao i ja sam bez razmišljanja odgovorio sa DA". Otišao sam i kad tamo dočekali su me moj profesor, njegova supruga i kolega sa suprugom te ih predstavio imenom i prezimenom. Njegova supruga je profesorica kemije, kolega inženjer a njegova supruga psihijatar i psiholog. Oko sat vremena imali smo jedan otvoreni i prijateljski razgovor sa pitanjima odakle sam i kako sam se našao u Doboju te nakon mojih odgovora oni su se predstavili. Moj profesor i njegov kolega, po vjeri muslimani a po osjećajima Hrvati jer su obojica bili u ustaškoj mladeži. Nakon kraćeg razgovora gospođa od kolege pozvala me u drugu prostoriju u kojoj smo proveli puna tri sata u otvorenom razgovoru. Njezina pitanja bila su stručna i odnosila se na uzroke moga tjelesnog nemira. Kada je sve to čula, nastavili smo sa pitanjima i odgovorima. Na kraju mi je otvoreno rekla slijedeće: VLADO ZA TEBE NEMA LIJEKA I IMAŠ DVA IZBORA - UMRI ILI DJELUJ NA SEBE? Nakon mojih pitanja KAKO se riješiti tih problema ona mi je dala brojne prijedloge koje sam ozbiljno shvatio, započeo i nastavio sa predloženim vježbama. Oko šest mjeseci ustrajnog rada na sebi uspio sam se riješiti drhtanja ruku, treptanja očima i psihičkih pritisaka, te postao onaj isti. Bogu hvala da sam se upoznao sa ovim dragim ljudima koji su mi spasili život, i ne samo moj?

Nakon završetka školske godine, u jesen 1964. vraćam se u Osijek i upisujem se na Ekonomski fakultet gdje susrećem svoje brojne stare kolege i prijatelje. U narednih nekoliko mjeseci krug prijatelja se

proširio u kojem sam pronašao puno svojih istomišljenika, čak i dvojicu koji su skupa sa mnom provodili akcije 1961. Uskoro nam se pridružila još dvojica kolega te smo odmah pravili planove kako nastaviti akcije protiv titovog zločinačkog režima. U početku smo posebnim kanalima slali vijesti RADIJU MADRID NA HRVATSKOM JEZIKU koji se potajno slušao u brojnim hrvatskim domovima. Nekoliko mjeseci kasnije, a po zajedničkim odlukama i dogovoru, nastavili smo sa radom gdje smo stali još 1961. ali smo naše akcije usavršili i proširili na više područja što je UDB-u dovodilo do ludila jer nije znala tko to radi i od kuda sve dolazi. Najuspješnija je bila akcija koju smo izveli pri dolasku Tita u Osijek sa planom javnog nastupa. Mi smo ga spriječili tako da je u strahu odletio u dvoranu i sa posebnim izabranicima žderali i pijančili do zore. Nekoliko tjedana iza tog slučaja jedan naš suradnik, naivan i politički neizgrađen, svome prijatelju se pohvalio da rade neke akcije i čak mu rekao imena naše skupine s posebnim naglaskom da sam ja predvodnik. Taj isti naš kolega povjerio se meni što je rekao svome prijatelju i da se moramo dobro paziti jer će nas udbaši pratiti na svakom koraku. I čak kada smo išli na kupanje na polovici Drave smo se dogovarali.

Jednog po jednog počeli su zvati na ispitivanje u svoje prostorije a meni su dolazili čak na fakultet i od odgovornih tražili prostoriju u kojoj mogu obaviti sa mnom razgovor. Iza toga dana - svakodnevno su me pratili do ulaza u kuću stanovanja, i to sa udaljenosti 50 - 100 metara. Ako nas zatvore i netko od nas progovori, a pod pritiskom to se moglo i očekivati, menei bi čekala kazna od najmanje 15 godina robije a možda i smaknuće. U tom slučaju ni drugi ne bi dobro prošli, pa smo se na moj prijedlog složili da ja pobjegnem preko granice jer tako bi spasio i sebe i njih.

Onu noć kada je zloglasni Ranković 1966. oboren na Brijunima sa jednim prijateljem u mrkloj noći blizu Sežane prešao granicu i jutro dočekaao na slobodi u Trstu gdje sam na rivi u novinama na naslovnici pročitao da je upravo te noći taj zločinac oboren. Ja se osobno ispričavam i jako mi je žao što u ovom opisu moga trnovitog puta nisam navodio imena mojih sudionika. Na žalost, vrijeme je

učinilo svoje - kada ne zapišeš one podatke koji će ti nekada trebati - brzo se zaborave, pa poslije kukaj i plači?

Drugu noć kod Ventimilja (Ventimiglia), opet ilegalno, prešli smo talijansko-francusku granicu i našli se u Francuskoj, da bi 5.srpnja 1966. došli u Pariz gdje sam u policiji i useljeničkom uredu dobio uredne papire za legalan boravak u Francuskoj. U Parizu sam ostao 17 mjeseci gdje sam proveo nezaboravne dane. Našao sam siguran posao, uključio sam se u redove žive hrvatske zajednice. Uz Hrvatsku katoličku misiju i svoje slobodno vrijeme proveo sam u učenju francuskog jezika. Za to kratko vrijeme rada i ugodnog boravka u Parizu zaradio sam čak i mirovinu koja je dovoljna za jedan dobar ručak mjesečno sa suprugom.

Kada sam dobio vizu od prijatelja iz Chicaga i odobrenje francuskih vlasti 8.siječnja 1968. stigao sam u Chicago gdje su me lijepo dočekali i smjestili u topli hrvatski dom kod obitelji Dugandžić.

Chicago, nova sredina, velika hrvatska zajednica sa bogatim društveno-političkim životom, četiri katoličke župe, dva jaka nogometna kluba, dva kulturno-umjetnička društva, Hrvatska tiskara, sjedište Hercegovačke kustodije za Sjevernu Ameriku, Hrvatski etnički institut i brojna hrvatska politička društva. Za novu pridošlu osobu nije se lako i na brzinu snaći i u pravom smislu upoznati svu hrvatsku stvarnost, pa sam zato odlučio ići korak po korak. Prvo sam započeo igrati nogomet za HDNK HRVAT ali sam iz zdravstvenih razloga ubrzo morao prekinuti, pa sam se uključio u HRVATSKO KULTURNO DRUŠTVO CHICAGO gdje sam plesao, izvodili smo brojne kazališne predstave i snimali slikopise iz Hrvatske povijesti i sa takvim bogatim programom obilazili brojne hrvatske zajednice diljem Sjeverne Amerike. Novo društvo i prijatelji u meni su prepoznali i druge ljubavi, poput čitanja, povijesti, pisanja, govornih vještina, organizacijskih sposobnosti i političkih sklonosti, pa su me prvo "navukli" da se politički aktiviram u Hrvatskom domobranu i povremeno nastupam na njihovom radiju. Moji pokušaji da uvjerim stranačke kolege da se politika vodi glavom a ne srcem, da prošlost treba vjerodostojno istraživati a ne se u njoj začahuriti i ostati, već učiti suvremene metode od drugih naprednih naroda. Na temelju tih spoznaja

moramo širiti i okupljati Hrvate različitih političkih pogleda tako da svoj rad i borbu usmjerimo prema Domovini, a ne očekivati od tuđina, da bez našeg djelotvornog rada donese našu slobodu. Samo sa svojom mudrom, sadržajnom i ozbiljnom politikom od stranih država možemo tražiti razumijevanje i potporu, a sve ostalo su samo snovi. Navedeni razlozi su bili da smo se bez svađe - politički razišli, ali smo i nadalje ostali prijatelji. Kako sam već dobro upoznao Hrvate Chicaga polako sam birao nove suradnike, širio krug i skupa radili nove i vidljive programe koji će Hrvatsku zajednicu Chicaga učiniti prepoznatljivom u svijetu i predvodnicom brojnih naprednih i uspješnih akcija i programa.

O kojim programima je riječ navest ću u kratkim crtama jer su opširno obrađeni u navedenim obrađenim temama.

MEĐUODBOR HRVATA CHICAGA u koje smo uspjeli uključiti sva politička, kulturna i športska društva pa čak i Katoličke župe...

HRVATSKI RADIO SAT SLOBODNA HRVATSKA

UJEDINJENA HRVATSKA FRONTA

REHABILITACIJU DR. FRANJE TUĐMANA I NJEGOVA dva dolaska u Ameriku 1987. i 1989.

OSNIVANJE HDZ-a

U CHICAGU JE U SIJEČNJU 1991. OSNOVANA HRVATSKA LOBISTIČKA SKUPINA ZA AMERIKU POD IMENOM CROATIAN AMERICAN ASSOCIATION

Bilo je tu još brojnih plemenitih programa i akcija o kojima će biti riječi kada zato dođe vrijeme...

Za moj nesebični rad i žrtvu koju sam činio za dobrobit Hrvatske udbaški zločinci su dobro pratili i tražili trenutak za moju likvidaciju. Četiri njihova napada uspio sam izbjeći tjelesne posljedice zahvaljujući mojim boričkim vještinama, a moja supruga Danica 09. siječnja 1986. na kućnom pragu od udbaškog noža jedva je preživjela kad je izbodena nožem i radi tih teških rana i danas nosi posljedice. Vrijeme, novčana sredstva i psihičko opterećenje koje sam u taj društveno politički rad ulagao - najviše je utjecalo da je "ispaštala" (iako se svojevremeno to nije ni primijetilo) moja supruga Danica i cijela obitelj - naši troje djece i ostali. Svi zato zaslužuju veliko HVALA I BOŽIJU NAGRADU. Uz moju obitelj za taj odani rad i ljubav prepoznali su Hrvati Chicaga od kojih sam

dobio brojna priznanja. Od dr. Tuđmana dobio sam DOMOVINSKU ZAHVALNICU. Od radio postaje na kojoj sam radio skoro 15 godina također je došla posebna zahvalnica kao i od novinarskog društva Chicaga u kojem sam bio dugogodišnji član. Stigla je posebna zahvalnica od Hrvatskog narodnog otpora (HNO) čije sam službeno glasilo OTPOR uređivao punih 12 godina.

Posebno priznanje koje me je duboko dirnulo došlo je od Guvernera savezne države Illinois - koji me je proglasio ČOVJEKOM GODINE za ustrajno i odlučno zastupanje, čuvanje i održavanje ETNIČKOG ŽIVOTA U DRŽAVI ILLINOIS a za tu odluku 26.06.1988. uručena mi je posebna nagrada i pozlaćeni KIP SLOBODE sa naznačenim priznanjem.

Sa ovim pregledom završen je moj politički rad u Americi jer sam se 15. kolovoza 1991. sa cijelom obitelji vratio u svoju voljenu Hrvatsku - gdje mi je konačno ostvaren životni san zajedno sa mojom dragom obitelji.

Nakon mjesec dana u voljenoj Domovini, sa tugom u srcu i suznih očiju, iz poslovnih razloga morao sam se vratiti nazad u Chicago gdje sam ostao 4 godine, da bi ponovo sa svojom obitelji nastavio živjeti pod slobodnim hrvatskim nebom.

Umjesto veselja doživljavao sam na svakom radnom mjestu tugu, jer su me zaposlenici poprijeko gledali i čak otvoreno govoriti - što ste vi iz tuđine došli oduzimati nama radna mjesta? I pored takvog odnosa, stisnuo sam zube i sa svojim suradnicima osnovali smo KLUB HRVATSKIH POVRATNIKA IZ ISELJENIŠTVA koji je u narednih nekoliko godina postigao značajne rezultate. Navest ću samo one najznačajnije. Prijedlog zakona kako otkupiti napuštenu imovinu koju su Srbi prodavali nakon bijega iz Hrvatske i na te prostore naseliti Hrvate iz Rumunjske, Bugarske, Makedonije, Kosova i Južne Amerike i taj PRIJEDLOG ZAKONA osobno sam u uručio ministru Radiću, ali nažalost on je taj Prijedlog ignorirao. Napravili smo STRUČNU ANALIZU koliko su Hrvati iz tuđine pomogli Hrvatskoj od 1991. do konca 1997. Treći i najznačajniji izrađeni program je osnivanje HRVATSKE ISELJENIČKE BANKE kao i PRIJEDLOG ZAKONA ZA POVRETAK HRVATA. Program, plan i zakon za osnivanje navedene banke radili su bankarski stručnjaci, a hrvatski poslodavci iz svijeta zajamčili su

potreban osnivački kapital i sredstva za prvu godinu rada. Prijedlog zakona i program za povratak Hrvata iz tuđine rađen je na temelju programa i zakona Izraela, Grčke, Irske, Italije, Poljske i... Stručni skup za osnivanje banke i izradu prijedloga programa i zakona zakazan je i trebao se održati u Zagrebu u rujnu 2001. Ovaj plan je bio pravi šok za Račanovu vladu, pa su u ožujku 2001. Račan u privatnoj prostoriji sa svoja tri najuža suradnika odlučili da ovu akciju moraju zaustaviti milom i silom, a odluka je bila da se mene mora spriječiti i ako ne odustanem dragovoljno ni likvidacija nije isključena. Osim toga, mora mi se zabraniti zaposlenje u bilo kojoj državnoj ustanovi. Kada sam od tajnih dojava dobio ovu odlučnu ali za mene i hrvatsku budućnost tužnu vijest - meni nije preostalo ništa drugo nego da se povučem i sa tom odlukom najprije izvijestim svoje suradnike, a zatim i sve osobe koji su trebali doći na ovaj osnivački skup u rujnu 2001. To je bio pravi šok jer je propao program koji je mogao preporoditi Hrvatsku. U to vrijeme ja sam radio u Hrvatskoj matici iseljenika i u srpnju 2001. za RAVNATELJA je došao Boris Maruna moj stari poznanik i povremeni suradnik u emigraciji i u prvom susretu u njegovom uredu . u povjerenju i s tugom mi je rekao - da ga je Račan poslao u Maticu da mene mora odmah izbaciti s posla. Razgovarali smo još dvadesetak minuta ZAŠTO I ŠTO SADA on mi je sugerirao da vučem bolovanje koliko god duže mogu. Nisam imao drugog izbora nego prihvatiti njegove upute pa sam se kod svoje liječnice dobio bolovanje koje je trajalo svega nešto manje od dva mjeseca jer je politički pritisak bio da mi se bolovanje pod žurno ukine, a što mi je sama liječnica priznala. Tako sam ja ostao bez posla i bez ikakvih uvjeta za mirovinu jer nisam imao dovoljno godina rada u Hrvatskoj. Eto to je meni dala Račanova vlast kao "nagradu" za moj dugogodišnji rad i borbu za Hrvatsku... O ovim planovima, programima i problemima više puta sam detaljno pisao i javno objavljivao pa sada nema potrebe da se ovom prigodom opširnije obraćam javnosti.

Moja zahvalnost ide svima koji su se na razne načine borili za stvaranje SLOBODNE HRVATSKE - prije i iza devedesetih - je nezaboravna a zadovoljstvo neizmjerljivo.

Vlado Glavaš

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grockite od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1729, citata: 26586, H-index: 58;

MathSciNet: publikacija: 1.399, citata: 7.609, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 859, citata: 9014 H-index: 42;

WoS: publikacija: 858, citata: 7935, H-index: 38.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika

Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“ i „The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

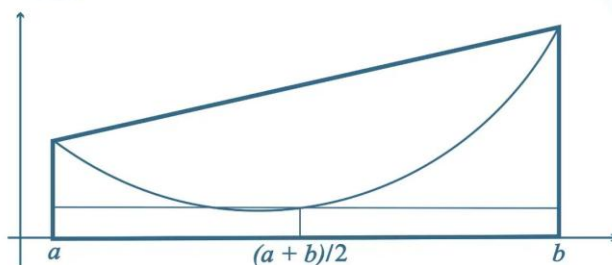
Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities

ISSN: xxxxx (online)

ISSN: xxxxx (print)

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u*

Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 250 publicističkih knjiga.

5. 1. 2026.